

JEDINSTVO U HRISTU

Jul, avgust, septembar 2018.

Sadržaj:

1. Stvaranje i pad	5
2. Uzroci nejedinstva	13
3. »Da svi jedno budu...«	21
4. Ključ jedinstva	29
5. Iskustvo jedinstva u Ranoj crkvi	37
6. Slike o jedinstvu	45
7. Kada nastupi sukob	53
8. Jedinstvo u veri	61
9. Najuverljiviji dokaz	69
10. Jedinstvo i narušeni odnosi	77
11. Jedinstvo u službi Bogu	85
12. Crkvena organizacija i jedinstvo	93
13. Konačno obnavljanje jedinstva	101

JEDINSTVO U HRISTU

Autor: Denis Fortin

Broj 4/2018.

Priprema:

Hrišćanska adventistička crkva, Odeljenje za subotnu školu

www.subotnaskola.org

Odgovara: Igor Bosnić, Beograd, Radoslava Grujića 4

Prevod: Dragana Todoran

Lektura: Tomislav Stefanović

Prelom: Gordana Ardeljan

Izdaje: »Preporod«, Beograd

Za izdavača: Đorđe Trajkovski, 11000 Beograd, Radoslava Grujića 4

Štampa: »EURO DREAM«, Nova Pazova, 2018.

Tiraž: 950

Tabele priprema Odeljenje za subotnu školu

© [2018] Generalna konferencija Hrišćanske adventističke crkve*. Sva prava pridržana. Nijedno lice ili ustanova ne može da menja, prepravlja, prilagodava, prevodi, reprodukuje ili objavljuje nijedan deo biblijske pouke bez prethodnog pismenog odobrenja Generalne konferencije Hrišćanske adventističke crkve*. Odeljenske službe Generalne konferencije Hrišćanske adventističke crkve* su ovlašćene da se pobrinu za prevod biblijske pouke, u skladu sa posebnim smernicama. Autorska prava takvih prevoda i njihovo objavljivanje i dalje su u nadležnosti Generalne konferencije. Izrazi »Hrišćanska adventistička«, »Adventistička« i logo sa plamenom su registrovane oznake Generalne konferencije Hrišćanske adventističke crkve* i ne mogu se koristiti bez prethodnog odobrenja Generalne konferencije.

UVOD

JEDINSTVO U HRISTU

Crkva je Božja porodica na Zemlji, koja zajedno služi, proučava i održava bogoslužnja. Gledajući na Isusa kao svog Vođu i Otkupitelja, Crkva je pozvana da odnese Radosnu vest o spasenju svim ljudima.

Dvanaesto osnovno verovanje Hrišćanske adventističke crkve delom glasi: »Crkva je zajednica vernika koji priznaju Isusa Hrista za Gospoda i Spasitelja. Nastavljajući za Božjim narodom iz starozavetnog doba, pozvani smo iz sveta; i skupljamo se radi bogoslužnja, bratske zajednice, proučavanja Božje reči, proslavljanja Večere Gospodnje, službe celom ljudskom rodu i objavljivanja Jevandelja celom svetu.« (*Adventistički hrišćani veruju* [Boise, Idaho: Pacific Press Publishing Association, 2005], str. 163. original)

Međutim, šta podrazumevamo pod Crkvom? Ko pripada Crkvi? Odgovor na ova pitanja delimično zavisi od naše definicije Crkve.

Za Crkvu sigurno možemo reći da je lokalna zajednica vernika poslušnih Gospodu, koja se okuplja radi bogoslužnja i službe. Mogu se okupljati u kućnim crkvama ili većim skupovima (Rimljanima 16,10.11). Pod Crkvom, takođe, podrazumevamo zgradu u kojoj se hrišćani okupljaju. Međutim, ovo nije najbolja definicija Crkve. Pojam Crkva odnosi se najpre na ljude, ne građevine.

Na Crkvu se ponekad u Novom zavetu ukazuje kao na grupu vernika u određenoj geografskoj oblasti. Prema tome, kada se Pavle obraća Crkvi u Galatiji, on se obraća mnogim lokalnim zajednicama u gradovima i selima u toj oblasti (Galatima 1,2; vidi: 1. Petrova 1,1). Pojmom Crkva, takođe, ponekad podrazumevamo grupu ljudi koja pripada određenoj veroispovesti ili koja se zbog svojih verovanja i nasleđa naziva određenim imenom.

Ipak, sve ove definicije su nepotpune. Crkva kao pojam predstavlja Božji narod širom sveta. Iako Hristos ima verne sledbenike u različitim veroispovestima (od kojih će se mnogi u poslednjoj krizi pridružiti Božjem ostatku (Otkrivenje 18,1-4), ovog tromesečja usresredićemo se na našu Crkvu, Hrišćansku adventističku crkvu, i šta jedinstvo u Hristu znači za nas.

Četrnaesto osnovno verovanje, pod nazivom *Jedinstvo u Hristovom telu*, glasi: »Crkva je jedno telo sa mnogim vernicima pozvanim iz svakog naroda, plemena, jezika. U Hristu smo nova stvorenja; razlike među nama ne smeju biti po rasi, kulturi, obrazovanju i nacionalnosti, kao ni razlike između visokih i jednostavnih, bogatih i siromašnih, muškaraca i žena. Svi smo mi jednaki u Hristu, koji nas je jednim Duhom povezao u jednu zajednicu sa Sobom i jedne sa drugima; mi treba da služimo i da nam se služi bez ikakve podvojenosti i uzdržanosti. Otkrivenjem Isusa Hrista u Svetome pismu delimo istu veru i nadu, i dopiremo do svih jednim svedočenjem. Ovo zajedništvo ima svoj izvor u jedinstvu trojedinog Boga, koji nas je usvojio kao svoju decu.« (*Adventistički hrišćani veruju*, str. 201. original)

Cilj ove biblijske pouke je da nama, adventističkim hrišćanima, koji se sada, kao i uvek, suočavamo sa izazovima vezanim za jedinstvo, i suočavaćemo se do kraja vremena, pruži biblijska uputstva na temu hrišćanskog jedinstva. Međutim, u Pismu pronalazimo mnoga uputstva i pouke kako da živimo u skladu sa Božjim darom jedinstva u Hristu. Ova uputstva i pouke o tome kako da doživimo jedinstvo koje nam je dato i kako da ga izrazimo u svojoj Crkvi jesu središnja tema ovog tromesečja.

Denis Fortin je profesor teologije na Adventističkom teološkom fakultetu na Endrus Univerzitetu, Berien Springs, Mičigen. Otkako je otpočeo svoj rad na Teološkom fakultetu 1994. godine, Fortin je bio direktor master programa (1999-2001), pomoćnik dekana (2000-2004), upravnik Katedre za teologiju i hrišćansku filozofiju (2006), i donedavno dekan (2006-2013).

STVARANJE I PAD

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 1. Mojsijeva 1,26.27; 1. Jovanova 4,7.8.16; 1. Mojsijeva 3,16-19; 1. Mojsijeva 11,1-9; Galatima 3,29; 5. Mojsijeva 7,6-11.

Tekst za pamćenje: »Pa ga izvede napolje i reče mu: Pogledaj na nebo i prebroj zvijezde, ako ih možeš prebrojiti. I reče mu: Tako će biti potomstvo tvoje. I povjerova Avram Bogu, a On mu primi to u pravdsu.« (1. Mojsijeva 15,5.6)

Izveštaj o Božjem narodu započinje stvaranjem ljudskog roda i njegovim tragičnim padom u greh. Svaki pokušaj da shvatimo prirodu jedinstva u Crkvi mora početi razumevanjem Božjeg prvobitnog plana prilikom stvaranja, a zatim i potrebe za obnovom posle pada.

Prva poglavlja u Bibliji otkrivaju da je prema Božjoj nameri, čovečanstvo trebalo da bude jedna porodica. Nažalost, ovo jedinstvo bilo je ugroženo posle tragedije nastalom padom u greh. U samom grehu pojavili su se koreni nejedinstva i podele, rdavih posledica neposlušnosti. Nagoveštaj ove podele naziremo u neposrednom međusobnom odnosu Adama i Eve u vreme kada im se Bog prvi put obratio kada su okusili rod sa zabranjenog drveta (vidi: 1. Mojsijeva 3,11). Otuda važan cilj, između svega ostalog što će planom spasenja biti ostvareno, takođe predstavlja obnavljanje prvobitnog jedinstva.

Avram, otac Božjeg naroda, dobio je ključnu ulogu u Božjem planu spasenja. Prikazan je u Pismu kao veliki primer »opravdanja verom«, onim oblikom vere koja ujedinjava Božji narod međusobno i sa Gospodom. Bog deluje preko naroda da bi obnovio jedinstvo i objavio svoju volju izgnanijem čovečanstvu.

LJUBAV KAO TEMELJ JEDINSTVA

Iz izveštaja o stvaranju, iz prvog i drugog poglavlja u 1. Mojsijevoj, proizilazi jasna poruka da je na kraju sedmice stvaranja vladao opšti sklad. Božje poslednje reči da je sve bilo »veoma dobro« (1. Mojsijeva 1,31), kada je završio stvaranje ovog sveta i ljudi, koji su trebalo da ga nastane, odnosile su se ne samo na estetsku lepotu, već i na odsustvo svakog elementa zla ili nesklada. Božja prvobitna želja prilikom stvaranja obuhvatala je skladno, zajedničko postojanje i međusobnu zavisnost svih oblika života. Predivan svet bio je stvoren za ljudsku porodicu. Sve je bilo savršeno i dostojno svog Stvoritelja. Božji ideal i prvobitna namera za svet bili su sklad, jedinstvo i ljubav.

Pročitajte sledeći tekst: 1. Mojsijeva 1,26.27. Čemu nas ovi stihovi uče o jedinstvenosti ljudskog roda u odnosu na ostala dela stvaranja na Zemlji, kao što je opisano u 1. i 2. poglavlju 1. Mojsijeve?

Bog je prema 1. Mojsijevoj stvorio ljudski rod po svom obličju, što u izveštaju o stvaranju ni za šta drugo nije rečeno. »Potom reče Bog: Da načinimo čovjeka po svojem obličju, kao što smo Mi... I stvori Bog čovjeka po obličju svojem, po obličju Božijemu stvori ga; muško i žensko stvori ih.« (1. Mojsijeva 1,26.27) Iako teolozi vekovima raspravljaju o pravoj prirodi ovog obličja, i prirodi samog Boga, mnogi biblijski tekstovi prikazuju Božju prirodu kao ljubav.

Kako nam sledeći stihovi pomažu da shvatimo kako smo stvoreni i kako je to uticalo na prvobitno jedinstvo ustanovljeno prilikom stvaranja? 1. Jovanova 4,7.8.16.

Pošto je Bog Ljubav i pošto ljudi, takođe, mogu da vole (na način na koji ostala zemaljska stvorenja ne mogu), biti stvoreni po Njegovom obličju sigurno uključuje sposobnost pokazivanja ljubavi. Ipak, ljubav može da postoji samo u odnosu sa drugima. Prema tome, šta god drugo da biti stvoren po Božjem obličju povlači za sobom, mora obuhvatati sposobnost iskazivanja ljubavi.

POSLEDICE PADA

Posledice pada bile su neizmerno velike. Neposlušnost Adama i Eve narušila je skladan međusoban odnos svih bića. Što je još gore, podstakla je nejedinstvo, nesklad i podele među ljudskim bićima koje postoje i danas. Nesklad uočavamo u trenutku u kome Adam i Eva nastoje da krivicu za pad prebace na nekog drugog (1. Mojsijeva 3,12.13). Prilike su se od tada samo još više pogoršavale.

Pročitajte sledeće tekstove: 1. Mojsijeva 3,16-19; 1. Mojsijeva 4,1-15. Šta u ovim stihovima ukazuje na posledice greha i njegov uticaj na skladan svet koji je Bog stvorio?

Adamova neposlušnost prouzrokovala je mnoge događaje i posledice koje su vremenom uticale na celokupno Božje delo stvaranja. Prirodan svet počeo je da pati od posledica greha. Ljudski odnosi su, takođe, bili pogođeni. Dva brata, Kain i Avelj, umesto da se vole i brinu jedan o drugome, otuđili su se, jer je jedan želeo da sledi svoje sebične sklonosti umesto oblik bogoslužnja koji je Bog odredio. Ovo otuđenje prouzrokovalo je nasilje i smrt. Međutim, Kainova reakcija bila je više usmerena prema Bogu nego prema Avelju. On je bio gnevan na Boga (1. Mojsijeva 4,5), ovaj gnev izazvao je ljutnju prema Avelju. Neposlušnost je sve više narušavala ljudske odnose.

»I Gospod videći da je nevaljalstvo ljudsko veliko na zemlji, i da su sve misli srca njihova svagda samo zle.« (1. Mojsijeva 6,5) Zlo je na kraju prouzrokovalo Potop i neverovatno uništenje Božjih prvobitnih dela stvaranja, koja su nestala u Potopu. Međutim, čak ni tada Bog nije odustao od ljudskog roda, već je ostavio Ostatak, Noja i njegovu porodicu, da ponovo započnu ljudsku istoriju.

Bog je Noju i njegovoj porodici posle Potopa dao jedno obećanje. Duga na nebu uvek ih je podsećala na Njegovo staranje i obećanja, Njegovu dobrotu i milost (1. Mojsijeva 9,12-17; Isaija 54,7-10). Bog je ustanovio zavet sa Nojem i time ponovo pokrenuo svoj prvobitni plan da ima ujedinjenu ljudsku porodicu vernu Njemu i Njegovoj reči.

Kako greh donosi nesklad? Kakve odluke upravo sada možete doneti da biste obnovili sklad među onima na koje vaše odluke mogu izvršiti snažan uticaj?

DALJE NEJEDINSTVO I RAZDVAJANJE

Pročitajte sledeći tekst: 1. Mojsijeva 11,1-9. Šta se dogodilo prema ovom tekstu što je pogoršalo problem razdvajanja i nejedinstva?

Događaji zabeleženi u Bibliji koji su usledili posle Potopa jesu izgradnja Vavilonske kule, pometnja jezika i rasejavanje ljudi koji su do tada govorili jednim jezikom. Možda privučeni lepotom zemlje koja se prostirala između reka Eufrata i Tigra, i njenom plodnošću, pojedini Nojevi potomci odlučili su da izgrade grad i visoku kulu u zemlji Senar, današnjem južnom Iraku (1. Mojsijeva 11,2).

Arheološkim istraživanjima utvrđeno je da je Mesopotamija od najranijih istorijskih vremena bila gusto naseljena oblast. Među tamošnjim stanovnicima bilo je Sumera, koji se smatraju začetnicima pisanja na glinenim pločama. Gradili su dobro konstruisane kuće i bili majstori u proizvodnji nakita, alata i kućnog posuđa. Iskopavanja su, takođe, otkrila mnoge hramove u obliku kula posvećene obožavanju različitih božanstava.

Nojevi potomci, koji su se naselili u zemlji Senar, uskoro su zaboravili Nojevog Boga i obećanje da svet više nikada neće biti uništen Potopom. Izgradnja Vavilonske kule predstavljala je spomenik njihovoj istaknutoj mudrosti i veštinama. Njihova želja za slavom i ugledom, »da steknu sebi ime« (1. Mojsijeva 11,4), bila je jedan od razloga ovog graditeljskog poduhvata. »Ljudi su prema božanskoj nameri mogli da sačuvaju jedinstvo zahvaljujući vezi sa pravom religijom. Kada su idolopoklonstvo i politeizam raskinuli ovu unutrašnju duhovnu vezu, ne samo da su izgubili jedinstvo religije, već i duh bratske zajednice. Plan poput izgradnje kule nije mogao da uspe, jer da bi se nešto spolja održalo, bilo je potrebno unutrašnje jedinstvo, koje se izgubilo.« (*The SDA Bible Commentary*, 5. sveska, str. 284.285)

Pad Adama i Eve uništio je jedinstvo ljudskog roda i Božji prvobitni plan. To je dovelo do pometnje u vezi sa bogoslužjenjem; širenje zla i nemorala širom Zemlje; i na kraju podele ljudskog roda na mnoge različite kulture, jezike i rase, koje su od tada često u međusobnom sukobu.

Kakve praktične korake možemo preduzeti da bismo pomogli da se ublaže podele na rase, kulture i jezike, koje nas povređuju čak i u crkvi?

AVRAM, OTAC BOŽJEG NARODA

Tri velike monoteističke svetske religije, judaizam, hrišćanstvo i islam, smatraju Avrama svojim ocem. Za hrišćane, ova povezanost je duhovne prirode. Kada je bio pozvan da napusti svoju zemlju u Mesopotamiji, Avramu je rečeno da će u njemu »biti blagoslovena sva plemena na Zemlji« (1. Mojsijeva 12,3; vidi: 1. Mojsijeva 18,18; 22,18). Blagoslov je došao preko Isusa.

Pročitajte sledeće tekstove: Jevrejima 11,8-19; Rimljanima 4,1-3; Galatima 3,29. Koji su elementi Avramove vere spomenuti u ovim tekstovima, i kako se odnose prema ideji hrišćanskog jedinstva? Odnosno, šta nam u ovim tekstovima danas može pomoći da shvatimo šta treba da predstavlja važan sastavni deo hrišćanskog jedinstva?

Kao otac svih vernika, Avram nam daje primer nekih od osnovnih elemenata hrišćanskog jedinstva. Prvo, bio je poslušan. »Vjerom poslušao Avraam kad bi pozvan da izađe u zemlju koju šćaše da primi u nasljedstvo, i izađe ne znajući kuda ide.« (Jevrejima 11,8) Drugo, polagao je nadu u Božja obećanja. »Vjerom dođe Avraam u zemlju obećanu, kao u tuđu, i u šatorima življaše s Isakom i Jakovom, sunasljednicima obećanja toga. Jer čekaše Grad koji ima temelje, kojemu je Zidar i Tvorac Bog.« (Jevrejima 11,9.10) Treće, verovao je da će mu Bog podariti sina i da će njegovi potomci jednoga dana biti brojni poput zvezda. Na osnovu ovog odgovora, Bog ga je opravdao verom (Rimljanima 4,1-3). Četvrto, verovao je u Božji plan spasenja. Najveća proba Avramove vere nastupila je kada je Bog od njega zatražio da Isaka prinese na žrtvu na gori Moriji (1. Mojsijeva 22,1-19; Jevrejima 11,17-19).

Avram je u Starom zavetu opisan kao Božji prijatelj (2. Dnevnika 20,7; Isaija 41,8). Njegov život vere, njegova nepokolebljiva poslušnost i poverenje u Božja obećanja učinili su ga primerom kakav naš hrišćanski život sada treba da bude.

Razmišljajte o svojim rečima i delima nekoliko sledećih dana. Kako možete postići da sve što kažete ili učinite odražava stvarnost vaše vere?

BOŽJI IZABRANI NAROD

Pozivajući Avrama da Mu bude sluga, Bog je izabrao narod koji će Ga predstavljati u svetu. Ovaj poziv i izbor bio je čin Božje ljubavi i blagodati. Božji poziv upućen Izrailju bio je važan deo Njegovog plana obnavljanja celog čovečanstva posle razornih posledica i nejedinstva izazvanih padom u greh. Sveta istorija bavi se Božjim delovanjem u pravcu tog obnovljenja, a glavni činilac tog plana bio je zavetni izrailjski narod.

Zašto je Bog nazvao Izrailj svojim narodom? 5. Mojsijeva 7,6-11. Zašto je Avramove potomke odabrao za svoj narod?

Božja ljubav prema ljudskom rodu nalazi se u središtu izveštaja o biranju Izrailja kao Božjeg naroda. Bog je učinio zavet sa Avramom i njegovim potomcima da bi preko svog naroda sačuvao znanje o Sebi i postigao otkupljenje ljudskog roda (Psalmi 67,2). Uzvišeni čin ljubavi je pokrenuo Boga da izabere Izrailj, tako da Avramovi potomci nisu imali čime da se pohvale da bi zatražili Božju nezasluženu ljubav. »Ne zato što bi vas bilo više nego drugih naroda, prihvatit vas Gospod i izabra vas; jer vas bijaše manje nego ikoga drugoga naroda.« (5. Mojsijeva 7,7)

Bog prilikom biranja svog naroda primenjuje obrnuti sistem vrednosti. Dok ljudi biraju vođe na osnovu moći, mudrosti i samopouzdanja, Bog ne bira snažne i moćne da Mu služe, već one koji osećaju ili priznaju svoju slabost, pogreške i ništavost, da se niko ne bi hvalio pred Njim (1. Korinćanima 1,26-31).

Ipak, pogledajte njihove prednosti: »Bog je želeo da Mu Njegov narod Izrailj bude na slavu i hvalu. Zato mu je dao sve duhovne prednosti. Nije mu uskratio ništa što bi moglo povoljno da utiče na izgradnju karaktera kojim će Njega predstavljati svetu.

Poslušnost Božjem zakonu osigurala bi Izrailjcima blagostanje kome bi se divili svi narodi sveta. Onaj isti koji je mogao da im da mudrost i veštinu u svakome poslu i dalje bi ostao njihov Učitelj i oplemenjivao bi ih i uzdizao preko poslušnosti svome Zakonu. Pod uslovom da budu poslušni, bili bi sačuvani od bolesti koje su mučile ostale narode i obdareni posebnom oštrinom uma. Božja slava, Njegovo veličanstvo i Njegova moć izražavali bi se preko njihovog blagostanja. Trebalo je da budu carstvo sveštenika i knezova. Bog im je darovao sva sredstva da postanu najznačajniji narod na Zemlji.« (*Pouke velikog Učitelja*, str. 288. original)

Kakve sličnosti možemo pronaći između onoga što je Bog učinio za stari Izrailj, i poziva koji im je uputio, i onoga što čini za nas, i poziva koji nam je uputio kao adventističkim hrišćanima?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Pročitajte sledeća poglavlja u knjizi Elen Vajt *Stvaranje, patrijarsi i proroci*: »Stvaranje«, str. 44-51. original; »Pozivanje Avrama«, str. 125-131. original.

Božja prvobitna namera prilikom stvaranja ljudskog roda, takođe, se odražava u instituciji porodice (1. Mojsijeva 2,21-24) i Subote. Subota je bila namenjena celom ljudskom rodu, kao što je Isus jasno ukazao u tekstu Marko 2,27.28. U stvari, njen sveopšti karakter vidimo u samom izveštaju o stvaranju, kada je Bog izdvojio sedmi dan, ne samo pre pozivanja Izrailja kao svog zavetnog naroda, već čak i pre pojave greha. Kakva je silna, ujedinjavajuća sila Subota mogla biti da su je svi ljudi svetkovali. Bio je to dan odmora koji je prema Božjoj nameri trebalo da podseća potomke Adama i Eve na njihovu zajedničku vezu sa Njim i jednog sa drugim. »I Subota i porodica ustanovljeni su u Edemu, i Božja želja je da ostanu neraskidivo povezani. Mi toga dana, više nego ijednog drugog, možemo živeti edemskim životom. Prema Božjem planu članovi porodice treba da budu udruženi u radu i proučavanju, na bogosluženju i rekreaciji, otac kao sveštenik u svome domu, a oba roditelja kao učitelji i prijatelji svojoj deci.« (Elen Vajt, *Child Guidance*, str. 535)

ZA RAZGOVOR:

- 1. Kako izveštaj o stvaranju žene od Adamovog rebra u 1. Mojsijevoj otkriva blisku i tesnu vezu koja treba da postoji između supružnika? Zašto Bog u celoj Bibliji koristi sliku muža i žene kao primer zajednice koju On želi da ostvari sa svojim narodom?**
- 2. Iako nam izveštaj o Vavilonskoj kuli govori da etnička i jezička raznolikost nije bila deo Božjeg prvobitnog plana za čovečanstvo, kako danas možemo prevazići takve prirodne podele? Kako Crkva, ipak, može doživeti jedinstvo i sklad, iako je sastavljena od ljudi koji pripadaju različitim narodima i govore različitim jezicima?**
- 3. Kakve sličnosti pronalazite između poziva upućenog starom Izrailju i poziva upućenom nama adventističkim hrišćanima? Što je još važnije, kakve pouke možemo naučiti od njih, koje nam mogu pomoći da budemo verni božanskom pozivu?**

Zaključak: Božji prvobitni plan prilikom stvaranja bio je da ljudi žive skladno i jedinstveno kao jedna porodica. Neposlušnost naših prvih roditelja narušila je taj Božji plan. Ipak, Bog je pozvao Avrama da osnuje narod preko koga će održati obećanje o obnovljenju utemeljenom samo u Hristu.

MOJI ZAKLJUČCI I ODLUKE:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

UZROCI NEJEDINSTVA

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 5. Mojsijeva 28,1-14; Jeremija 3,14-18; Sudije 17,6; 1. O carevima 12,1-16; 1. Korinćanima 1,10-17; Dela 20,25-31.

Tekst za pamćenje: »Početak je mudrosti strah Gospodnji, i znanje je svetijeh stvari razum.« (Priče 9,10)

Starozavetni proroci više puta pozivali su izrailjski narod da bude poslušan Božjim nalogima. Neposlušnost i nemarnost odvodili su u otpadništvo i nejedinstvo. Poslušnost Božjim zakonima trebalo je da sačuva narod od prirodnih posledica greha i da ih posveti usred mnogih stranih naroda. Izvršavanje Božje volje stvaralo je sklad u narodu i jačalo odlučnost zajednice da se odupre uplivu neznabožackih i zlih bogoslužbenih običaja, koji su ih okružavali skoro sa svih strana. Božja želja bila je da Njegov narod bude svet i da svedoči okolnim narodima.

Mojsije im je posle oslobođenja iz Egipta rekao: »Gle, učio sam vas uredbama i zakonima, kao što mi zapovjedi Gospod Bog moj, da biste tako tvorili u zemlji u koju idete da je naslijedite. Držite, dakle, i izvršujte ih, jer je to mudrost vaša i razum vaš pred narodima, koji će kad čuju sve ove uredbе reći: Samo je ovaj veliki narod, narod mudar i razuman.« (5. Mojsijeva 4,5.6)

Nema sumnje, da je ostao veran, Božji narod primao bi obilne blagoslove i bio bi blagoslov drugima. Nevernost, sa druge strane, stvara mnoge probleme, a nejedinstvo je samo jedan od njih.

VRATITE SE, SINOVI ODMETNICI

Istorija izrailjskog naroda prepuna je izveštaja o neposlušnosti i bezakonju, zatim o povratku Bogu i poslušnosti, a onda opet o još većoj neposlušnosti i sukobima. Ovaj obrazac se stalno ponavlja. Svaki put kada je Božji narod savesno sledio Njegovu volju, bili su blagosloveni mirnim životom. Svaki put kada su bili neposlušni i išli svojim putem, njihov život bio je ispunjen jadom, ratovima i sukobima. Čak i pre nego što je Izrailj ušao u Obećanu zemlju, Bog je predvideo ovaj obrazac i ponudio rešenje kako mogu da izbegnu teške posledice u svom životu.

**Kakvi bi se blagoslovi izlili na Izrailj ukoliko su poslušni Božjoj volji?
5. Mojsijeva 28,1-14.**

Šta učimo iz Božjeg poziva upućenog Izrailju da se pokaje i vrati Njemu? Šta to govori o Božjoj ljubavi i strpljenju prema svom narodu? Jeremija 3,14-18.

U Knjizi proroka Jeremije zadivljujuće je to što je Bog brižan, milostiv i velikodušan prema pripadnicima svoga naroda uprkos njihovoj pobuni, podelama i idolopoklonstvu. Bog neprestano poziva svoj narod da Mu se vrati i pokaje zbog svojih samovoljnih postupaka. Bog je stalno obećavao buduće obnovljenje i nadu.

»Vrati se, odmetnice Izrailju, veli Gospod, i neću pustiti da padne gnjev Moj na vas, jer sam milostiv, veli Gospod, neću se gnjeviti do vijeka. Samo poznaj bezakonje svoje, da si se odmetnula od Gospoda Boga svojega, ti si tumarala k tuđima pod svako drvo zeleno, i nijeste slušali glasa Mojega, veli Gospod.« (Jeremija 3,12.13)

Jeremijine reči bile su izgovorene u vreme opšteg zanemarivanja Božje reči. Iako su određene reforme započete u vreme cara Josije, većina naroda nije osećala duhovnu želju da i dalje bude verna i poslušna Bogu. Njihovi gresi, idolopoklonstvo i sebičan život izazivali su duhovnu i političku propast. Što su se više udaljavali od izvršavanja Božje volje, to su njihovi izgledi za budućnost bili strašniji. Ipak, Bog im je preko Jeremije upućivao molbu. Planirao je bolju budućnost za njih, i čeznuo da ih vrati napretku, jedinstvu i zdravlju. Međutim, to je moglo da se dogodi jedino ako verom žive i u skladu sa svim što iskrena vera obuhvata.

Šta razlika između poslušnosti i neposlušnosti znači u vašem životu?

Izveštaji iz Knjige o sudijama ukazuju na brojne negativne posledice koje su usledile, jer Izrailj nije činio Gospodnju volju. Uskoro posle ulaska u Hanan, izrailjski narod počeo je da gradi svoj duhovni život po ugledu na lažne religije Hananeja iz njihovog okruženja – upravo ono što im je rečeno da ne čine. Nažalost, to nije bio jedini problem sa kojim su se suočili.

Pročitajte sledeće tekstove: Sudije 17,6; Sudije 21,25. Šta ovi tekstovi govore o daljim problemima nastalim u Božjem narodu?

Razgovarajte o tome kako se mogu rešiti podele i nejedinstvo u Božjem narodu. Jedinstvo izrailjskog naroda trebalo je da bude utemeljeno na njihovoj odanosti i poslušnosti Gospodu zaveta, zaveta koji su sklopili sa Bogom. Međutim, čineći ono što je ispravno u njihovim očima – naročito kada su potpali pod uticaj okolnih naroda – nalazili su se na putu propasti. Svi smo pala bića, i ako se prepustimo svojim zamislama, ako sledimo sklonosti svoga srca, sigurno ćemo zaći sa staze na koju nas Bog poziva.

Šta sledeći tekstovi govore o duhovnom stanju i društvenim prilikama u Izrailju u vreme sudija?

Sudije 2,11-13. _____

Sudije 3,5- 7. _____

»Gospod je preko Mojsija pokazao svom narodu i posledice neverstva. Odbijajući da drže Njegov zavet, oni će se odvojiti od života koji dolazi od Boga i Njegovi blagoslovi neće se izliviati na njih. Ponekad, kad su slušali ove opomene, bogati blagoslovi izlivali su se na jevrejski narod, a preko njih i na okolne narode. Međutim, u svojoj istoriji često su zaboravljali Boga i gubili iz vida neograničene prednosti koje su imali kao Njegovi predstavnici. Uskraćivali su Mu službu koju je očekivao od njih, a i svojim bližnjima uskraćivali su versko usmerenje i sveti primer. Želeli su da samo za sebe iskoriste plodove vinograda nad kojim su bili postavljeni kao pristavi. Njihova pohlepnost i gramžljivost učinile su da su ih čak i neznaoši počeli prezirati. Tako je neznaožački svet dobio priliku da pogrešno tumači Božji karakter i zakone Njegovog carstva.« (Elen Vajt, *Istorija proroka i careva*, str. 20.21. original)

Kako naši postupci kao Crkve utiču na ljude oko nas? Šta zapažanja među adventističkim hrišćanima, što bi u pozitivnom smislu ostavilo utisak na njih?

PODELA JEVREJSKOG NARODA

Otpadništvo i njegove teške posledice nisu se dogodile preko noći. Pogrešni izbori i odluke koji su se umnožili u toku dugih vekova konačno su doveli do pogubnih posledica za Božji narod.

Pročitajte izveštaj o caru Rovoamu iz 1. O carevima 12,1-16. Šta je izazvalo ovu strašnu podelu među Božjim narodom?

»Da su Rovoam i njegovi neiskusni savetnici shvatili božansku nameru s Izrailjem, prihvatili bi zahtev naroda za izvođenje odlučne reforme u načinu vladavine. Međutim, u trenutku odluke za vreme sastanka u Sihemu, nisu bili u stanju da sagledaju položaj, polazeći od uzroka prema posledicama, pa su tako zauvek oslabili svoj uticaj na veliki deo naroda. Njihova obelodanjena odlučnost da nastave i pojačaju tlačenje, uvedeno u toku Solomunove vladavine, bila je u potpunoj suprotnosti s Božjim planom za Izrailj, dajući ljudima veliku priliku da posumnjaju u iskrenost njihovih pobuda. Tim nemudrim i nesmotrenim pokušajem da pokažu snagu, car i njegovi izabrani savetnici samo su otkrili koliko su postali oholi zbog svog položaja i vlasti.« (Elen Vajt, *Istorija proroka i careva*, str. 90. original)

Šta sledeći stihovi govore o potrebi za mudrošću u donošenju ispravnih odluka? Gde je izvor prave mudrosti?

Priče 4,1-9. _____

Priče 9,10. _____

Jakov 1,5. _____

Izveštaj o Rovoamu i njegovoj nagloj i bezumnoj odluci da svom narodu nametne dodatni prisilan rad predstavlja žalostan događaj u životu izrailjskog cara. Car je tražio savet dve grupe savetnika, ali njegova konačna odluka da poslušava savet neiskusnih mladića svojih godina, donela je teškoće carstvu koje su njegov otac Solomun i deda David gradili u toku proteklih 80 godina. Savet da car treba da zastraši mnoštvo objavljujući da je oštrij od svog oca nije bio mudar. Mladi savetnici verovali su da biti saosećajan prema zahtevima naroda u vezi sa manje napornim radom nije način upravljanja koji car treba da usvoji. Rekli su da treba da se predstavi kao nemilosrdan i surov. Na kraju, pokazao se kao bezuman i nedostojan odanosti i vernosti naroda. Zato su nastupile podele među Božjim narodom do kojih nikada nije trebalo da dođe, što nikada nije ni bio Božji plan za Njegov narod.

RASKOL U KORINTU

Nažalost, pitanje nejedinstva među Božjim narodom nije se završilo čak ni u novozavetno vreme.

Na primer, prva četiri poglavlja Pavlove Prve poslanice Korinćanima predstavljaju poziv na jedinstvo. Dok se nalazio u Efesu, Pavle je čuo da su u korintskoj crkvi nastale različite podela. Iz tog razloga, on počinje svoju poslanicu dugačkim obraćanjem o crkvenom jedinstvu i potrebi da se izbegne raskol. Pavle je zabrinut zbog razvoja ovih događaja i nastoji da pruži nadahnut savet da bi popravio ove nesrećne prilike.

Šta prema tekstu iz 1. Korinćanima 1,10-17. čini uzrok nejedinstva, podela i rasprava?

Pavle se zabrinuo za svoju braću i sestre u Korintu, kada mu je neko od Hlojinih ukućana rekao o podelama i raspravama koje vladaju među njima. Njegove uvodne reči pokazuju dubinu njegove zabrinutosti: »Molim vas pak, braćo, imenom Gospoda našega Isusa Hrista da svi jedno govorite, i da ne budu među vama raspre, nego da budete utvrđeni u jednom razumu i u jednoj misli.« (1. Korinćanima 1,10) Šta god da je dovelo do ovih sukoba i razjedinjenosti, Pavle je želeo da to zaustavi.

Pavle podseća Korinćane da su hrišćani pozvani da slede Hrista, ne čoveka – bez obzira na njegovu talentovanost i obdarenost. Dok su se oni priklanjali različitim stranama, apostol je nedvosmisleno tvrdio da takva podela nije po Hristovoj volji. Izjavio je da se hrišćansko jedinstvo temelji na Hristu i Njegovoj žrtvi na krstu (1. Korinćanima 1,13).

Izvor hrišćanskog jedinstva počiva u istini otkrivenoj u Isusu Hristu, i to rassetome, i ni u kome drugom, bez obzira koliko »dostojan« savetnik, govornik ili vođa bio. U podnožju krsta svi smo isti. Naše krštenje je u Isusu, koji nas jedino može očistiti od greha. Međutim, na praktične načine moramo raditi na ovom jedinstvu u Hristu.

Mi kao adventistički hrišćani ne možemo svoje jedinstvo vere i misije uzimati »zdravo za gotovo«. Podela i rasprave mogu danas potkopati jedinstvo naše Crkve ukoliko nas Hristova ljubav i vlast ne ujedine sa Njim.

Kako možemo izbeći opasnosti kojima se Pavle ovde bavi? Zašto uvek moramo biti pažljivi u vezi sa tim koliko odanosti poklanjamo nekoj drugoj osobi umesto Hristu?

»DOĆI ĆE VUCI...«

Pročitajte tekst iz Dela 20,25-31. Na šta je Pavle upozorio starešine iz Efesa? Šta je trebalo da učine da bi sprečili da se to dogodi?

Pošto se u toku svoje službe Pavle često suočavao sa protivljenjima, znao je da će biti teško sačuvati čistotu Jevanđelja Isusa Hrista. U svom pozdravu starešinama iz Efesa, u kome koristi podudarnosti sa stražarima iz Knjige proroka Jezekilja (Jezekilj 33,1-6), poručio je vođama da na njima, takođe, leži odgovornost za očuvanje Jevanđelja. Trebalo je da budu verni pastiri svojoj zajednici.

Pavlova upotreba izraza »teški vuci« prilikom opisivanja lažnih učitelja (Dela 20,29) podseća na Isusovo slično upozorenje da će lažni učitelji doći u ovčijem odelu (Matej 7,15). Uskoro nakon što je Pavle izgovorio ovu opomenu, lažni učitelji zaista su se pojavili, loveći svoj plen među vernicima u azijskim crkvama koje je on osnovao. U Efescima 5,6-14. i Kološanima 2,8. zapažamo pojedina Pavlova upozorenja upućena crkvama u Maloj Aziji.

U Drugoj poslanici Timotiju, Pavle upozorava i Timotija, koji se stara o crkvi u Efesu, na greške u crkvi i bezbožnost u poslednjim danima.

Pročitajte sledeće tekstove: 2.Timotiju 2,14-19; 2. Timotiju 3,12-17. Šta Pavle savetuje Timotiju o tome kako da se suprotstavi lažnim učiteljima i sačuva jedinstvo Crkve?

Prvo, Timotije treba da poznaje Bibliju i da »pravo upravlja riječju istine« (2. Timotiju 2,15). Rešenje za beskorisne rasprave i nagađanja jeste ispravno shvatanje i poučavanje Božje reči. Biblijske istine moraju biti ispravno tumačene da nijedan deo Pisma ne bi bio u suprotnosti sa celokupnom slikom prikazanom u Bibliji, da bi se sprečilo širenje lažnih učenja kako pojedinci ne bi izgubili veru u Isusa. Nevažne pojedinosti i sporedna pitanja treba pokoriti načelima Božje reči koje će zapravo pripremiti vernike da žive pobeđonosnim životom u Hristu. Pavlov drugi savet upućen je lično Timotiju da se »poganijeh praznijeh razgovora kloni« (2. Timotiju 2,16). Nevažne i sumnjive teme ne treba da budu deo Timotijeve službe poučavanja ako želi da bude smatran dostojnim i vernim radnikom. Ovakvi razgovori vode samo u bezboštvo i ne izgrađuju veru vernika (2.Timotiju 2,16). Samo istina vodi pobožnosti i skladu među vernicima. Razlog zašto Timotije mora da izbegava takve greške i da podstiče vernike da ih izbegavaju jeste što se one šire Crkvom poput bolesti (2. Timotiju 2,17). Na kraju, poslušnost Božjoj reči lek je za lažno učenje (2. Timotiju 3,14-17), koje može da ugrozi jedinstvo Crkve.

Kako se mi kao Crkva možemo zaštititi od sličnih ljudi, koji lažnim učenjima mogu uneti podele među nama?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Pročitajte sledeće tekstove: Elen Vajt, *Istorija proroka i careva*, »Raspadanje carstva«, str. 87-98. original; *Apostolska crkva – Hristovim tragom*, »Poruka upozorenja i usrdne molbe«, str. 298-308. original.

»Gospod želi da Njegove izabrane sluge nauče kako da se ujedine u skladnom naporu. Nekome može da izgleda da je razlika između njegovog dara i darova njegovih saradnika tako velika da im ne dozvoljava da se ujedine u skladnom naporu; ali, kada se sete da postoje razni umovi kojima se treba približiti i da će neki odbaciti istinu koju će im objaviti jedan radnik, samo da bi otvorili svoje srce Božjoj istini kada je na drugačiji način bude predstavio drugi radnik, ipak će u nadi pokušati da rade zajednički i da se međusobno usklade. Njihovi talanti, ma koliko različiti, mogu da budu pod upravom jednog istog Duha. U svakoj reči i svakom delu treba da se pokazuje ljubaznost i ljubav; i kada svaki radnik bude verno zauzeo mesto koje mu je određeno, Hristova molitva za jedinstvo Njegovih sledbenika biće uslišena i svet će saznati da su Njegovi učenici.« (Elen Vajt, *Evandeoski radnici*, str. 483. original)

ZA RAZGOVOR:

1. Nije ništa novo da pojedinci čine što je pravo u njihovim očima. Postmodernizam, koji dovodi u pitanje ideju o glavnom ili sveobuhvatnom intelektualnom ili moralnom autoritetu, može da poploča put vrsti moralnog bezvlašća na koju Biblija upozorava. Kako se mi kao hrišćani, i kao Crkva u celini, suprotstavljamo ovakvom izazovu?
2. Razmišljajte o izveštaju o caru Rovoamu i razjedinjenosti Izrailja (1. O carevima 12). Kakve pouke za sebe danas tu pronalazimo?
3. Šta crkvene vođe i vernici mogu da učine da bi sprečili sukobe i grupisanja u mesnoj crkvi? Koliko je važno zaustaviti ovakva kretanja pre nego što problem naraste i raširi se? Kako kao vernici Crkve možemo biti oprezni da ne upadnemo u zamku poput vernika u Korintu?
4. Proučite okvir teksta koji govori o razdoru: Priče 6,16-19. Šta možete naučiti iz ovoga da biste sprečili razdor u svojoj mesnoj crkvi?

Zaključak: U Bibliji se susrećemo sa prilikama u kojima vlada nejedinstvo. Kada Božji narod živi verno i poslušno, opasnosti nejedinstva su u velikoj meri smanjene. Rđave odluke iz vremena sudija i vladavine cara Rovoama otvaraju vrata podelama. Čak i u novozavetno vreme, postojala je mogućnost pojave nejedinstva. Pravilno shvatanje Božje reči i posvećeni napori da je izvršimo najbolja su zaštita od nejedinstva i raskola među nama.

»DA SVI JEDNO BUDU...«

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Jovan 17,1-26; 1. Jovanova 5,19; Jovan 13,18-30; Jovan 5,20-23; Marko 9,38-41; Otkrievanje 18,4; 1. Jovanova 2,3-6.

Tekst za pamćenje: »Ne molim pak samo za njih, nego i za one koji Me uzvjeruju njihove riječi radi. Da svi jedno budu, kao Ti, Oče, što si u Meni i Ja u Tebi; da i oni u Nama jedno budu, da i svijet vjeruje da si Me Ti poslao.« (Jovan 17,20.21)

Jevanđelje po Jovanu pruža nam uvid u Isusove brige u vreme kada se Njegova izdaja i smrt nadvila nad Njim. U pet ključnih poglavlja (Jovan 13-17) primamo Isusove poslednje reči pouke, koje su se završile poznatom »prvosveštensičkom molitvom« (Jovan 17).

»To je odgovarajući naziv, jer naš Gospod u ovoj molitvi posvećuje Sebe za prinošenje žrtve u kome je istovremeno i sveštenik i žrtva. U isto vreme, to je molitva posvećenja u korist onih za koje se žrtva prinosi – učenike koji su bili u Gornjoj sobi i one koji će kasnije poverovati zahvaljujući njihovom svedočanstvu.« (F. F. Brus, *The Gospel of John* [Grand Rapids: Eerdmans, 1983], str. 328)

U središtu ove molitve jeste Isusova zabrinutost za jedinstvo među učenicima i onima koji će kasnije poverovati u Njega. Bila je to ključna tema u Njegovoj molitvi: »Ja se za njih molim: Ne molim se za svijet, nego za one koje si Mi dao, jer su Tvoji. I Moje sve je Tvoje, i Tvoje Moje; i Ja se proslavim u njima.« (Jovan 17,9.10)

Nijedan značajan razgovor o jedinstvu Crkve, o našem jedinstvu u Hristu, ne može biti potpun ukoliko ne posvetimo posebnu pažnju ovoj molitvi. Za šta se Isus molio, za koga se molio i šta ova molitva znači za nas danas?

ISUS SE MOLI ZA SEBE

Prvosveštentička molitva podeljena je na tri dela. U prvom delu Isus se moli za Sebe (Jovan 17,1-5), u drugom za svoje učenike (Jovan 17,6-19), i na kraju za one koji će kasnije poverovati u Njega (Jovan 17,20-26).

Šta je suština Njegove molitve i šta ona znači za nas? Jovan 17,1-5.

Isus se prvo moli za Sebe. U prethodnim događajima u Jevanđelju po Jovanu, Isus je nagovestio da Njegov čas još nije došao (Jovan 2,4; Jovan 7,30; Jovan 8,20). Međutim, sada zna da se približio čas da prinese Sebe na žrtvu. Došao je trenutak za dramatičan završetak Njegovog zemaljskog života, i bila Mu je potrebna snaga da izvrši svoju misiju. Bilo je vreme za molitvu.

Isus je proslavio svoga Oca čineći Njegovu volju, čak i ako je to značilo da mora podneti krst. Njegovo prihvatanje krsta nije bilo neki oblik fatalizma, već zapravo način na koji primenjuje vlast koju Mu je Otac dao. On nije umro mučeničkom smrću, već je rado proslavio svog Oca ispunjavajući razlog svog utelovljenja: umro je na krstu za grehe sveta.

Šta je večni život prema tekstu Jovan 17,3? Šta znači poznavati Boga?

Prvo i najvažnije, Isus kaže da se večni život sastoji od ličnog poznavanja Boga. Tu nije reč o spasenju delima ili znanju, već iskustvu poznavanja Gospoda zahvaljujući onome što je Isus učinio na krstu za nas. Ovo znanje stiče se ličnom zajednicom sa Ocem. Čovek je sklon da ograniči znanje činjenicama i pojedinostima, ali Isus ovde upućuje na nešto dublje i potpunije: lični odnos sa Bogom. Isusov prvi dolazak imao je za cilj da povede čovečanstvo u njegovoj potrazi za smislenijim i spasonosnijim znanjem o Bogu, koje će podstaći međusobno jedinstvo.

U čemu je razlika između znanja o Bogu i ličnog poznavanja Boga? Kalka iskustva su vam pomogla da upoznate Boga?

ISUS SE MOLII ZA SVOJE UČENIKE

Za šta se Isus posebno moli kad je reč o Njegovim učenicima? Jovan 17,9-19.

Isus se zatim moli za svoje učenike, koji su u velikoj opasnosti da u narednim danima izgube svoju veru u Njega, kada On više ne bude sa njima u telu. Isus ih zato predaje Ocu na staranje.

Isusova molitva upućena je za njihovu zaštitu u svetu. U molitvi kao takvoj, Isus se ne moli za svet, jer zna da se on suštinski suprotstavlja Očevoj volji (1. Jovanova 5,19). Pošto je svet mesto u kome će učenici obavljati svoju službu, Isus se moli da budu sačuvani od zla koje vlada u njemu. Isus brine i za svet, jer je On njegov Spasitelj. Međutim, širenje Jevanđelja povezano je sa svedočenjem onih koji će propovedati Radosnu vest. Iz tog razloga Isus posreduje za njih da ih zli ne bi porazio (Matej 6,13).

Jedan učenik je, međutim, bio poražen. Ranije te večeri, Isus je spomenuo da je jedan od njih odlučio da Ga izda (Jovan 13,18-30). Iako Isus ukazuje na činjenicu da je Pismo predvidelo Judinu izdaju (Psalam 41,9), Juda nije bio žrtva sudbine. U toku poslednje večere, Isus mu se obratio pokazujući ljubav i prijateljstvo (Jovan 13,26-30). »Isus je na pashalnoj večeri pružio dokaz o svom božanstvu time što je otkrio izdajnikovu nameru. Nežno je uvrstio i Judu u službu koju je obavio za učenike. Ali poslednji poziv ljubavi ostao je bez odgovora.« (Elen Vajt, *Čežnja vekova*, str. 720. original)

Znajući da zavist i ljubomora mogu razjediniti učenike, kao što se dogodilo jednom ranijom prilikom, Isus se moli za njihovo jedinstvo. »Oče Sveti, sačuvaj ih u Ime svoje, one koje si Mi dao, da budu jedno kao i Mi.« (Jovan 17,11) Ovakvo jedinstvo čovek ne može sam da ostvari. Ono može biti rezultat i dar jedino božanske blagodati. Njihovo jedinstvo utemeljeno je na jedinstvu Oca i Sina, i ono je neophodan preduslov za uspešnu buduću službu.

Njihova posvećenost u istini, takođe, je neophodna za službu. Delovanje Božje blagodati na srca učenika dovešće do njihovog preobraženja. Ukoliko žele da svedoče o Božjoj istini, sami moraju biti preobraženi njome.

Šta znači »ne biti od ovoga sveta«? Šta je to u nama, u našem životu i načinu života što čini da »ne budemo od ovoga sveta«?

»ZA ONE KOJI ME UZVJERUJU.«

Kada se Isus pomolio za svoje učenike, nastavio je svoju molitvu i spome-
nuo: »One koji Me uzvjeruju njihove riječi radi...« (Jovan 17,20)

**Šta je bila Isusova najveća želja za one koji će kasnije poverovati u evan-
đeosku poruku? Zašto je toliko važno da ova molitva bude uslišena?
Jovan 17,20-26.**

Isus se molio da budući vernici budu jedno kao što su Otac i Sin jedno. Isus na nekoliko mesta u Jevandelju po Jovanu ukazuje na jedinstvo Oca i Sina. Oni nikada ne deluju nezavisno jedan od drugog, već su uvek ujedinjeni u svemu što čine (Jovan 5,20-23). Oni dele zajedničku ljubav prema palom čovečanstvu do te mere da je Otac bio spreman da podari svog Sina za ovaj svet, a Sin da položi svoj život za njega.

Jedinstvo o kome Isus govori u svojoj molitvi jeste jedinstvo ljubavi i namere kakvo postoji između Oca i Sina. »Po tom će svi poznati da ste Moji učenici ako uzimate ljubav među sobom.« (Jovan 13,35) Otkrivanje ovog jedinstva u ljubavi pružice otvoreni dokaz o njihovom odnosu sa Isusom i Ocem. »Ispoljavanje njihovog iskrenog jedinstva treba da pruži ubedljivo svedočanstvo o istini Jevandolja.« (Andreas J. Kostenberger, *Baker Exegetical Commentary on the New Testament* [Grand Rapids: Baker Academic, 2004], str. 498) Na ovaj način svet će saznati da je Isus Spasitelj. Drugim rečima, ovo jedinstvo za koje se Isus molio ne može ostati neprimećeno. Kako svet može biti uveren u istinitost Jevandolja, ukoliko se ne može uočiti ljubav i jedinstvo među Božjim narodom?

»Bog izvodi iz ovog sveta jedan narod koji treba da stoji u savršenom jedinstvu na temelju večne istine... Bog želi da Njegov narod dođe do jedinstva u veri. Pre nego što je bio razapet, Hristos se molio da Njegovi učenici budu jedno, kao što je On jedno s Ocem, da svet veruje da Ga je Otac poslao. Ova divna i dirljiva molitva dopire kroz vekove do naših dana, jer Isus izričito kaže: 'Ne molim pak samo za njih, nego i za one koji Me uzvjeruju njihove riječi radi.' (Jovan 17,20) Sa kolikim žarom bi Hristovi sledbenici trebalo da nastoje da u svom svakodnevnom životu sprovedu u delo ovu molitvu.« (Elen Vajt, *Testimonies for the Church*, 4. sveska, str. 17)

Šta činimo u svom životu i Crkvi da bismo ostvarili oblik jedinstva kakav je ovde predstavljen? Zašto je određena mera umiranja sebi ključna ukoliko želimo da naša Crkva bude ujedinjena na pravi način?

JEDINSTVO MEĐU HRIŠĆANIMA

Pročitajte sledeće tekstove: Marko 9,38-41; Jovan 10,16. Čemu nas Isusov odgovor apostolu Jovanu uči o isključivosti i naglom sudu o tome ko je pravi Isusov sledbenik?

Adventistički hrišćani nastojali su da shvate Isusovu molitvu iz 17. poglavlja Jevanđelja po Jovanu neposredno je primenjujući na jedinstvo svoje verske zajednice. Mi moramo biti ujedinjeni kao Crkva da bismo ispunili svoju misiju i objavili svetu Trostruku anđeosku vest. O ovom pitanju se mnogo ne raspravlja.

Međutim, šta je sa jedinstvom sa drugim hrišćanima? Kako treba da se odnosimo prema njima u svetlosti Isusove molitve?

Nesumnjivo verujemo da Bog ima veran narod i u drugim Crkvama. Pored toga, Biblija jasno kaže da Bog ima verne čak i u Vavilonu: »Izađite iz nje, narode Moj, da se ne pomiješate u grijehе njezine, i da vam ne naude zla njezina.« (Otkrivenje 18,4)

Isto tako znamo da prema Knjizi Otkrivenja postoji veliko otpadništvo među onima koji ispovedaju Hristovo ime, i da će se u poslednjim danima mnogi lažni hrišćani međusobno ujediniti sa većinom da bi otpočeli progonoštvо jasno opisano u Otkrivenju 13,1-17. Otuda su adventistički hrišćani uvek bili veoma pažljivi kad su pozivi za ujedinjenje sa drugim Crkvama u pitanju, kao u ekumenskom pokretu.

Kako, onda, treba da se odnosimo prema drugim verskim zajednicama? Elen Vajt je zabeležila sledeće u vezi sa zajedničkim radom Hrišćanske adventističke crkve i drugih hrišćana, makar kada je reč o sledećem posebnom pitanju. »Kada ljudska oruđa pokoravaju svoju volju Božjoj volji, Sveti Duh će uticati na srca onih kojima služe. Pokazano mi je da ne treba da odbacimo pripadnike Ženskog društva hrišćanske umerenosti. Ujedinjujući se sa njima oko pitanja potpune uzdržljivosti, mi ne menjamo svoj stav u vezi sa svetkovanjem sedmog dana, a možemo pokazati da cenimo njihov stav o temi umerenosti. Otvarajući im vrata i pozivajući ih da se ujedine sa nama u pitanju umerenosti, obezbedićemo njihovu pomoć, a one će sjedinjujući se sa nama čuti nove istine koje Sveti Duh čeka da utisne u njihova srca.« (Elen Vajt, *Welfare Ministry*, str. 163)

Iako se bavila određenim pitanjem u određeno vreme, ipak je dala načela koja možemo slediti u vezi sa tim kako da se odnosimo prema drugim hrišćanima, naročito kada se ujedinjujemo oko istog cilja.

Prvo, možemo da radimo sa njima za opšte društvene interese. Drugo, ukoliko se ujedinićemo sa njima, moramo to učiniti ne ugrožavajući svoja verovanja ili praksu. Treće, možemo koristiti ovo »jedinstvo« i treba da ga iskoristimo da bismo sa drugima podelili dragocene istine kojima smo blagosloveni.

JEDNA VERA KOJA SE OBJAVLJUJE LJUBAVLJU

Isus je u tekstu Jovan 17,3. rekao da je večni život poznavanje Boga. Pročitajte: 1. Jovanova 2,3-6. Šta znači poznavati Boga? Kako u svom svakodnevnom životu iskazujemo znanje o Bogu?

Uopšteno gledano, dok ljudi u današnjem društvu vole da nazivaju sebe građanima koji poštuju zakon, ti isti ljudi često umanjuju važnost biblijskog naloga da se poštuju Božje zapovesti. Pojedinci čak tvrde da je Božja blagodat ukinula Božje zapovesti. Međutim, to nije biblijsko učenje: »Držanje zapovesti nije uslov da bismo upoznali Boga, već znak da poznajemo Boga/ Isusa i da Ga volimo. Prema tome, poznavati Boga ne odnosi se samo na teoretsko znanje, već podstiče na dela.« (Ekehart Miler, *The Letters of John* [Nampa, Idaho: Pacific Press, 2009], str. 39) Isus je lično naglasio: »Ako imate ljubav k Meni, zapovijesti Moje držite.« »Ko ima zapovijesti Moje i drži ih, on je onaj što ima ljubav k Meni.« (Jovan 14,21) »Po tom znamo da ljubimo djecu Božju, kad Boga ljubimo i Njegove zapovijesti držimo. Jer je ovo ljubav Božija da zapovijesti Njegove držimo; i zapovijesti Njegove nije-su teške.« (1. Jovanova 5,2,3)

Kakvu novu zapovest je Isus dao svojim učenicima, i kako se ona odnosi prema ideji jedinstva među Isusovim sledbenicima? Jovan 13,34.35.

Zapovest da volimo bližnje nije bila sama po sebi nova; možemo je pronaći u uputstvima koja je Bog dao Mojsiju (3. Mojsijeva 19,18). Šta je novo u Isusovoj zapovesti upućenoj Njegovim učenicima da vole jedan drugoga onako kako je On voleo njih? Isusov primer samopožrtvovne ljubavi predstavlja novo etičko načelo dato hrišćanskoj zajednici.

Kakvo je divno merilo postavljeno pred nas! Isusov život bio je praktično pokazivanje ljubavi na delu. Celokupno delo blagodat predstavlja jednu trajnu službu ljubavi, samoodricanja, samopožrtvovnih napora. Možemo zamisliti Hristov život koji je bio oličenje neprekidnog ispoljavanja ljubavi i samopožrtvovnosti za dobro drugih. Načelo koje je pokretalo Hrista, treba da pokrene Njegov narod u svim njihovim međusobnim odnosima. Kakvo moćno svedočanstvo bi takva ljubav bila svetu. I kakvu bi moćnu silu takva ljubav pružila u korist našem međusobnom jedinstvu.

Kako možemo naučiti da pokažemo samopožrtvovnu ljubav prema drugima kakvu je Isus pokazao?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Pročitajte poglavlje »Božji nepromenljivi zakon«, str. 443-446. original, u knjizi Elen Vajt *Velika borba*.

»Iako je Hrišćanska adventistička crkva raširena po celom svetu i ima mnogo mesnih crkava, adventistički hrišćani ne tvrde da su Hristova univerzalna crkva. Univerzalna Crkva je sveobuhvatnija od bilo koje veroispovesti. Ona je i vidljiva i nevidljiva utoliko što se sastoji od onih koji veruju u Isusa i slede Ga. Ovo posebno teološko pitanje naročito dolazi do izražaja ako uzmemo u obzir otpadništvo među hrišćanima, o čemu se jasno govori u Knjizi Otkrivenja. Čista Crkva iz 12. poglavlja Otkrivenja upoređena je sa *bludnicom* iz 17. poglavlja, velikim gradom Vavilonom, koji je sa druge strane upoređen sa nevestom Jagnjetovom, svetim gradom ili Novim Jerusalimom iz 21. i 22. poglavlja Otkrivenja. U prvom veku, univerzalna Crkva bila je prilično vidljiva, dok ju je mnogo teže i složenije bilo uočiti, na primer, u vreme srednjeg veka.

Prema tome, adventistički hrišćani ne ograničavaju pojam Božje prave crkve svojom verskom zajednicom, niti je automatski proširuju na druge hrišćanske crkve. Božja prava crkva sastoji se od onih pojedinaca koji iskreno veruju u Njega. Bog ih poznaje. Adventisti, sa druge strane, tvrde da su Božji posebni vidljivi Ostatak poslednjeg vremena iz Otkrivenja 12,17. i tekstova od 12. do 14. poglavlja. Ovaj Ostatak ima i lokalni i univerzalni karakter (Otkrivenje 2,24; 12,17).« (Ekehart Miler, »The Universality of the Church in the New Testament«, Angel Manuel Rodriguez, urednik, *Message, Mission, and Unity of the Church* [Silver Spring, Md.: Biblical Research Institute, General Conference of Seventh day Adventists, 2013], str. 37)

ZA RAZGOVOR:

1. Zašto je ispunjenje Isusove molitve iz 17. poglavlja Jevanđelja po Jovanu toliko važno za našu Crkvu? Šta Isusova želja za jedinstvom Crkve u prvom veku otkriva o Njegovoj želji za našu Crkvu danas?
2. Da li je vaša mesna crkva saradivala sa drugim hrišćanima u određenim pitanjima? Koliko je ta saradnja bila uspešna? Kako možemo raditi sa njima, kada je to prikladno, a da ne ugrozimo nijednu istinu koja nam je poverena?
3. Na šta ukazuje ova izjava u knjizi *Velika borba*? Kako ovo može postati naša stvarnost? »Da su oni koji su se izjasnili kao pripadnici Božjeg naroda prihvatili svetlost koja ih je obasjala iz Njegove reči, dostigli bi jedinstvo za koje se Hristos molio, jedinstvo koje je apostol opisao kao 'jedinstvo duha u svezi mira.' Jedno telo, jedan duh, kao što ste pozvani u jednom nadu zvanja svojega; jedan Gospod, jedna vera, jedno krštenje, zaključio je on (Efescima 4,3-5).« (Elen Vajt, *Velika borba*, str. 379. original)

Zaključak: Isusova prvosveštenička molitva iz 17. poglavlja Jevanđelja po Jovanu podseća nas da je Isus zainteresovan za crkveno jedinstvo i danas. Njegova molitva treba da bude naša, i mi treba da tražimo načine da svoju veru učvrstimo Božjom reči. Međusobna ljubav treba da ispuni naše odnose prema svima, uključujući i druge hrišćane, ma kakve teološke razlike da postoje među nama.

MOJI ZAKLJUČCI I ODLUKE:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

KLJUČ JEDINSTVA

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Efescima 1,3-14; Galatima 4,7; Efescima 2,11-22; 4,1-6.11; Matej 20,25-28; Efescima 5,15-6,9.

Tekst za pamćenje: »Pokazavši nam tajnu volje svoje, po ugodnosti svojoj koju naprijed pokaza u Njemu, za uredbu izvršetka vremena, da se sve sastavi u Hristu što je na nebesima i na zemlji; u Njemu.« (Efescima 1,9.10)

Efes je bio veliko središte trgovine i uticaja u Maloj Aziji. Tamošnju crkvu, u Efesu, sačinjavali su Jevreji, neznabošci i ljudi iz svih društvenih staleža. Ovakvo raznoliko verništvo moglo je biti sklonno sukobima kao i svet u kome su živeli; odnosno, moglo je biti da nije Hrista i jedinstva koje su imali u Njemu kao članovi Hristovog tela. Prema tome, Pavlova briga o jedinstvu među Hristovim sledbenicima središnja je tema njegove Poslanice Efescima.

Pavlov pojam jedinstva ima dve veličine: jedinstvo u Crkvi, u kojoj su Jevreji i neznabošci bili zajedno u jednom telu – Hristu; i jedinstvo u univerzumu, u kome sve što je na nebu i Zemlji pronalazi svoje konačno jedinstvo u Hristu.

Izvor ovog jedinstva je Hristos. Pavle u ovoj poslanici mnogo puta koristi izraz »u Hristu« ili »sa Hristom« da bi pokazao šta je Bog kroz život, smrt i vaskrsenje Isusa Hrista ostvario za nas i za univerzum. Božji krajnji cilj u planu spasenja je da sve ponovo ujedini kroz Hrista. Ovo jedinstvo biće u potpunosti ostvareno tek na kraju vremena.

Pročitajte tekst iz Efescima 1,3-14. Šta je prema Pavlovim rečima dato u Hristu?

Isusovi sledbenici imaju mnogo razloga da slave Boga. On je odlučio da nas usvoji kao sinove i kćeri u Hristu i da Njega predstavi svetu. Pavle različitim slikama opisuje naš novi odnos sa Bogom u Hristu. Od mnoštva tih slika, slika o usvajanju odnosi se na temu ove pouke o jedinstvu. Mi smo usvojeni u Hristu i pripadamo Božjoj porodici. Ova slika porodice ukazuje, takođe, na Božji zavet sa decom Izrailjevom. U okviru Pavlove poslanice, neznabošci koji prihvataju Isusa kao Mesiju takođe su Božja deca, naslednici obećanja datih Izrailju (Rimljanima 8,17; Galatima 4,7). Prednost ovog odnosa sa Hristom, prednost da budemo u Hristu, važna je za celokupno hrišćansko jedinstvo. Ovaj tekst, takođe, govori da je Božja stalna želja bila da ponovo celo čovečanstvo ujedini u Hristu. A u Božjoj porodici mi smo svi Božja deca, podjednako voljena i čuvana.

Pojedinci se zbune kada u ovom tekstu čitaju o predodređenju (Efescima 1,5.11). Obećanje da je Bog izabrao nas da budemo spaseni čini se da, takođe, nagoveštava da je Bog odlučio da pojedinci budu izgubljeni. Međutim, to nije biblijsko učenje. Bog je pripremio plan spasenja pre osnivanja sveta da bi svi mogli biti spaseni. »Jer Bogu tako omilje svijet da je i Sina svojega Jedinorodnoga dao, da nijedan koji Ga vjeruje ne pogine, nego da ima život vječni.« (Jovan 3,16; vidi: 1. Timotiju 2,6; 2. Petrova 3,9). Bog unapred zna ko će prihvatiti Njegov dar spasenja, ali to nije isto što i unapred odrediti kakva će biti nečija odluka. Spasenje se nudi celom ljudskom rodu zahvaljujući onome što je Hristos učinio za nas. Pitanje glasi: *Kako odgovaramo na ovaj dar?* Bog ne koristi silu da bi nekoga spasao.

»Na nebeskom savetu odlučeno je da ljudi, iako prestupnici, ne treba da poginu u svojoj neposlušnosti, već da verom u Hrista kao svoju Zamenu i Sigurnost, mogu postati izabrani Božji, određeni kroz Isusa Hrista Njemu na posinaštvo po blagonaklonosti Njegove volje. Bog želi da svi ljudi budu spaseni; jer su obilni blagoslovi izliveni kada je Bog dao svoga Jedinorodnoga Sina da plati otkup za čoveka. Oni koji će poginuti poginuće zato što su odbili da postanu usvojeni kao Božja deca kroz Isusa Hrista.« (Komentari Elen Vajt, *The SDA Bible Commentary*, 6. sveska, str. 1114)

Neke od najdubljih podela među ljudima izazvane su rasnim, etničkim i verskim razlikama. U ličnim kartama u mnogim društvima beleži se narodna ili verska pripadnost, što je često povezano sa privilegijama ili ograničenjima kojima se ljudi svakodnevno suočavaju. Kada buknu ratovi ili sukobi, ova obeležja identiteta i razlika često postaju podsticaj represije i nasilja.

U Efescima 2,11-22. Pavle ukazuje na bolji put za hrišćansku zajednicu. Kako naše jedinstvo u Hristu utiče na naše razlike? Šta je srušeno Isusovom smrću na krstu?

Pavle poziva vernike iz Efesa da ne zaborave kakav je njihov život bio ranije, pre nego što su primili Božju blagodat u Hristu. Etničke, kulturološke i verske razlike stvorile su neprijateljstvo i sukobe između različitih grupa ljudi. Međutim, dobra vest je da smo u Hristu svi jedan narod, koji ima istog Spasitelja i Gospoda. Svi pripadamo Božjem narodu. »A sad u Hristu Isusu, vi koji ste negda bili daleko, blizu postadoste krvlju Hristovom.« (Efescima 2,13)

Stari Hram u Jerusalimu imao je zid razdvajanja da bi odeljenja Hrama u koja su mogli ući samo Jevreji bila odvojena. Na ovom zidu nalazio se natpis koji je strancima smrtnom pretnjom zabranjivao dalji pristup. Pavle je bio optužen da je prestupio upravo ovu uredbu, kada je posle svojih misionarskih putovanja ušao u Hram. Kada je uhapšen, optužili su ga da je u odeljenje Hrama namenjeno Jevrejima uveo Trofima iz Efesa (Dela 21,29). U Efescima poslanici Pavle tvrdi da je Hristos »mir naš, koji oboje sastavi ujedno, i razvali plot koji je rastavljao«. (Efescima 2,14)

U Hristu, vernici su Avramovi naslednici i primaju obrezanje srca. Fizičko obrezanje koje je Bog dao Avramu ukazivalo je na duhovno obrezanje koje će vernici primiti u Hristu (vidi: 5. Mojsijeva 10,16). »U kome i obrezani bijaste obrezanjem nerukotvorenijem, odbacivši tijelo grijeha mesnijeh obrezanjem Hristovijem.« (Kološanima 2,11)

Pročitajte ponovo tekst iz Efescima 2,11-22. Na koje načine u svojoj crkvi uočavamo ono o čemu Pavle piše u ovim stihovima? Kakvi izazovi danas postoje?

JEDINSTVO U JEDNOM TELU

Pavle je praktičan u svojim nadahnutim rečima upućenim Efescima. Jedinstvo koje postoji između Jevreja i neznabožaca, između ljudi različitih kulturoloških i etničkih pozadina, nije izmišljena priča ili prosto teorijski pojam; ono je stvarnost koja zahteva »da se vladate kao što prilikuje vašemu zvanju u koje ste pozvani«. (Efescima 4,1)

Kako prema tekstu iz Efescima 4,1-3. hrišćani treba da se vladaju kao što prilikuje njihovom zvanju u Hristu?

Praktični uticaj spomenutih vrлина i blagodati u hrišćanskom životu pomaže da »držimo jedinstvo Duha u svezi mira«. (Efescima 4,3) Sve ove osobine utemeljene su u ljubavi (1. Korinćanima 13,1-7). Istinsko iskazivanje ljubavi čuva odnose među braćom i sestrama i širi mir i jedinstvo u hrišćanskoj zajednici i izvan nje. Jedinstvo u Crkvi pokazuje Božju ljubav na jedinstvene načine o kojima drugi mogu da svedoče. Crkva je pozvana da bude takav svedok, naročito u vreme borbi, podela i ratova.

Pročitajte tekst iz Efescima 4,4-6. Koja se ključna tema javlja u ova tri stiha?

Pavle u prvim stihovima ovog poglavlja izražava svoje najdublje zanimanje za jedinstvo Crkve. Tekst počinje Pavlovim pozivom na jedinstvo (Efescima 4,1-3), a zatim sledi niz od sedam pojmova koji ujedinjuju vernike (Efescima 4,4-6). Jedinstvo je istovremeno nešto što vernici već imaju (Efescima 4,4-6), na čemu treba neprestano da rade i šta treba da održavaju (Efescima 4,1-3), i što je budući cilj kome teže (Efescima 4,13).

»Apostol poziva svoju braću da u svom životu pokažu silu istine koju im je objavio. Krotošću i blagošću, trpljenjem i ljubavlju trebalo je da prikažu Hristov karakter i blagoslove Njegovog spasenja. Postoji samo jedno telo i jedan Duh, Jedan Gospod i jedna vera. Kao pripadnici Hristovog tela, svi vernici su nadahnuti istim Duhom i istom nadom. Podele u Crkvi sramote Hristovu religiju pred svetom i pružaju priliku neprijateljima istine da opravdaju svoje postupke. Pavlove pouke nisu zabeležene samo zbog Crkve njegovog vremena. Bog je želeo da ih i mi primimo. Šta mi činimo da sačuvamo jedinstvo u svezi mira?« (Elen Vajt, *Testimonies for the Church*, 5. sveska, str. 239)

Kakve odluke sada možete doneti da biste bili sigurni »da se vladate kao što prilikuje vašemu zvanju u koje ste pozvani«?

CRKVENE VOĐE I JEDINSTVO

»A svakome se od nas dade blagodat po mjeri dara Hristova.« (Efescima 4,7) Spasenje je dar koji se daruje svim ljudima koji žele da ga prime, dok se pojedini duhovni darovi daju određenim ljudima iz posebnog razloga.

Pročitajte tekst iz Efescima 4,11. Kakve darove vođstva Bog daje crkvi?

Šta je prema tekstu iz Efescima 4,12. Božji cilj kad je darovanje posebnih darova vođstva Crkvi u pitanju? U kakvom su odnosu ovi darovi?

Svi hrišćani su u određenom smislu glasnici i sluge Boga i Jevanđelja. Hristov nalog iz teksta Matej 28,19.20. nalaže svim hrišćanima da pođu na rad, da stvaraju učenike u svim narodima, da ih krštavaju i poučavaju. Služba nije poverena samo privilegovanoj nekolicini, kao što su pastori i/ili evanđeoski radnici, već svima koji nose Hristovo ime. Niko ne može da tvrdi da je izuzet iz rada na širenju Jevanđelja i nijedan crkveni vođa ne može da tvrdi da je njegova služba isključiva. Duhovni darovi vođstva posebno su namenjeni izgradnji Crkve. Crkvene vođe su potrebne da bi negovale, širile i podsticale jedinstvo.

Na osnovu Pavlove liste darova vezanih za vođstvo zaključujemo da ove uloge, takođe, treba da osposobe pripadnike Božjeg naroda da dosegnu izgubljene. Odgovornost leži na pojedinim ljudima unutar Crkve koji su primili poseban poziv da pomognu drugima da izvrše službu i delo za Hrista, i sazidaju Hristovo telo, »dokle dostignemo svi u jedinstvo vjere i poznanje Sina Božijega, u čovjeka savršena, u mjeru rasta visine Hristove«. (Efescima 4,13) U obavljanju svoje službe moramo se ugledati na Isusov način vođstva. Isus je došao da služi drugima, a ne da Mu služe (Matej 20,25-28); i mi moramo poći i tako postupati.

Među ljudima postoji snažna težnja da budu nezavisni i da nikome nisu odgovorni. Naročito u zapadnom društvu vlada ovakva sklonost. Međutim, Pavle nas podseća da nijedan hrišćanin nije sam na ovom svetu i da činimo zajednicu vernih koja ima duhovne vođe čiji je zadatak da nam pomognu da hrabrimo jedni druge na svom zajedničkom putovanju. Svi zajedno smo deo Hristovog tela.

Kakve duhovne darove imate i kako ih koristite za jedinstvo svoje me-sne crkve?

Hrišćanstvo je religija odnosa: odnosa sa Bogom i jednih sa drugima. Nema smisla tvrditi da gajimo čvrstu zajednicu sa Bogom ukoliko ta zajednica ne vrši uticaj na odnose sa drugim ljudima. Hrišćanski način života ne može se živeti izolovano. Načela jedinstva o kojima Pavle govori u Poslanici Efescima takođe se mogu primeniti na to kako se odnosimo prema drugima.

Pročitajte tekst iz Efescima 5,15-21. O čemu Pavle govori u 21. stihu? Kakav odnos vlada između međusobnog slušanja i jedinstva?

Pavlov poziv da se slušamo među sobom povezan je sa izrazom »nego se još ispunjavajte Duhom« iz Efescima 5,18. Jedan od načina da budemo ispunjeni Duhom jeste da slušamo jedni druge. To ukazuje na ispravan stav poniznosti i obzirnosti koji treba da imamo prema ljudima. Naravno, to nije urođena osobina većine ljudi, već je rezultat činjenice da Duh živi u našem srcu. To je dar istog Duha, koji je veza jedinstva u Hristu. Gledano sa ove tačke gledišta, slušanje je unutrašnja osobina koja izražava naše poštovanje prema Hristu i Njegovoj žrtvi prinetoj za nas.

Pročitajte tekst iz Efescima 5,22-6,9. Kakav uticaj na naše međuljudske odnose u domu i radnom mestu vrši ova odlika da slušamo jedni druge?

U određenoj meri jedinstvo u Crkvi zavisi od jedinstva u domu. Pavle je naglasio da jedinstvo, ljubav i poštovanje, koji treba da vladaju među supružnicima, treba da prikažu Hristovu samopožrtvovnu ljubav prema Crkvi. Prema tome, hristoliko poštovanje u domu kao i u Crkvi zahteva se i od supružnika i od vernika. Ova hristolika osobina, takođe, treba da bude predstavljena primerom u odnosima između dece i roditelja i zaposelnih i poslodavaca (robova i gospodara). Sklad i mir koji treba da prožimaju naš dom treba, takođe, da prožimaju i crkveni život.

Kakva načela možete izdvojiti iz stihova iz današnjeg odeljka koji vam mogu pomoći da bolje shvatite kako treba da se ophodite (u zavisnosti od svog položaja) prema članovima svoje porodice ili prema saradnicima na poslu?

ZA DALJE PROUČAVANJE

»Hristos nije poznavao nacionalnu, društvenu ili versku podvojenost. Književnici i fariseji želeli su da od nebeskih darova stvore lokalnu i nacionalnu korist i da iz njih isključe ostatak Božje porodice u svetu. Međutim, Hristos je došao da poruši svaki zid razdvajanja. On je došao da pokaže da je Njegov dar milosti i ljubavi tako neograničen kao što su vazduh, svetlost ili pljuskovi kiše koji osvežavaju zemlju.

Isusov život utemeljuje je religiju u kojoj nema društvenih staleža, religiju u kojoj su Jevrejini i neznabožac, slobodan i rob povezani bratstvom jednanim pred Bogom. Na Njegov pokret nije imalo uticaja nikakvo političko pitanje. On nije pravio nikakvu razliku između suseda i stranca, prijatelja i neprijatelja. Onaj koji se obraćao Njegovom srcu, bio je duša žedna vode života.« (Elen Vajt, *Testimonies for the Church*, 9. sveska, str. 190.191)

ZA RAZGOVOR:

1. **Razmišljajte o ovoj izjavi:** »U 4. poglavlju Efescima poslanice Božji plan je tako jasno i jednostavno otkriven da sva Njegova deca mogu čvrsto da se drže istine. Ovde su sredstva koja je On odredio da održe jedinstvo u Crkvi, da bi vernici mogli otkriti svetu zdravo versko iskustvo, jasno objavljena.« (Komentari Elen Vajt, *The SDA Bible Commentary*, 6. sveska, str. 1117) Šta u 4. glavi Efescima poslanice ukazuje na jedinstvo Crkve? Šta možemo učiniti da učvrstimo to jedinstvo?
2. **Potreba za poniznošću i međusobnim slušanjem suštinska je kada je reč o pitanju jedinstva. Kako bilo kakav oblik jedinstva može da postoji u Crkvi bez ovih osobina? Ako smo ponosni, sigurni u svoja gledišta i stavove, i nesprenmi da saslušamo druge, ne možemo ostvariti jedinstvo. Kako možemo naučiti da budemo ponizni i da slušamo jedni druge?**
3. **Kako možemo imati jedinstvo, čak i kada se ne slažemo oko svega?**

Zaključak: Pavle u Poslanici Efescima daje mnoge savete u vezi sa tim šta za hrišćane znači biti »u Hristu«. Spasenje u Isusu preobražava naš život na praktične načine. Svi naši međuljudski odnosi, uključujući i odnose između braće i sestara u Crkvi, preobražavaju se Hristovom silom u našem životu. Ovo preobraženje je ključno da bismo ostvarili jedinstvo.

ISKUSTVO JEDINSTVA U RANOJ CRKVI

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Dela 1,12-14; Dela 2,5-13; Otkrivenje 14,12; Dela 2,42-47; Dela 4,32-37; Dela 5,1-11; 2. Korinćanima 9,8-15.

Tekst za pamćenje: »I ostaše jednako u nauci apostolskoj, i u zajednici, i u lomljenju hljeba, i u molitvama.« (Dela 2,42)

Crkveno jedinstvo rezultat je zajedničkog duhovnog iskustva stečenog sa Isusom, koji je Istina. »Ja sam Put i Istina i Život; niko neće doći k Ocu do kroza Me.« (Jovan 14,6) Čvrste veze zajedništva stvaraju se na zajedničkom duhovnom putovanju i prilikom sticanja zajedničkog duhovnog iskustva. Prvi adventistički hrišćani stekli su ga u vreme Mileritskog pokreta. Njihovo zajedničko iskustvo iz 1844. godine povezalo je njihova srca, dok su nastojali da pronađu objašnjenje za svoje razočaranje. Ovo iskustvo pokrenulo je osnivanje Hrišćanske adventističke crkve i otkrivanja istine o predadventnom sudu i svemu što ona obuhvata.

Iskustvo Isusovih učenika posle Njegovog vaznesenja na Nebo svedoči o sili Božje reči, molitve i zajedništva u stvaranju jedinstva i sklada među vernicima iz različitih sredina. Isto takvo iskustvo moguće je i danas.

»Tvrđim da je zajedništvo posebno važan činilac u zajedničkom bogoslužjenju... Za hrišćanina nema ničeg važnijeg od ostvarivanja duhovne veze koja ga ujedinjuje sa drugim vernicima i Gospodom Isusom Hristom... Isus Hristos prvo dovodi dušu Sebi, ali onda uvek sjedinjuje tu dušu sa drugim vernicima u Njegovom telu, Crkvi.« (Robert G. Rejburn, *O Come, Let Us Worship* [Grand Rapids: Baker Book House, 1980], str. 91)

U poslednjim časovima provedenim sa učenicima pre svoje smrti, Isus je obećao da ih neće ostaviti same. Drugi Utešitelj, Sveti Duh, biće poslat da ih prati u njihovoj službi. Sveti Duh će im pomoći da se sete mnogih pojedinosti o tome šta im je Isus rekao i šta je učinio (Jovan 14,26), i vodiće ih u otkrivanju istina (Jovan 16,13). Isus je na dan svog vaznesenja ponovio ovo obećanje. »Vi ćete se krstiti Duhom Svetijem ne dugo posle ovijeh dana... Nego ćete primiti silu kad siđe Duh Sveti na vas.« (Dela 1,5.8) Sila Svetog Duha osposobiće učenike da svedoče u Jerusalmu, Judeji, Samariji i do kraja Zemlje (Dela 1,8).

Pročitajte tekst iz Dela 1,12-14. Šta su učenici radili u tom vremenskom razdoblju od deset dana?

Ovih deset dana možemo smatrati razdobljem snažne duhovne pripreme, kada su učenici međusobno delili svoja sećanja o Isusu, Njegovim delima, učenjima i čudima. Bili su »jednako na molitvi i k moljenju«. (Dela 1,14)

»Dok su čekali ispunjenje obećanja, učenici su ponizili svoja srca u pravom pokajanju i priznavali svoje neverovanje. Kada su prizivali u sećanje, reči koje im je Hristos uputio pre svoje smrti, potpunije su shvatili njihovo značenje. Istine koje su bile potisnute iz njihovog sećanja sada su se vratile u njihove misli, i oni su ih ponavljali jedni drugima. Prigovarali su jedni drugima što su pogrešno razumeli Spasitelja. Kao u nekoj procesiji, prizor za prizorom iz Njegovog uzvišenog života, ređali su se pred njima. Dok su razmišljali o Njegovom čistom, svetom životu, osećali su da nikakav napor ne bi bio prevelik, nijedna žrtva preteška, kada bi svojim životom mogli posvedočiti o blagosti Hristovog karaktera. O, kada bi mogli još jednom da prožive protekle tri godine, mislili su, kako bi se drukčije ponašali! Kada bi samo mogli da još jednom vide svoga Učitelja, koliko bi se ozbiljnije trudili da Mu pokažu kako Ga duboko vole, i koliko im je iskreno žao što su Ga ikada ožalostili jednom rečju ili delom neverstva! Međutim, utehu im je pružala pomisao da im je sve oprošteno. Zato su odlučili da će, koliko god im to bude moguće, nadoknaditi svoje neverovanje time što će Ga hrabro priznati pred svetom... Odbacivši svaku neslogu, svaku želju za vlašću, povezivali su se vezama hrišćanskog zajedništva.« (Elen Vajt, *Apostolska crkva – Hristovim tragom*, str. 36.37. original)

Šta biste želeli da ponovo učinite kada je reč o vašoj veri? Šta možete naučiti od svog kajanja iz prošlosti što vam može pomoći da imate bolju budućnost?

OD VAVILONA DO PEDESETNICE

Dani duhovne pripreme, posle Isusovog vaznesenja, dostigli su vrhunac u događajima na dan Pedesetnice. U prvom stihu drugog poglavlja Dela apostolskih zabeleženo je da su tog dana, pre nego što se Sveti Duh izlio na njih, svi bili zajedno, »jednodušno«, na jednom mestu (Dela 2,1).

Pedesetnica je u Starom zavetu bila drugi od tri glavna praznika kome je svaki muškarac iz izrailjskog naroda trebalo da prisustvuje. Održavala se pedesetog dana (na grčkom *pentekoste* znači pedeseti dan) posle Pashe. U vreme ovog praznika Jevreji su kao dar zahvalnosti iznosili pred Boga prve rodove iz letnje žetve.

Do Isusovog vremena Pedesetnica je, takođe, najverovatnije obuhvatala i proslavljanje dobijanja Zakona na gori Sinaj (2. Mojsijeva 19,1). Prema tome, nepromenljivost i važnost Božjeg zakona uočavamo ovde kao sastavni deo hrišćanske poruke o Isusu, čija smrt nudi oprostenoje za kršenje Božjeg zakona svima koji se pokaju. Ne čudi zato što se jedan od ključnih tekstova o poslednjim danima bavi i Zakonom i Jevanđeljem: »Ovdje je trpljenje svetih, koji drže zapovijesti Božije i vjeru Isusovu.« (Otkrivenje 14,12)

Takođe, kao i na gori Sinaj, kada je Mojsije primio Deset zapovesti (2. Mojsijeva 19,16-25; Jevrejima 12,18), brojni neverovatni događaji zbili su se na dan Pedesetnice. »I ujedanput postade huka s neba kao duvanje silnoga vjetrova, i napuni svu kuću gdje sjedahu; i pokazaše im se razdijeljeni jezici kao ognjeni; i sjede po jedan na svakoga od njih.« (Dela 2,2-4)

Pročitajte tekst iz Dela 2,5-13. Zašto je značajan ovaj neverovatan događaj?

Pedesetnica je trebalo da bude radostan praznik, praznik iskazivanja zahvalnosti Gospodu za obilne blagoslove. To je, možda, razlog što su učenike lažno optužili da su se napili (Dela 2,13-15). Božja sila naročito se otkrila u čudu govorenja i slušanja različitih jezika. Jevreji iz čitavog Rimskog carstva koji su došli u Jerusalim na praznik čuli su poruku o Isusu, Mesiji, na svom jeziku.

Pedesetnica je na jedinstveni način pomogla da se ponište posledice raseljavanja prvobitne ljudske porodice i osnivanja mnogobrojnih naroda u vreme građenja Vavilonske kule. Čudo blagodatno započinje ponovno ujedinjavanje ljudske porodice. Jedinstvo Božje crkve na sveobuhvatnom nivou svedoči o prirodi Njegovog carstva i obnavljanju onoga što je izgubljeno u Vavilonu.

JEDINSTVO I ZAJEDNIŠTVO

Kao odgovor na Petrovu propoved i poziv na pokajanje i spasenje, oko tri hiljade ljudi odlučilo je da prihvati Isusa kao Mesiju i ispunjenje starozavetnog obećanja datog Izrailju. Bog je delovao u srcu svih ovih ljudi. Mnogi su čuli o Isusu negde daleko i možda su putovali u Jerusalim sa nadom da će Ga videti. Neki su možda videli Isusa i čuli Njegovu poruku o spasenju, ali nisu postali Njegovi sledbenici. Na dan Pedesetnice, Bog je na čudesan način delovao u životu učenika i upotrebio ih kao svedoke Isusovog vaskrsenja. Sada su znali da ljudi u Isusovo ime mogu primiti oprostjenje greha (Dela 2,38).

Pročitajte tekst iz Dela 2,42-47. Kakve aktivnosti su kao zajednica vernika obavljali ovi prvi Isusovi sledbenici? Šta je stvorilo ovo neverovatno jedinstvo i zajedništvo?

Izuzetno je to što se ova zajednica novih vernika prvo posvetila učenju apostolske nauke. Biblijsko poučavanje je važno, jer omogućava duhovni rast novih vernika. Isus je dao nalog svojim učenicima da ih nauče »sve što sam vam zapovijedao«. (Matej 28,20) Ova nova zajednica provodila je vreme učeći od apostola o Isusu. Verovatno su saznali više o Isusovom životu i smrti; Njegovim učenjima, pričama, propovedima; Njegovim čudima. Sve je objašnjeno kao ispunjenje jevrejskog Pisma u spisima proroka.

Vreme su, takođe, provodili u molitvi i lomljenju hleba. Nejasno je da li se lomljenje hleba neposredno odnosi na Gospodnju večeru ili jednostavno na zajedničke obroke, kako se čini da tekst iz Dela 2,46. nagoveštava. Spominjanje zajedništva sigurno upućuje na to da je ova nova zajednica često i redovno provodila vreme u Hramu u Jerusalimu, koji je i dalje služio kao središte njihovog bogoslužjenja i molitve, kao i u privatnim domovima. Negovali su bliskost. Jeli su i zajedno se molili. Molitva je suštinski činilac zajednice vernih, veoma važan za duhovni rast. Nova zajednica održavala je i zajednička bogoslužjenja. Sve ove aktivnosti činili su, kako nam je rečeno, »jednako«.

Ovo postojano zajedništvo stvorilo je dobre odnose sa drugim ljudima u Jerusalimu. Za nove vernike zabeleženo je da su imali »milost u sviju ljudi«. (Dela 2,47) Nema sumnje da je delovanje Svetog Duha u njihovom životu ostavilo snažan utisak na ljude oko njih i da je poslužilo kao moćno svedočanstvo istini o Isusu kao Mesiji.

Šta vaša mesna crkva može da nauči iz ovog primera o jedinstvu, zajedništvu i svedočenju?

VELIKODUŠNOST I POHLEPA

Prema Lukinim rečima jedna od prirodnih posledica zajedništva koje su Isusovi sledbenici doživeli posle Pedesetnice bila je njihova međusobna podrška. »A svi koji vjerovaše bijahu zajedno, i imahu sve zajedno. I tečevinu i imanje prodavahu i razdavahu svima kao što ko trebaše.« (Dela 2,44.45)

Deljenje zajedničkih dobara nije bio zahtev zajednice, već dobrovoljno delo njihove međusobne ljubavi u zajedništvu koje su doživeli. To je, takođe, bio stvaran izraz njihovog jedinstva. Ova međusobna podrška trajala je određeno vreme, a više pojedinosti o tome saznajemo iz 4. i 5. poglavlja Dela apostolskih. Ovu temu takođe pronalazimo i na drugim mestima u Novom zavetu, kao što ćemo kasnije videti.

U ovom okviru Varnava je spomenut prvi put. Čini se da je bio imućan čovek koji je posedovao zemlju. Kada je prodao svoju imovinu u korist zajednice, doneo je novac apostolima (Dela 4,36.37). Varnava je predstavljen kao primer koji treba slediti.

Pročitajte sledeće tekstove: Dela 4,32-37; Dela 5,1-11. Uporedite Varnavino ponašanje i stavove sa ponašanjem Ananije i Sapphira. U čemu je ovaj par pogrešio?

Pored greha koji su učinili lažuci Svetog Duha, pokazali su i pohlepu i gramzivost. Možda nijedan greh ne može brže da uništi zajedništvo i bratstvu ljubav nego sebičnost i pohlepa. Ako Varnava služi kao pozitivan primer duha zajedništva u Ranoj crkvi, Ananija i Sapphira su suprotnost tome. Luka je pošten i beleži izveštaj o manje plemenitim ljudima u zajednici.

Poslednja od deset zapovesti (2. Mojsijeva 20,1-17), koja govori o pohlepi, razlikuje se od ostalih. Dok ostale zapovesti ukazuju na dela koja vidljivo prestupaju Božju volju za ljudski rod, poslednja zapovest odnosi se na ono što je skriveno u srcu. Greh pohlepe ne predstavlja delo, već misaoni proces. Pohlepa, kao i njen pratilac sebičnost, nije vidljivi greh, već stanje grešne ljudske prirode. Postaje vidljiva samo kada se ispoljava u sebičnim delima, kao što smo videli u slučaju Ananije i Sapphira. U određenom smislu, poslednja zapovest otkriva koren zla ispoljen u delima koja osuđuju sve ostale zapovesti. Pohlepa je otvorila put sotoninom uticaju, koji ih je nagnao da slažu Boga, što je slično onome kada je Judina pohlepa nagnala njega da učini zlo delo.

Na koje načine možemo iskoreniti pohlepu iz svog života? Zašto su hvala i zahvalnost na onome što imamo silna odbrana od ovog zla?

SEĆAJTE SE SIROMAŠNIH

Deljenje sredstava često je bio vidljivi izraz jedinstva u Ranoj crkvi. Velikodušnost opisana u prvim poglavljima Dela apostolskih nastavlja se dalje Pavlovim pozivom upućenim crkvama koje je osnovao u Makedoniji i Ahaji da pomognu siromašnima u Jerusalimu (vidi: Dela 11,27-30; Galatima 2,10; Rimljanima 15,26; 1. Korinćanima 16,1-4). Taj dar postaje vidljivi pokazatelj činjenice da se crkve, koje se uglavnom sastoje od vernika iz nezaboštva, brinu o braći i sestrama jevrejskog porekla u Jerusalimu. Uprkos kulturološkim i etničkim razlikama, oni čine jedno telo u Hristu i zajedno neguju isto Jevanđelje. Ovo pomaganje nevoljnima ne samo da otkriva jedinstvo koje je već postojalo u Crkvi, već ga i jača.

Pročitajte tekst iz 2. Korinćanima 9,8-15. Šta će prema Pavlovim rečima biti rezultat velikodušnosti koju je pokazala crkva iz Korinta?

Iskustvo jedinstva u Ranoj crkvi pokazuje šta i danas može da se ostvari. Međutim, jedinstvo se nije dogodilo bez voljne posvećenosti svih vernika. Vođe rane zajednice smatrale su svojom službom da neguju jedinstvo u Hristu. Kao što ljubav između muža, žene i dece predstavlja posvećenost koja se svakodnevno mora negovati, tako je i sa jedinstvom među vernicima. Jedinstvo koje imamo u Hristu na brojne načine se podstiče i postaje vidljivo.

Očigledni činioци koji su podsticali ovo jedinstvo u Ranoj crkvi bili su molitva, bogoslužjenje, zajedništvo, zajednička vizija i proučavanje Božje reči. Ne samo da su shvatili da je njihova misija da propovedaju Jevanđelje svim narodima, već i da imaju odgovornost da pokažu međusobnu ljubav i brigu. Njihovo jedinstvo ispoljavalo se u njihovoj velikodušnosti i međusobnoj podršci unutar lokalnih zajednica, i šire, između crkvenih zajednica, iako su ih razdvajale velike udaljenosti.

»Njihova darežljivost svedočila je da Gospodnju blagodat nisu uzalud primili. Šta je moglo da pokrene vernike na takvu darežljivost osim posvećenja Duhom? U očima vernika i nevrnika to je zaista bilo čudo božanske blagodati.« (Elen Vajt, *Apostolska crkva – Hristovim tragom*, str. 344. original)

Na koje načine ste vi i vaša crkva iskusili prednosti velikodušnosti prema drugima? Odnosno, kakvi blagoslovi bivaju izliveni na one koji daju drugima?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Pročitajte poglavlje »Pedesetnica« u knjizi Elen Vajt *Apostolska crkva – Hristovim tragom*, str. 35-46. original.

»Ova velikodušnost vernika bila je posledica izlivanja Svetoga Duha. Oni koji su se obratili i prihvatili Jevandelje bili su 'jedno srce i jedna duša'. Preovladavao je jedan zajednički interes – uspeh misije koja im je bila poverena; zato lakomstvo nije imalo mesta u njihovom životu. Njihova ljubav prema braći i delu koje su prihvatili, bila je mnogo veća od ljubavi prema novcu i imanju. Njihova dela svedočila su da su ljudske duše za njih imale neuporedivo veću vrednost od zemaljskog bogatstva.

Tako će biti uvek kada Božji Duh preuzme vlast nad životom. Oni čija su srca ispunjena Hristovom ljubavlju, slediće primer Onoga koji je nas radi postao siromah, da bismo se mi Njegovim siromaštvom obogatili. Novac, vreme, uticaj – sve darove koje su primili iz Božje ruke, oni će ceniti samo kao sredstva za unapređivanje evanđeoskog dela. Tako je bilo u prvoj Crkvi, i kada u današnjoj Crkvi bude jasno da su vernici podržani od Svetoga Duha prestali da vole ono što je na svetu, i da su spremni da podnesu žrtve da bi njihovi bližnji mogli da čuju Jevandelje, objavljene istine imaće snažan uticaj na slušaoce.« (Elen Vajt, *Apostolska crkva – Hristovim tragom*, str. 70.71. original)

ZA RAZGOVOR:

1. Podsetite se činilaca iz pouke za ovu sedmicu koji su pomogli da se stvori jedinstvo koje je vladalo u Ranoj crkvi. Kako možemo, kao Crkva u današnje vreme, slično postupati? Odnosno, šta nam možda nedostaje u poređenju sa onim što se događalo među vernicima u to vreme?
2. Kako nam primer ovih ranih novozavetnih crkava, koje su dale velikodušne darove da bi pomogle siromašnima u Jerusalimu, pokazuje šta mi danas treba da činimo? Šta je sa drugim društvenim pitanjima? Kako se mesne crkve mogu uključiti u život svoje zajednice da bi ublažile siromaštvo i obezbedile druge osnovne potrebe?
3. Kakve pouke možemo izvući iz žalosnog izveštaja o Ananiji i Sapphiri? Zašto je izraz »veliki strah« koji je ušao u Crkvu, koji pronalazimo u tekstovima Dela 5,5. i Dela 5,11, važan u vezi sa ove dve smrti?

Zaključak: Rana Crkva doživela je brz rast zato što su se Isusovi učenici pripremali za izlivanje obećane sile Svetog Duha. Njihovo zajedništvo i zajednička vera bili su sredstva koja je Sveti Duh upotrebio da pripremi njihova srca za Pedesetnicu. Posle Pedesetnice, Sveti Duh je nastavio da preobražava ovu novu zajednicu, što se pokazalo u njihovoj velikodušnosti i brzom rastu Crkve.

SLIKE O JEDINSTVU

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 1. Petrova 2,9; 2. Moj-sijeva 19,5.6; Efescima 2,19-22; 1. Korinćanima 3,16.17; 1. Korinćanima 12,12-26; Jovan 10,1-11; Psalmi 23.

Tekst za pamćenje: »Jer kao što je tijelo jedno i ude ima mnoge, a svi udi jednoga tijela, premda su mnogi, jedno su tijelo: Tako i Hristos.« (1. Korinćanima 12,12)

Svako ko proučava Bibliju zna da se u njoj nalaze slike i simboli koji ukazuju na stvarnosti uzvišenije od samih slika i simbola. Na primer, celokupan biblijski žrtveni sistem je u određenom smislu simbol mnogo uzvišenije stvarnosti: Isusa i čitavog plana spasenja.

Mnoštvo drugih slika koristi se u Bibliji, ponekad i osnovnih elemenata, kao što su voda, vatra i vetar. U zavisnosti od okvira teksta, ove slike odnose se na duhovne i teološke istine. Na primer, kada je Isus rekao: »Duh diše gdje hoće, i glas Njegov čuješ, a ne znaš otkuda dolazi i kuda ide; tako je svaki čovjek koji je rođen od Duha« (Jovan 3,8), vetar je upotrebljen kao simbol Svetog Duha.

U Bibliji se brojnim slikama opisuje jedinstvo kakvo uočavamo u Crkvi, kakvo Bog poziva da pokažemo pred svetom. Svaka pojedinačna slika nije potpuna sama po sebi. Ove slike, zapravo, kao celina otkrivaju mnoge pojedinosti o crkvenom jedinstvu, kao što je odnos Crkve prema Bogu, međusobni odnos vernika, odnos Crkve prema zajednici kao celini.

U pouci za ovu sedmicu osvrnućemo se na neke od ovih slika i na to šta otkrivaju o jedinstvu u Hristu.

Pročitajte sledeće tekstove: 1. Petrova 2,9; 2. Mojsijeva 19,5-6; 5. Mojsijeva 4,20; 5. Mojsijeva 7,6. Šta ovi stihovi govore o posebnom položaju Božjeg naroda?

Crkvu čine ljudi, ali ne bilo kakvi ljudi. Crkvu čini Božji narod, narod koji pripada Bogu, koji priznaje Boga za svog Oca i Spasitelja, koga je Hristos otkupio i ko je Njemu poslušan. Ova slika naglašava ideju da Bog od uvođenja plana spasenja ima narod na Zemlji i da postoji povezanost između Izrailja u Starom zavetu i Crkve u Novom. Od vremena Adama, patrijaraha pre i posle Potopa, i Avrama, Bog čini zavet sa svojim narodom da bi postao predstavnik Njegove ljubavi, milosti i pravde u svetu.

Božji narod se naziva »izabranim rododom«, »carskim sveštenstvom« i »svetim narodom«. Ovi izrazi ukazuju da je narod izdvojen za posebnu službu: »Da objavite dobrodetelji Onoga koji vas dozva iz tame k čudnome vidjelu svome.« (1. Petrova 2,9) Ovo je, takođe, odjek Božjeg milostivog karaktera, opisanog u 2. Mojsijevoj 34,6.7. »Bog je prihvatio Crkvu kao svoju posebnu svojinu da bi njeni vernici mogli odražavati Njegove plemenite crte karaktera u svom životu i objavljivati Njegovu dobrotu i milost svim ljudima.« (*The SDA Bible Commentary*, 7. sveska, str. 562)

Šta je podstaklo Boga da izabere Avramove potomke za svoj narod? 5. Mojsijeva 7,6-8. Kako se ovo može danas primeniti?

Možda bismo se mogli zapitati koja zemlja danas zaslužuje da nosi naziv »sveti narod« (još jedna slika Crkve)? Nijedna. Sve narode i etničke grupe čine ljudi koji ne zaslužuju Božju ljubav i blagodat. Iako nas Biblija poziva da budemo sveti narod, Pismo takođe uči da je izbor i osnivanje Izrailja bilo u potpunosti utemeljeno na Njegovoj ljubavi, a ne na zaslugama koje ljudska bića mogu izneti pred Njega. Osnivanje Božjeg naroda je čin ljubavi i – uprkos grehu i otpadništvu u narodu na opštem nivou – Bog je održao svoje obećanje dato Avramu da će preko njegovog potomstva, Hrista, spasiti svoj narod. Kao što je biranje Božjeg naroda bio čin Njegove blagodati, tako je i njegovo spasenje. Ova tema nas podseća na naš zajednički ideo u nezasluzenoj Božjoj blagodati.

Zašto pred sobom uvek moramo imati svetu istinu da naše spasenje počiva na onome što je Hristos učinio za nas, a ne na onome što mi možemo učiniti za sebe, iako smo »Božji narod«?

Još jedna slika Božjeg naroda u Novom zavetu jeste slika doma ili Božje porodice. Upravo metafora o kamenu i građevini ističe složenu i uzajamno zavisnu prirodu ljudskih odnosa u Crkvi. Petar govori o hrišćanima kao »živom kamenju« (1. Petrova 2,5). Ova metafora, takođe, upućuje na osobinu trajnosti i čvrstine.

Pročitajte tekst iz Efescima 2,19-22. Kakve ključne ideje Pavle naglašava u ovom tekstu? Šta ova slika govori o jedinstvu u Crkvi?

Pavle u ovom tekstu meša dve slike Crkve: jednu nepomičnu, kuću ili građevinu; drugu živu, ljudsku porodicu.

Kamen sam po sebi nema veliku vrednost, ali kada se spoji sa drugim kamenjem, postaje celina koja može da odoli olujama u životu. Nijedan hrišćanin ne može da bude samo kamen, već se mora povezati sa drugima u zajednici Božje porodice. Da bi građevina bila čvrsta, mora ležati na snažnom temelju. Isus Hristos je taj temelj, i »kamen od ugla« Božjeg doma (vidi: 1. Korinćanima 3,11). Takođe, Crkva bi prestala da postoji ukoliko Hrista ne bi učinila ugaonim kamenom svojih aktivnosti. Crkva propoveda o Isusu Hristu; Njegovom životu, smrti, vaskrsenju i povratku. Crkvu čini zajednica vernika ujedinjenih u nameri da u svetu šire Radosnu vest o Isusu. Crkveni program rada temelji se na Isusu: ko je On, šta je učinio za nas i šta čini u nama, šta nudi onima koji će Ga prihvatiti kao Gospoda i Spasitelja.

Slika porodice je, takođe, veoma značajna. Ona počiva na međuljudskim odnosima. To je poznata slika oca i majke, braće i sestara. Veze između članova porodice mogu biti snažne, a odanost koja se u tim odnosima javlja često nadmašuje sve druge spoljašnje veze. Odanost ima veliku ulogu u jedinstvu, jer kako bi moglo postojati bilo kakvo jedinstvo bez odanosti?

Kako se ova slika odnosi na Crkvu? Vernici su, takođe, deo velike porodice. Mi smo povezani, ne samo zato što pripadamo ljudskoj porodici preko zajedničkog pretka Adama, već i zato što smo povezani sa Isusom, drugim Adamom, preko zajedničkog iskustva »novorođenja«. Prema tome, međusobno se ujedinjavamo ne samo zbog biblijskih istina koje su nam poverene, već i zbog iskustva obraćenih duša koje imaju nov život u Isusu.

Nažalost, nemaju svi lepo iskustvo sa svojom porodicom. Možda im zato ta slika neće mnogo značiti. Kako mi kao Crkva možemo postati porodica koju ovi ljudi nikada nisu imali?

HRAM SVETOG DUHA

Pavle koristi još jednu sliku građevine, sliku Božjeg hrama ili hrama Svetog Duha. U pitanju je slika skupocene i vredne građevine. Zajedno sa tekstom iz 1. Korinćanima 6,19, u kome slika upućuje na čovekovo telo kao hram Svetog Duha, Pavle u 1. Korinćanima 3,16.17. koristi sliku da ukaže na najsvetiju i najdragoceniju građevinu starog Bliskog istoka, Božji hram.

Pročitajte tekst iz 1. Korinćanima 3,16.17. Šta znači to što je Crkva hram Svetog Duha? Kakva opomena je data u 17. stihu?

Pavle, govoreći o Crkvi, očigledno nema na umu fizički hram ili mesto Božjeg prebivanja. U grčkom jeziku u Novom zavetu postoji razlika između oblika drugog lica jednine i množine. U ovom slučaju upotrebljen je oblik množine »vi«. Ovo poređenje ukazuje na zajedničku suštinu: hrišćani u Korintu zajedno čine hram Svetog Duha, i u duhovnom smislu Bog prebiva među njima.

Prema Pavlovim rečima Bog prebiva unutar hrišćanske zajednice; i otuda njegovo upozorenje da će svako ko pokuša da uništi ovu zajednicu trpeti sudske posledice. Jedinstvo vernika nalazi se u srži ove zajednice i Božjeg prisustva u ovom hramu. Iako se ovaj tekst često koristi u smislu staranja o fizičkom telu (što, naravno, hrišćani svakako treba da čine), Pavle ovde nije želeo to da naglasi. Njegova poruka je zapravo opomena onima koji će uništiti jedinstvo Crkve.

Pavle je ranije u ovom poglavlju spomenuo šta prema njegovom mišljenju predstavlja izazov jedinstvu: »Jer su među vama zavisti i svađe i nesloge.« (1. Korinćanima 3,3) Ovakvi odnosi i ponašanje stvarna su pretnja hrišćanskom jedinstvu i uzrok povlačenja Božjeg prisustva iz svog hrama. Drugim rečima, sukobi u Crkvi mogu da unište Božji hram. Prema tome, on želi da vernici ostave držanje i vladanje koje pretil crkvenom jedinstvu.

Kada nastanu sukobi u Crkvi, Pavlov savet upućen Korinćanima i danas se može primeniti: »Molim vas pak, braćo, imenom Gospoda našega Isusa Hrista da svi jedno govorite, i da ne budu među vama raspre, nego da budete utvrđeni u jednom razumu i u jednoj misli.« (1. Korinćanima 1,10)

Zavist, svađe i podele – to nisu teškoće sa kojima se Crkva suočavala samo u Pavlovo vreme. I mi se danas suočavamo sa tim. Kakvu ulogu ima svako od nas u nastojanju da reši ove probleme na način koji neće ugroziti naše jedinstvo?

HRISTOVO TELO

Možda najpoznatija slika Crkve koja na najsnažniji način govori o jedinstvu njenih različitih udova jeste slika Hristovog tela. »Jer kao što je tijelo jedno i ude ima mnoge, a svi udi jednoga tijela, premda su mnogi, jedno su tijelo: Tako i Hristos... A vi ste tijelo Hristovo, i udi među sobom.« (1. Korinćanima 12,12-27)

Kao što je telo jedna celina sastavljena od mnogih i različitih udova, od kojih svaki ima posebnu ulogu i odgovornost, tako je i Crkva poput Hristovog tela.

Pročitajte tekst iz 1. Korinćanima 12,12-26. Kako se ova slika jednog tela koje ima mnoge udove može primeniti na vašu mesnu crkvu? Kako se može primeniti na svetsku organizaciju poput Hrišćanske adventističke crkve?

Pavlovo učenje u 12. poglavlju 1. Korinćanima poslanice iznosi duboku stvarnost da pravo hrišćansko jedinstvo nije samo u različitosti, i sigurno nije *uprkos* različitosti, već *kroz različitost*. Ne treba da nas iznenadi to što je Sveti Duh izvor ovih izražavanja različitosti. Kao što je ljudsko telo neverovatno ujedinjeno i zadivljujuće različito, takvo je u idealnom smislu i Hristovo telo, koje ovom različitošću izražava potpunost i bogatstvo Hristovog tela.

Ova slika neposredno govori nama kao Crkvi. U poslednjih nekoliko decenija, Hrišćanska adventistička crkva rasla je vrlo brzo. Sastavljena je od ljudi različitog porekla iz skoro svake kulture i sredine. Etničkim, rasnim, kulturološkim, obrazovnim i starosnim razlikama ne treba dozvoliti da nas podele u Hristu. Ako ništa drugo, ova različitost treba da bude oblikovana Svetim Duhom kao sila za jedinstvo, otkrivajući istinu da smo uprkos ovim razlikama svi jedno u Hristu.

Kao što smo videli, u podnožju krsta svi smo jednaki, bez obzira ko smo i odakle smo. Dok se svet oko nas sve više deli, Crkva mora da pokaže da je jedinstvo u različitosti dostižno. Božji narod može da pokaže isceljujuću i pomiriteljsku silu Jevanđelja.

Izuzetno je to što nam Pavle govori kako se ovaj ideal može ostvariti. »Hristos je glava Crkvi, i On je Spasitelj tijela.« (Efescima 5,23) »I On je glava tijela Crkve.« (Kološanima 1,18) Pošto je svaki vernik duhovno povezan sa Hristom, celo telo se prema tome hrani istom hranom. Mi ne možemo preneglasiti važnost proučavanja Božje reči, poslušnosti onome što smo naučili iz Reči, i zajedničkih iskustava u bogoslužju i molitvi za jedinstvo u Hristovom telu.

Pročitajte: Jovan 10,1-11. Koji vidovi ovog poređenja Crkve sa torom govore o jedinstvu? Vidi: Psalmi 23.

U savremenom svetu u kome ima mnogo velikih gradova, ljudi retko imaju priliku da prate gajenje stoke. Većina ljudi danas malo poznaje odnos pastira i ovaca. Međutim, kada je Isus ispričao ovu priču, ljudi su Ga dobro razumeli. Kada je rekao: »Ja sam Pastir dobri«, odmah su prepoznali i shvatili da upućuje na 1. stih 23. Psalmu: »Gospod je Pastir moj.« Slika ne samo da je bila jasna, već i puna emocionalne vrednosti koja ju je činila živom. U staroj kulturi Bliskog istoka, a i danas na Srednjem istoku, pastiri su poznati po tome da su posvećeni staranju o ovcama, bez obzira na izazove. Ličnost pastira postala je jedna od najdražih slika kojom se u Pismu opisuje Božji karakter i Njegov odnos sa svojim narodom.

Slika Božjeg naroda kao ovce je zanimljiva slika. Ovca često ostavlja utisak na nas svojom bezazlenom i bespomoćnom prirodom. One zavise od zaštite i vođstva dobrog pastira. One se, iskreno, ne smatraju mudrima. Ovce se ponekad, nenamerno, izgube, a pastir ih traži i vraća u stado. Jagnjad često treba nositi i pružiti im dodatnu negu. Strpljenje i razumevanje su potrebni da bi se uspešno brinulo o ovcama. Ovo je na mnogo načina savršena slika za predstavljanje Crkve. Vernik ne treba ničega da se plaši u zajednici sa Pastirom, u njoj može sve da dobije.

Isus je, takođe, u ovoj priči naglasio koliko je važno da ovca sluša glas pastira. Kada prilike to zahtevaju, moguće je zaštititi nekoliko stada ovaca smeštajući ih u isti zaklon ili tor. Kako ih je kasnije moguće razdvojiti? Sve što je potrebno jeste da pastir stane na vrata tora i pozove ih. Njegove ovce prepoznaće njegov glas i poći ka njemu. »I kad svoje ovce istjera, ide pred njima, i ovce idu za njim, jer poznaju glas njegov.« (Jovan 10,4) Slušanje pastirovog glasa je veoma važno za Crkvu. U stvari, jedinstvo i sigurnost Božjeg naroda zavisi od toga koliko Mu je blizu i neposredno su povezani pokornom poslušnošću Njegovom glasu.

Ljudi obično ne vole da budu upoređeni sa ovcama. Ipak, zašto je ta metafora odgovarajuća? Šta nam ta slika govori o našoj potrebi za Pastirom i potrebi da slušamo Njegov glas?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Pročitajte poglavlje »Božanski pastir« u knjizi Elen Vajt *Čežnja vekova*.

»U kontekstu Hrama u Jerusalimu, kao i mnogobrojnih grčko-rimskih građevina, pisci Novog zaveta služe se poređenjem sa hramom da bi omogućili vernicima da stvore sliku o svetosti Crkve, Božjoj ulozi u osnivanju Crkve i njenom rastu, prirodi Hristovog rada i delovanja Svetog Duha, i solidarnosti vernika u Crkvi. Čini se da polje arhitekture nagoveštava statičnu sliku. Međutim, ovo poređenje je povezano sa živom slikom pri čemu se često naglašava proces izgradnje. Umesto da se pred nama nađe samo statična slika, podstaknuti smo da stvorimo sliku o procesu izgradnje, a ne o završenoj građevini. Crkvi je data čudesna prednost da u svom životu i iskustvu ponizno prihvati Crkvu živoga Boga (2. Korinćanima 6,16).« (Džon Makvej, «Biblical Metaphors for the Church: Building Blocks for Ecclesiology», *Message, Mission, and Unity of the Church* [Hagerstown, Md.: Review and Herald, 2013], str. 52)

ZA RAZGOVOR:

1. Razmišljajte o biblijskim slikama Crkve. Koja vam se najviše sviđa? Zašto vas je ta najviše privukla? Još neka poređenja vezana za Crkvu možemo pronaći u sledećim tekstovima: 1. Timotiju 3,15; 2. Timotiju 2,3-5; 1. Petrova 2,9. Šta još ove metafore uče o Crkvi?
2. »Bog želi da Njegov narod bude sjedinjen najtešnim vezama hrišćanskog zajedništva; poverenje u našu braću je osnovno za napredak Crkve; zajedničko delovanje je važno kada nastupe krize. Jedan nesmotren korak, jedno nemarno delo mogu dovesti Crkvu u teškoće i iskušenja od kojih se neće moći godinama oporaviti.« (Elen Vajt, *Testimonies for the Church*, 3. sveska, str. 446) Čemu ovo upozorenje treba da nas nauči o tome koliko pažljivo moramo nastojati da budemo u očuvanju jedinstva u Crkvi? Kakvu ulogu svako od nas ima u toj svetoy odgovornosti?
3. U odeljku od nedelje naglašeno je da se čak i kao »Božji narod« moramo oslanjati samo na Božju blagodat kad je u pitanju spasenje, a nikada na svoje zasluge. U stvari, zar ne možemo tvrditi da je i samo naše oslanjanje na Božje zasluge to što nas čini »Božjim narodom«? Zašto je ovo ispravna tvrdnja i zašto nije?

Zaključak: U Novom zavetu koriste se različita poređenja da bi se opisala priroda i misija Crkve. Što je još važnije, ove metafore nas uče da se Bog pažljivo stara o svom narodu i štiti ga. Ove slike, takođe, nas uče da je Božji narod tesno međusobno povezan i da smo potrebni jedni drugima da bismo završili posao na koji smo pozvani.

KADA NASTUPI SUKOB

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Dela 6,1-6; Dela 10,1-23; Matej 5,17-20; Dela 11,3-24; Dela 15,1-22; Amos 9,11.12.

Tekst za pamćenje: »Jer koji se god u Hrista krstiste, u Hrista se obukoste. Nema tu Jevrejina ni Grka, nema roba ni gospodara, nema muškoga roda ni ženskoga; jer ste vi svi jedno u Hristu Isusu.« (Galatima 3,27.28)

Jedan od najtežih zadataka svake hrišćanske zajednice jeste da održi jedinstvo kada se pojave razlike u mišljenju u pitanjima koja se tiču identiteta i misije Crkve. Ove razlike mogu prouzrokovati razorne posledice.

Današnje hrišćanske zajednice ni po čemu se ne razlikuju od novozavetnih. Ljudi su ljudi, i različita mišljenja će se, čak i u važnim pitanjima, neminovno pojavljivati. Rani hrišćani suočili su se sa određenim sukobima koji su potekli iz međusobnih predrasuda i ozbiljnih razlika u tumačenju važnih starozavetnih izveštaja i običaja. Ovi sukobi mogli su uništiti Crkvu u začetku da nije bilo obazrivih apostola i vođa koji su u rešavanju ove napetosti tražili vođstvo Svetog Duha i istraživali Pismo.

Pre nekoliko sedmica proučavali smo kako je Rana crkva doživela jedinstvo. Ove sedmice osvrnućemo se na to kako je Rana crkva rešila unutrašnje sukobe koji su potkopavali njeno jedinstvo i pretili njenom opstanku. Koji sukobi su bili u pitanju, kako su bili rešeni i šta danas možemo naučiti iz tih iskustava?

PREDRASUDE ZASNOVANE NA NACIONALNOJ OSNOVI

Pročitajte tekst iz Dela 6,1. Šta je vernike Rane crkve nagnalo da se žale u vezi sa raspodelom hrane udovicama?

Činilo se da su pojedini rani hrišćani gajili predrasude prema grčkim udovicama u svojoj sredini i da su im davali manje hrane nego jevrejskim udovicama. Ova zapažena pristrasnost napravila je jaz u ranoj zajednici vernika. Da li je pristrasnost bila stvarna ili ne, tekst ne kaže. Rečeno je samo da su pojedini ljudi verovali da postoji. Ovaj sukob pretio je da veoma rano ugrozi crkveno jedinstvo. Zanimljivo je da je etnička podela brzo uočena u Crkvi.

Pročitajte tekst iz Dela 6,2-6. Kakve jednostavne korake je Rana crkva preduzela da bi rešila ovaj nesporazum?

Rana crkva brzo je rasla, i taj rast bio je uzrok sve većeg tereta na apostolskim plećima. Imenovanje ovih sedam osoba, kako se tradicionalno nazivaju »đakoni« (iako u Novom zavetu nisu tako oslovljeni), ublažilo je napetost u jerusalimskoj crkvi i omogućilo učestvovanje većeg broja ljudi u crkvenoj službi.

Apostoli su pažljivo saslušali žalbe vernika grčkog porekla i potražili odgovarajuće rešenje. Ovoj grupi bio je poveren izbor sedmorice apostolskih pomoćnika, a oni su preporučili sedam učenika, od kojih su svi bili Grci. Za te učenike rečeno je da su »pošteni ljudi, puni Duha Svetoga i premudrosti«. (Dela 6,3) Služba apostola, koja je do tada obuhvatala i propovedanje Božje reči i deljenje hrane udovicama, bila je podeljena dvema grupama, od kojih je svaka obavljala podjednako dragocenu službu u objavljivanju Jevanđelja. Luka koristi istu reč, »služba« (*diakonia*), da ukaže i na službu apostola u propovedanju Reči (Dela 6,4) i na službu đakona u deljenju hrane (Dela 6,1).

Zašto je značajna činjenica da su vođe pozvale mnoštvo vernika (Dela 6,2) u nastojanju da pronađu pravo rešenje?

OBRAĆENJE NEZNABOŽACA

Obraćanje neznabožaca i prihvatanje Jevanđelja Isusa Hrista u Delima apostolskim postavlja pozornicu za najveći sukob u životu Rane crkve, sukob koji će zapretiti da ugrozi njeno postojanje i misiju.

Pročitajte tekst iz Dela 10,1-23. Šta u ovom tekstu nagoveštava da je Sveti Duh delovao na srca mnogih ljudi pripremajući put da neznabošci prime Jevanđelje?

Petar je sigurno smatrao viđenje veoma neobičnim. Bio je zaprepašćen njime jer, kao verni Jevrejin, nikada nije okusio nečistu hranu, kako je zakon i zahtevao (vidi: 3. Mojsijeva 11; Jezekilj 4,14; Danilo 1,8). Međutim, cilj ovog viđenja nije bio da ukaže na način ishrane, već na prepreke između Jevreja i neznabožaca, koje su sprečavale širenje Jevanđelja. One su u najmanju ruku bile raširene u starom svetu kao što su i danas.

U prvim decenijama hrišćansku zajednicu uglavnom su činili Jevreji koji su prihvatili Isusa kao obećanog Mesiju iz starozavetnih proročanstava. Ovi prvi vernici bili su verni Jevreji koji su poštovali Zakon onako kako su učeni. Nisu smatrali da je Jevanđelje Isusa Hrista izbrisalo ili ukinulo starozavetne propise (vidi: Matej 5,17-20).

Pročitajte tekst iz Dela 10,28.29.34.35. Kako je Petar shvatio značenje viđenja koje je primio u Jopi? Šta ga je navelo na ovakvo tumačenje?

U Delima apostolskim zapažamo da je Sveti Duh pripremao put da neznabošci budu primljeni u hrišćansku zajednicu. Mogli su joj se pridružiti, a da pre toga nisu morali pristupiti obrezanju i prvo postati Jevreji. Izlivanje Svetog Duha na Kornilija i članove njegove porodice, što su Isusovi učenici doživeli na dan Pedesetnice (Dela 10,44-47), uverilo je Petra i njegove prijatelje da je to zaista Božja volja. Ako se Sveti Duh može izliti na neznabošce na isti način kao i na Jevreje, onda je očigledno da obrezanje nije bilo predušlov da neko poveruje u Isusa kao Mesiju. Ovaj zaključak utabao je stazu za glavni teološki sukob među ranim hrišćanima.

VOĐSTVO DUHA

Vesti o tome šta se dogodilo Korniliju u Ćesariji uskoro su došle do vođa hrišćanske zajednice u Jerusalimu, i oni su zatražili od Petra da im kaže šta se dogodilo. Bili su uvređeni onim što je Petar učinio, jer prema njihovom jevrejskom razumevanju Mojsijevog zakona vernim Jevrejima nije bilo dozvoljeno da jedu sa neznabošcima (Dela 11,3).

Pročitajte tekst iz Dela 11,4-18. Kako je Petar objasnio delovanje Svetog Duha i Njegovo vođstvo u ovom događaju? Šta je posebno naglasio prepričavajući ovaj događaj?

Iako su pojedinci postavili pitanje o ispravnosti Petrovih postupaka i njegove odluke da krsti neznabošce, dovoljan broj svedoka (Dela 11,12) potvrdio je da je Sveti Duh zaista delovao isto kao i na dan Pedesetnice. Vođstvo i usmeravanje Svetog Duha u ovom slučaju je nepobitno, a dar prihvaćen. »A kad čuše ovo, umukoše, i hvaljahu Boga govoreći: Dakle, i neznabošcima Bog daje pokajanje za život.« (Dela 11,18)

Pročitajte tekst iz Dela 11,19-24. Šta se sledeće dogodilo u životu Rane crkve?

Možda su pojedini ljudi iz Jerusalima pomislili da je ono što se dogodilo sa Kornilijem i njegovim domom izuzetak i da se takvo iskustvo neće ponoviti. Međutim, namera Svetog Duha bila je drugačija. Kada su se Isusovi učenici rasejali izvan Jerusalima i Judeje, zbog progonstva koje je usledilo posle Stefanove smrti (Dela 8,1), i otišli u Samariju, Fenikiju, Kipar i Antiohiju, sve više neznabožaca je prihvatilo Isusa za svog Spasitelja. Isus je upravo to predvideo (Dela 1,8). Ma koliko priključivanje neznabožaca bilo lepo, ako se stavimo na mesto ranih vernika iz jevrejstva, nije teško uvideti da nisu bili sigurni kako treba da se ponašaju.

Kako mi držanjem uskogrudih gledišta Crkve i naše poruke, možemo osujetiti svoje svedočenje?

JERUSALIMSKI SABOR

Pročitajte sledeće tekstove: Dela 15,1.2; Galatima 2,11-14. Koja dva pitanja su izazvala ozbiljan sukob u Ranoj crkvi?

Pretnja sa kojom su se prvi hrišćani suočili kad je reč o jedinstvu Crkve bila je stvarna i teška. Pojedini hrišćani iz jevrejstva smatrali su da je spasenje moguće samo onima koji pripadaju Božjem zavetnom narodu, a to je podrazumevalo da je obrezanje neophodno. Ovi vernici, takođe, su verovali da držeći se vernog načina života moraju izbegavati svaki dodir sa neznabožcima, koji bi mogao da ugrozi njihovo spasenje.

Jevreji su imali stroge običaje u vezi sa svojim odnosom prema neznabožcima. Ovi običaji brzo su postali kamen spoticanja za novu hrišćansku zajednicu, kada su apostoli počeli da šire Jevanđelje među neznabožcima koji su želeli da postanu Isusovi sledbenici. Pošto je Mesija Spasitelj Božjeg zavetnog naroda, kako je predskazano u Starom zavetu, nije li trebalo da neznabošci prvo postanu Jevreji, a zatim da slede ista zavetna pravila ukoliko žele da budu spaseni?

Pročitajte tekst iz Dela 15,3-22. O kojim pitanjima se razgovaralo u toku Sabora u Jerualimu?

Pitanje spomenuto u ovom tekstu ticalo se sukoba oko duboko uvreženih tumačenja starozavetnih izveštaja u vezi sa obrezanjem i odnosom sa neznabožcima. Kada su se apostoli, starešine i predstavnici iz Antiohije okupili, izgledalo je da su se rasprave dugo vodile bez ikakvog rešenja.

Međutim, tada su Petar, Varnava i Pavle održali govore. Petar je u svom govoru ukazao na otkrivenje koje mu je Bog dao u viđenju i na dar Svetoga Duha, koji je otvorio put za misiju među neznabožcima. Pavle i Varnava su zatim podelili svoja iskustva o tome šta je Bog preko njih učinio za neznabošce. Kao rezultat, oči mnogih vernika otvorile su se za novu istinu. Petar je izjavio: »Nego vjerujemo da ćemo se spasti blagodaću Gospoda Isusa Hrista kao i oni.« (Dela 15,11) Vekovima negovani običaji bili su rasvetljeni svetlošću Jevanđelja.

Da li se ikada dogodilo da ste promenili svoje shvatanje o duboko utemeljenom verovanju? Šta ste naučili iz tog iskustva i kako vam je pomoglo, kada ste ponovo morali da preispitate svoje razumevanje određenog verovanja?

TEŠKO REŠENJE

Crkvi iz Antiohije bilo je potrebno da stekne određeni nivo poverenja da bi poslala predstavnike u Jerusolim i potražila najbolje rešenje za međusobni sukob. Međutim, posle višeraspravne rasprave između apostola i starešina, Jakov, Isusov brat, vođa skupa, izneo je svoj sud o tome šta treba učiniti (Dela 15,13-20). Na Saboru je odlučeno da neznabošci ne moraju da se obrate u jevrejstvo, i poštuju sve vidove ceremonijalnih zakona, uključujući i obrezanje, da bi postali hrišćani.

Pročitajte sledeće tekstove: Amos 9,11.12; Jeremija 12,14-16. Šta su ovi starozavetni proroci prorekli o susednim narodima oko Izrailja?

U Jakovljevom navodu teksta iz 9. poglavlja Knjige proroka Amosa zapažamo da su i starozavetni proroci govorili o spasenju drugih naroda. Božja namera je sve vreme bila da preko svedočenja i iskustava izrailjskog naroda spase čitav svet. U stvari, Božji poziv upućen Avramu obuhvatao je blagoslov za sve narode, koji je trebalo da prime preko njega i njegovih potomaka (1. Mojsijeva 12,1-3). Vođstvo Svetog Duha; Petrova, Varnavina i Pavlova služba među neznabošcima; i obraćenje mnogih neznabožaca bili su dokazi koji se nisu mogli zanemariti. Ova svedočanstva pomogla su vođama hrišćanske zajednice u Jerusolimu da shvate da se sada ispunjavaju mnoga starozavetna proročanstva. Zapravo, Bog je već dao zakone u vezi sa boravkom neznabožaca u Izrailju i zabrane koje treba primeniti u njihovom slučaju (3. Mojsijeva 17; 18) Jakov se, takođe, pozvao na te zakone u svojoj odluci (Dela 15,29). Svima je postalo jasno da Bog poziva neznabošce da se pridruže Njegovom narodu i prime spasenje u Isusu. Vođstvo Svetog Duha pružilo im je dublje razumevanje Pisma i otkrilo im važne istine koje ranije nisu uočili.

U tekstu Dela 15,30-35. zabeležen je odgovor vernika iz Antiohije na odluku donetu u Jerusolimu: »Obradovaše se utjesi.« (Dela 15,31)

U ovim tekstovima u Delima apostolskim vidimo snažan primer kako je Rana crkva pokoravanjem Božjoj reči, u atmosferi ljubavi, jedinstva i poverenja, pod vođstvom Svetog Duha, sprečila izbijanje velike krize kad je jedinstvo u pitanju.

Kako nas ovaj izveštaj uči o tome koliko je važno ne samo da saslušamo šta drugi govore, već i da razmislimo da li su možda u pravu, čak i kada ono što kažu nije uvek ono što želimo da čujemo?

ZA DALJE PROUČAVANJE

U knjizi Elen Vajt *Apostolska crkva – Hristovim tragom* pročitajte sledeća poglavlja: »Čovek koji je tražio istinu«, str. 131-142. original; »Jevreji i neznabošci«, str. 188-200. original.

»Sabor koji je odlučivao o ovom slučaju bio je sastavljen od apostola i učitelja koji su imali istaknutu ulogu u organizovanju jevrejskih i neznabožaćkih hrišćanskih crkava, i izabраниh delegata iz različitim mesta. Prisustvovalе su i starešine iz Jerusalima i delegati iz Antiohije, a bile su predstavljene i najuticajnije mesne crkve. Sabor je delovao u skladu sa nalogima prosvetljenog razuma i s dostojanstvom Crkve uspostavljene božanskom voljom. Posle pažljivog razmatranja, svi su uvideli da je Bog izlivanjem Svetoga Duha na neznabošće odgovorio na pitanje postavljeno u raspravi; pa su shvatili da je njihova jedina dužnost da slede uputstva Svetoga Duha.

Celokupno hrišćansko telo nije bilo pozvano da odlučuje o ovom pitanju. 'Apostoli i starešine', ljudi od uticaja i razuma, uobličili su i objavili odluku, koju su zatim kao pravilo prihvatile hrišćanske mesne crkve. Međutim, svi nisu bili zadovoljni odlukom; obrazovana je i grupa ambiciozne i samopozdane braće koja se nije složila s njom. Ti ljudi pregnuli su da obavljaju delo koje su prihvatili na svoju odgovornost. Upustili su se u gundanje i traženje pogrešaka, preporučivali su nove planove i pokušavali da potkopaju delo onih ljudi koje je Bog odredio da propovedaju evanđeosku poruku. Od samog početka Crkva je morala da se suočava sa takvim preprekama i suočavaće se s njima sve do kraja vremena.« (Elen Vajt, *Apostolska crkva – Hristovim tragom*, str. 196.197. original)

ZA RAZGOVOR:

1. Kakvi se koraci preduzeti radi rešenja sukoba, koje pronalazimo u izveštajima ove sedmice, mogu primeniti u vašoj crkvenoj zajednici ukoliko i kada dođe do određenih neslaganja? Iako je jedno pitanje kojim se Crkva ovde bavila bilo teološko, šta možemo naučiti iz ovih izveštaja kada kulturološka, politička ili nacionalna pitanja prete da ugroze jedinstvo Crkve? Kakva važna načela možemo izvući iz onoga što smo zapazili u ovim događajima?
2. Pročitajte još jednom prethodni navod Elen Vajt. Uprkos pozitivnom ishodu, pojedini vernici i dalje nisu bili zadovoljni. Kakve pouke možemo naučiti iz tih žalosnih prilika?

Zaključak: Ranoj crkvi pretili su unutrašnji sukobi oko brojnih pitanja, koji su mogli da imaju razoran uticaj. Videli smo kako je Crkva, pod vođstvom Svetog Duha i pokoravanjem Božjoj reči, bila u stanju da reši ove sukobe i izbegne raskol.

JEDINSTVO U VERI

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Dela 4,8-12; Dela 1,11; Matej 25,1-13; Jevrejima 9,11.12; 2. Mojsijeva 20,8-11; 1. Korinćanima 15,51-54.

Tekst za pamćenje: »Nema ni u jednome drugom spasenija; jer nema drugoga Imena pod nebom danoga ljudima kojijem bismo se mi mogli spasti.« (Dela, 4.11.12)

Godine 1888. vernici Hrišćanske adventističke crkve ušli su u razdoblje žestokih rasprava zbog tumačenja pojedinih ključnih biblijskih tekstova. Dok su pastori i crkvene vođe raspravljali o tome koga predstavlja deset rogova iz proročanstva iz 7. poglavlja Knjige proroka Danila i o zakonu iz Galatima 3,24, malo njih je uvidelo kako su neprijateljski stavovi jednih prema drugima uništili zajedništvo i prijateljstvo, i tako osujetili jedinstvo i misiju Crkve.

Elen Vajt snažno je osudila ovakve prilike i ohrabрила sve učesnike u ovim razgovorima da pažljivo razmisle o svom odnosu sa Isusom i o tome kako ljubav prema Isusu treba pokazati u svom ponašanju, naročito kada se ne slažemo oko nečega. Takođe, rekla je da ne treba da očekujemo da se svi u Crkvi slože oko svake tačke tumačenja biblijskih tekstova.

Međutim, naglasila je i da treba da težimo jedinstvu razumevanja osnovnih adventističkih verovanja (vidi: Elen Vajt, *Counsels to Writers and Editors*, str. 28-32). Ove sedmice osvrnućemo se na neka osnovna biblijska učenja koja nas čine adventističkim hrišćanima i koja oblikuju naše jedinstvo u veri.

SPASENJE U ISUSU

Iako kao adventistički hrišćani imamo mnogo zajedničkog sa ostalim hrišćanskim zajednicama, naša verovanja čine jedinstveni sistem biblijske istine, koji u hrišćanskom svetu niko drugi ne propoveda. Ove istine nas određuju kao Božji ostatak poslednjeg vremena.

Pročitajte sledeće tekstove: Dela 4,8-12; Dela 10,43. Kakav značaj Petar daje mestu koje Isus Hristos zauzima u njegovom shvatanju plana spasenja?

Apostol Pavle objavio je Korinćanima radosnu vest da je »Bog u Hristu pomirio svijet sa Sobom«. (2. Korinćanima 5,19) Hristova smrt omogućila je naše pomirenje sa Ocem, premošćujući ponor koji su stvorili greh i smrt. Hrišćani vekovima razmišljaju o značenju Hristove smrti, vaskrsenja i pomirenja koje je došao da ostvari. Pomirenje označava sklad u odnosu, tako da kada nastupi otuđenje, ovaj sklad je rezultat pomirenja. Crkveno jedinstvo je, dakle, dar ovog pomirenja.

Šta sledeći tekstovi uče o Isusovoj smrti i Njegovom vaskrsenju?

Rimljanima 3,24.25. _____

1. Jovanova 2,2. _____

1. Jovanova 4,9.10. _____

1. Petrova 2,21-24. _____

Iako verovanje u Hristovu smrt i Njegovo vaskrsenje delimo sa drugim hrišćanskim zajednicama, mi ga objavljujemo u okviru »večnog Jevanđelja« (Otkrivenje 14,6), dela Trostruke anđeoske vesti iz Otkrivenja 14,6-12. Kao adventistički hrišćani mi posebno naglašavamo ove poruke, što drugi hrišćani ne čine.

Kako pred sobom uvek možete čuvati stvarnost Hristove smrti i Njegovog vaskrsenja, i nadu koju nude?

DRUGI HRISTOV DOLAZAK

Apostoli i rani hrišćani smatrali su Hristov povratak »blaženom nadom« (Titu 2,13), očekujući da će se sva proročanstva i obećanja iz Pisma ispuniti prilikom Drugog dolaska. Adventistički hrišćani čvrsto se drže ovog uverenja. U stvari, naše ime »adventisti« to nedvosmisleno pokazuje. Svi koji vole Hrista nestrpljivo očekuju dan kada će moći da licem k licu ostvare zajednicu sa Njim. Do toga dana, obećanje o Hristovom drugom dolasku vrši ujedinjujući uticaj na nas kao Božji narod.

Šta sledeći tekstovi uče o načinu ponovnog Hristovog dolaska? Kako se ovo učenje razlikuje od pojedinih opšteprihvaćenih ideja o Hristovom povratku? Dela 1,11; Matej 24,26.27; Otkrivenje 1,7; 1. Solunjanima 4,13-18; Otkrivenje 19,11-16.

Biblija nas neprestano uverava da će Isus ponovo doći po svoj otkupljeni narod. O tome kada će se ovo dogoditi ne treba da se nagađa, jer je Isus lično izjavio: »A o danu tome i o času niko ne zna, ni anđeli nebeski, do Otac Moj sam.« (Matej 24,36) Ne samo da ne znamo kada se Hristos vraća, nama je rečeno da ne znamo.

Na kraju svoje službe, Isus je ispričao priču o deset devojaka (Matej 25,1-13) da bi opisao iskustvo Crkve u vreme čekanja Njegovog drugog dolaska. Dve grupe devojaka predstavljaju dve vrste vernika koji tvrde da čekaju Isusa. Površno gledano, ove dve grupe su slične; ali kada je Isusov dolazak odložen, stvarne razlike među njima postaju očigledne. Jedna grupa, uprkos kašnjenju, održavala je svoju nadu i vršila odgovarajuću duhovnu pripremu. Ovom pričom Isus je želeo da pouči svoje učenike da hrišćansko iskustvo ne treba da se zasniva na emocionalnom uzbuđenju ili oduševljenju, već na neprestanom oslanjanju na Božju blagodat i istrajnost u veri, čak i kada nema opipljivih dokaza da će se Božja obećanja ispuniti. Isus nas i danas poziva da »stražimo« i budemo spremni u svakom trenutku za Njegov dolazak.

Iako naše ime »adventisti sedmog dana« svedoči o tome koliko je Drugi dolazak važan za nas, kako u svom ličnom životu možemo održati svest o Drugom dolasku? Kako da u toku godina ne učinimo grešku na koju je Isus upozorio u priči o deset devojaka?

ISUSOVA SLUŽBA U NEBESKOM SVETILIŠTU

Bog je u Starom zavetu dao uputstva Mojsiju da izgradi Šator od sastanka, odnosno Svetilište, u kome će »nastavati« ovde na Zemlji (2. Mojsijeva 25,8). Posredstvom službi u Svetilištu izrailjski narod trebalo je da bude poučen o planu spasenja. Kasnije, u vreme cara Solomuna, prenosiv Šator od sastanka bio je zamenjen veličanstvenim Hramom (1. O carevima 5-8). I Šator od sastanka i Hram bili su napravljeni po uzoru na nebesko Svetilište, »istinitu Skiniju, koju načini Gospod, a ne čovjek« (Jevrejima 8,2; vidi: 2. Mojsijeva 25,9.40).

U celoj Bibliji vlada misao da postoji nebesko Svetilište, prvobitno Božje mesto prebivanja. Službe obavljane u zemaljskom Svetilištu predstavljale su »mala proročanstva« o planu spasenja i Isusovoj sveštencičkoj službi na Nebu.

Pročitajte sledeće tekstove: Jevrejima 8,6; Jevrejima 9,11.12.23-28; 1. Jovanova 1,9-2,2. Šta ovi tekstovi uče o Isusovoj sveštencičkoj službi na Nebu?

Od trenutka Isusovog vaznesenja, nebesko Svetilište je mesto na kome Hristos obavlja sveštencičku službu za naše spasenje (vidi: Jevrejima 7,25). Prema tome, ohrabreni smo da »pristupimo slobodno Prijestolu blagodat, da primimo milost i nađemo blagodat za vrijeme kad nam zatreba pomoć« (Jevrejima 4,16)

Pošto se u zemaljskom Šatoru od sastanka sveštencička služba obavljala u dve faze – prva svakodnevno u Svetinji, a druga jednom godišnje u Svetinji nad svetinjama – Pismo takođe opisuje ove dve faze Isusove službe na Nebu. Njegovu službu u Svetinji na Nebu odlikuje posredovanje, oprastanje, pomirenje i obnavljanje. Grešnici koji se kaju imaju neposredan pristup Ocu preko Isusa Posrednika (1. Jovanova 2,1). Od 1844. godine, Isusova služba u Svetinji nad Svetinjama bavi se pojmom suda i očišćenja koje se obavljalo jednom godišnje na Dan pomirenja (3. Mojsijeva 16). Služba očišćenja Svetilišta, takođe, se temelji na Isusovoj prolivenoj krvi. Pomirenje ostvareno toga dana nagoveštava konačnu primenu Hristovih zasluga u uklanjanju greha i postizanju potpunog pomirenja u univerzumu koji će biti pod skladnom Božjom upravom. Učenje o ovoj službi koja se sastoji iz dve faze jedinstveni je adventistički doprinos razumevanju čitavog plana spasenja.

Još jedno veoma važno biblijsko učenje u koje adventistički hrišćani veruju i koje podupiru jeste učenje o sedmom danu Suboti. Ovo je ključna doktrina koja među nas donosi jedinstvo i zajedništvo. Ovo je jedno od učenja koje uz nekoliko izuzetaka u hrišćanskom svetu jedini sledimo.

Subota je Božji dar dat čovečanstvu još od same sedmice stvaranja (1. Mojsijeva 2,1-3). Prilikom stvaranja tri naročita božanska dela ustanovila su Subotu: 1) Bog se odmarao u Subotu, 2) blagoslovio je taj dan; i 3) posvetio ga. Ova tri dela utvrdila su Subotu kao Božji poseban dar, osposobljavajući ljudski rod da iskusi stvarnost Neba na Zemlji i potvrde Božje šestodnevno stvaranje. Poznati rabin, Avram Džoša Hešel, nazvao je Subotu »palatom u vremenu«, svetim danom u kome se Bog na poseban način susreće sa svojim narodom.

Šta sledeći tekstovi uče o tome šta Subota predstavlja za ljudski rod? 2. Mojsijeva 20,8-11; 5. Mojsijeva 5,12-15; Jezekilj 20,12.20.

U želji da slede Isusov primer (Luka 4,16), adventistički hrišćani svetkuju sedmi dan Subotu. Isusovo učešće u službama Subotom otkriva da ju je On potvrdio kao dan odmora i bogoslužjenja. Pojedina čuda učinio je toga dana da bi ukazao na dimenziju isceljenja (i fizičkog i duhovnog) koja potiče iz proslavljanja Subote (vidi: Luka 13,10-17). Apostoli i rani hrišćani shvatili su da Isus nije ukinuo Subotu; i oni su je lično poštovali i posećivali bogoslužjenja toga dana (Dela 13,14.42.44; Dela 16,13; Dela 17,2; Dela 18,4).

Još jedna uzvišena veličina Subote jeste ta što predstavlja znak našeg oslobođenja od greha. Subota je sećanje na Božje spasenje izrailjskog naroda iz egipatskog ropstva i ulazak u pokoj koji je obećao da će doživeti u Hananu (5. Mojsijeva 5,12-15). Uprkos tome što Izrailj zbog svoje stalne neposlušnosti i idolopoklonstva nije uspeo da u potpunosti doživi ovaj odmor, Bog i dalje obećava da »je ostavljeno još subotno počivanje narodu Božijemu«. (Jevrejima 4,9) Svi koji žele da uđu u taj pokoj, mogu da uđu verom u spasenje koje Isus pruža. Svetkovanje Subote predstavlja ovaj duhovni odmor u Hristu i činjenicu da se oslanjamo samo na Njegove zasluge, a ne svoja dela, da nas On spasava od greha i daje nam večni život. (Vidi: Jevrejima 4,10; Matej 11,28-30)

Na kakve stvarne načine vam je Subota pomogla da doživite jedinstvo i zajedništvo za koje Hristos želi da vladaju u Njegovom narodu?

SMRT I VASKRSENJE

Prilikom stvaranja »stvari Gospod Bog čovjeka od praha zemaljskoga, i dunu mu u nos duh životni; i posta čovjek duša živa«. (1. Mojsijeva 2,7) Ovaj izvještaj o stvaranju ljudskog roda otkriva da život potiče od Boga. Da li je besmrtnost suštinski vid ovog života? Biblija kaže da je samo Bog besmrtnan (1. Timotiju 6,16); besmrtnost se ne daje ljudima prilikom rođenja. Za razliku od Boga, ljudska bića su smrtna. Pismo upoređuje naš život sa parom »koja se zamalo pokaže, a potom je nestane« (Jakov 4,14), a prilikom smrti prelazimo u stanje sna u kome ne postoji svest. (Vidi: Propovednik 9,5.6.10; Psalmi 146,4; Psalmi 115,17; Jovan 11,11-15).

Iako se ljudi rađaju smrtni i podložni smrti, Biblija govori o Isusu Hristu kao Izvoru besmrtnosti i Njegovom obećanju o besmrtnosti i večnom životu datom svima koji veruju u Njegovo spasenje. »Dar Božij je život vječni u Hristu Isusu Gospodu našem.« (Rimljanima 6,23) Isus »raskopa smrt, i obasja život i neraspadljivost Jevanđeljem«. (2. Timotiju 1,10) »Jer Bogu tako omilje svijet da je i Sina svojega Jedinorodnoga dao, da nijedan koji Ga vjeruje ne pogine, nego da ima život vječni.« (Jovan 3,16) Dakle, postoji nada u život posle smrti.

Pročitajte sledeće tekstove: 1. Korinćanima 15,51-54; 1. Solunjanima 4,13-18. Šta ovi tekstovi govore o životu posle smrti i kada će besmrtnost biti darovana ljudskim bićima?

Apostol Pavle jasno kaže da Bog daruje besmrtnost ljudima, ali ne u trenutku smrti, već prilikom vaskrsenja, kada se začuje poslednja truba. Kada prihvate Isusa za svog Spasitelja, vernici primaju obećanje o večnom životu, a besmrtnost prilikom vaskrsenja. U Novom zavetu ne javlja se nikakva ideja o duši koja odmah posle smrti ide na Nebo; ovo učenje ima svoje korene u paganizmu i filozofiji starih Grka. Ne nalazimo je ni u Starom ni u Nivom zavetu.

Kako nam shvatanje smrti pomaže da još više cenimo obećanje o Drugom dolasku? Kako nas ovo verovanje snažno ujedinjuje kao adventističke hrišćane?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Kao adventistički hrišćani delimo zajednička verovanja sa drugim hrišćanskim zajednicama. Središnje je, naravno, spasenje samo verom u pomiriteljsku i zameničku Isusovu smrt. Zajedno sa drugim hrišćanima verujemo da se naša pravednost ne temelji na našim delima, već na Hristovoj pravednosti, koja nam se pripisuje verom i predstavlja nezasluženi dar blagodati. Ili kako čuveni navod Elen Vajt glasi: »Sa Hristom se postupalo onako kako mi zaslužujemo, da bi se sa nama postupalo kako On zaslužuje. On je bio osuđen zbog naših greha, u kojima nije imao udela, da bismo mi mogli biti opravdani Njegovom pravdom, u kojoj nemamo udela. Pretrpeo je smrt koja je bila naša, da bismo mogli primiti život koji je bio Njegov.« (*Čežnja vekova*, str. 25. original) U isto vreme, uzeta kao celina, naša osnovna verovanja, običaji i način života koji proističu iz tih verovanja, čine nas jedinstvenima u hrišćanskom svetu. Tako bi i trebalo da bude; da nije teko, zašto bismo i postojali kao adventistički hrišćani? Ljubav prema Isusu i učenja koja objavljujemo treba da budu najsnažniji ujedinjujući činilac.

ZA RAZGOVOR:

1. Elen Vajt u knjizi *Faith and Works*, na strani 103. originala, izjednačava opravdanje sa oprostjenjem greha. Na koji način je shvatanje oprostjenja i opravdanja u Hristu osnova za zajedništvo i zajednicu sa braćom i sestrama?
2. Razmišljajte o tome koliko su naša učenja važna u okviru jedinstva Crkve. Odnosno, šta je ujedinilo milione ljudi različitog etničkog, verskog, političkog i kulturološkog porekla ako to nisu zajednička doktrinarna uverenja? Šta to govori o važnosti učenja, ne samo u okviru misije i poruke, već i za crkveno jedinstvo?
3. Naše ime »adventisti sedmog dana« ukazuje na dva važna učenja, o sedmom danu Suboti i Drugom dolasku. Jedan deo našeg imena upućuje na stvaranje, drugi na otkupljenje. Kako su ova dva učenja povezana i na koje načine sažeto prikazuju suštinu ko smo kao narod?

Zaključak: Adventistički hrišćani šire osnovne istine. Neke šire sa ostalim hrišćanima; neke ne. Ova učenja uzeta kao celina oblikuju naš identitet kao posebne Crkve i predstavljaju temelj našeg jedinstva u Isusu.

NAJUVERLJIVIJI DOKAZ

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Jovan 11,51-52; Efescima 2,13-16; 2. Korinćanima 5,17-21; Efescima 4,25-5,2; Rimljanima 14,1-6; Dela 1,14.

Tekst za pamćenje: »A ovo ne reče sam od sebe, nego, budući poglavar sveštenički one godine, proreče da Isusu valja umrijeti za narod. I ne samo za narod, nego da i rasijanu djecu Božju skupi ujedno.« (Jovan 11,51.52)

Prošle sedmice proučavali smo o tome kako se jedinstvo ispoljava preko zajedničke poruke, usmerene prema Isusu kao Spasi telju i istinama iz Pisma koje treba naglasiti na kraju vremena. Mi smo ono što jesmo zahvaljujući poruci koju nam je Bog dao i poziva nas da je širimo u svetu.

Ove sedmice usredsredićemo se na vidljivo jedinstvo Crkve izraženo u svakodnevnom životu hrišćana i crkvenoj misiji. Prema Isusovim rečima, zadatak Crkve nije da jedino objavljuje Božju poruku o spasenju i pomirenju. Osnovni izraz tog pomirenja ogleda se, takođe, i u samom jedinstvu Crkve. U svetu u kome vlada greh i pobuna, Crkva stoji kao vidljivi svedok spasonosnog Hristovog rada i sile. Bez jedinstva i sloge Crkve u zajedničkom svedočenju, spasonosna sila krsta jedva će biti uočljiva u ovom svetu. »Jedinstvo sa Hristom stvara vezu jedinstva jednih sa drugima. To jedinstvo je najuverljiviji dokaz svetu o Hristovom veličanstvu i plemenitosti, i Njegovoj sili da ukloni greh.« (Elen Vajt, *The SDA Bible Commentary*, 5. sveska, str. 1148)

Poput mnogih drugih duhovnih blagoslova, koje Bog daje svom narodu, crkveno jedinstvo je, takođe, Božji dar. Jedinstvo nije ljudska tvorevina postignuta našim naporima, dobrim delima i namerama. Isus Hristos, u suštini, svojom smrću i vaskrsenjem stvara to jedinstvo. Dok verom prihvatamo Njegovu smrt i veskršenje kroz krštenje i oprostjenje greha, dok se sjedinjujemo u zajedništvu, dok objavljujemo Trostruku andeosku vest svetu, u zajednici smo sa Njim i jedni sa drugima.

Pročitajte sledeće tekstove: Jovan 11,51.52; Efescima 1,7-10. Koji događaj u Isusovom životu predstavlja temelj jedinstva među nama kao adventističkim hrišćanima?

»A ovo ne reče (Kajafa) sam od sebe, nego, budući poglavar sveštenečki one godine, proreče da Isusu valja umrijeti za narod. I ne samo za narod, nego da i rasijanu djecu Božiju skupi ujedno.« (Jovan 11,51.52) Zaista je neobično što je Bog upotrebio Kajafu da objasni šta predstavlja Isusova smrt, iako Kajafa nije znao šta čini osuđujući Isusa na smrt. Niti je sveštenik imao predstavu o tome koliko je ova izjava bila duboka. Kajafa je mislio da daje samo političku izjavu. Međutim, Jovan je iskoristio da otkrije osnovnu istinu o tome šta Isusova zamenička smrt znači za sav Božji veran narod, koji će jednoga dana biti sakupljen »ujedno«.

U šta god drugo verovali kao adventistički hrišćani, kakvu god poruku sami da objavljujemo, temelj našeg jedinstva je zajedničko prihvatanje Hristove smrti podnete u našu korist.

Zatim, to jedinstvo u Hristu doživljavamo, takođe, putem krštenja. »Jer ste vi svi sinovi Božiji vjerom Hrista Isusa. Jer koji se god u Hrista krstiste, u Hrista se obukoste.« (Galatima 3,26.27) Dakle, krštenje je još jedna veza kojom smo mi adventisti povezani, budući da simbolički predstavlja našu veru u Hrista. Imamo zajedničkog Oca; prema tome, svi smo mi Božji sinovi i kćeri. Imamo i zajedničkog Spasitelja u čiju se smrt i vaskrsenje kršćavamo (Rimljanima 6,3.4).

Kakve god kulturološke, društvene, nacionalne i političke razlike mogu da postoje među nama adventističkim hrišćanima, zašto zajednička vera u Isusa treba da prevaziđe sve te podele?

SLUŽBA POMIRENJA

Naš svet je svakako poznat po neredima, nevoljama, ratovima i sukobima. Svi ovi činioци utiču na naš život na ličnom, društvenom i nacionalnom nivou. Ponekad se čini da je čitav naš život prožet sukobima. Međutim, nejedinstvo i pometnja neće večno trajati. Bog deluje u nameri da donese kosmičko jedinstvo. Kao što je posledica greha nesklad, tako Božji večni plan za pomirenje donosi mir i celovitost.

U Efescima 2,13-16, Pavle iznosi načela koja pokazuju kako je Hristos postupao da bi uneo mir među vernike: Isus je svojom smrću na krstu i Jevreje i neznabošce učinio jednim narodom i uništio nacionalne i verske prepreke koje su ih razdvajale. Ako je Hristos bio u stanju to da učini s Jevrejima i neznabošcima u prvom veku, koliko više može srušiti sve rasne, etničke i kulturološke prepreke i zidove koji danas razdvajaju ljude unutar naše Crkve?

Sa te polazne tačke, možemo dosegnuti svet.

U 2. Korinćanima 5,17-21, Pavle kaže da smo u Hristu nova tvar, pomireni sa Bogom. Šta je onda naša služba u ovom svetu? Kakve promene možemo uneti u svoju zajednicu kao ujedinjeno crkveno telo?

Kao Božja nova tvar, vernici primaju veoma važnu službu – trostruku službu pomirenja. 1) Naša Crkva sastoji se od vernika koji su nekada bili otuđeni od Boga, ali su spasonosnom blagodaću Hristove žrtve sada ujedinjeni sa Bogom silom Svetoga Duha. Mi smo ostatak, pozvani da objavljujemo svetu poruku poslednjeg vremena. Naš zadatak je da pozovemo one koji su još uvek otuđeni od Boga da se pomire sa Njim i pridruže nam se u misiji. 2) Crkva, takođe, predstavlja Božji narod koji je međusobno pomiren. Biti ujedinjen sa Hristom znači da smo ujedinjeni jedni sa drugima. To nije samo uzvišen ideal; to mora biti vidljiva stvarnost. Međusobno pomirenje, mir i sklad među braćom i sestrama nepogrešivo je svedočanstvo svetu da je Isus Hristos naš Spasitelj i Otkupitelj. »Po tom će svi poznati da ste Moji učenici ako uzimate ljubav među sobom.« (Jovan 13,35) 3) Ovom službom pomirenja, Crkva poručuje univerzumu da je Božji plan spasenja istinit i silan. Velika borba se vodi oko Boga i Njegovog karaktera. U onoj meri u kojoj Crkva neguje jedinstvo i pomirenje, u toj meri univerzum vidi obznanjivanje Božje večne mudrosti (vidi: Efescima 3,8-11).

PRAKTIČNO JEDINSTVO

Godine 1902. Elen Vajt je zapisala: »Ono što je Hristos bio na ovoj Zemlji, tome treba da teži svaki hrišćanin. On je naš Primer, ne samo u svojoj čistoti, već i svojim strpljenjem, blagošću i prijatnim ponašanjem.« (Elen Vajt, *Signs of the Times*, 16. juli 1902) Ove reči podsećaju nas na Pavlovu molbu upućenu Filibljanima: »Jer ovo da se misli među vama što je i u Hristu Isusu.« (Filibljanima 2,5)

Pročitajte tekstove iz Efescima 4,25-5,2. i Kološanima 3,1-17, a zatim odgovorite na sledeća pitanja: U kojim oblastima u svom životu smo naročito pozvani da pokažemo svoju vernost Isusu? Kako možemo biti svedoci Isusovog Jevandelja u javnom životu?

U Svetom pismu ima mnogo drugih tekstova koji pozivaju hrišćane da slede Isusov primer i budu živi svedoci Božje blagodati. Takođe smo pozvani da nastojimo da činimo dobro drugima (Matej 7,12); da nosimo terete jedni drugih (Galatima 6,2); da živimo u jednostavnosti i usredsredimo se na unutrašnju duhovnost umesto na spoljašnje razmetanje (Matej 16,24-26; 1. Petrova 3,3,4); i da primenjujemo zdrave životne navike (1. Korinćanima 10,31).

»Ljubazni, molim vas, kao došljake i goste, da se čuvate od tjelesnijeh želja, koje vojuju na dušu. A vladajte se dobro među neznabošcima, da bi za ono za što vas opadaju kao zločince, vidjevši vaša dobra djela, hvalili Boga u dan pohodaenja.« (1. Petrova 2,11,12) Koliko često potcenjujemo uticaj hrišćanskog karaktera na one koji nas posmatraju? Strpljenje pokazano u trenucima ljutnje, disciplinovan život usred napetosti i sukoba, blag duh kao odgovor na nestrpljenje i grube reči, obeležja su Isusovog duha na koji smo pozvani da se ugledamo. Kada adventistički hrišćani zajedno svedoče u svetu koji pogrešno shvata Božji karakter, postaju sila na dobro i na Božju slavu. Kao Hristovi predstavnici, vernici ne treba da budu prepoznatljivi samo po moralnom poštenju, već i po praktičnom zanimanju za dobro drugih. Ako je naše versko icksustvo iskreno, pokazaće se i izvršiti uticaj u svetu. Ujedinjeno telo vernika otkrivajući Hristov karakter svetu zaista će postati silan svedok.

Kakvo svedočanstvo dajete drugima? Šta ljudi zapažaju u vašem životu što će ih podstaći da slede Isusa?

JEDINSTVO USRED RAZLIČITOSTI

Apostol Pavle u Rimljanima poslanici u 14. i 15. poglavlju bavi se pitanjima koja su ozbiljno podelila Crkvu u Rimu. On je na ta pitanja odgovorio tako što je pozvao vernike iz Rima da pokažu obzirnost i strpljenje jedni prema drugima i da ne dele Crkvu zbog tih neslaganja. Šta možemo naučiti iz njegovog saveta?

Pročitajte tekst iz Rimljanima 14,1-6. Kakva pitanja savesti su uticala na vernike iz Rima da sude jedni drugima i da ne gaje međusobno zajedništvo?

Najverovatnije da se ovaj problem tiče jevrejske ceremonijalne nečistote. Prema Pavlovim rečima radilo se o »sporovima u mišljenjima« (Rimljanima 14,1), ukazujući time da to nisu bila pitanja vezana za spasenje, već pitanja mišljenja koja je svakome trebalo ostaviti na savesti (vidi: Rimljanima 14,5).

Ove rasprave prvo su se vodile o hrani koja sme da se jede. Upotreba životinjskog mesa zabranjenog u 11. poglavlju 3. Mojsijeve nije problem kojim se Pavle ovde bavio. Nema dokaza da su rani hrišćani u Pavlovo vreme počeli da jedu svinjsko meso ili meso drugih nečistih životinja, a znamo da ni Petar nije jeo takvu hranu (vidi: Dela 10,14). Takođe, to što su slabi jeli samo povrće (Rimljanima 14,2) i što je sukob obuhvatao i piće (Rimljanima 14,17.21), pokazuje da je pažnja bila usmerena ceremonijalnoj nečistoti. To dalje pokazuje da je reč *nečist* odnosno *pogan* (*koinos*), upotrebljena u Rimljanima 14,14. Ta reč se koristi u starom grčkom prevodu Starog zaveta da označi pogane životinje, ali ne u smislu nečistih životinja iz 11. poglavlja 3. Mojsijeve. Očigledno je bilo ljudi u rimskoj zajednici koji nisu želeli da jedu prilikom zajedničkih obroka, jer nisu bili sigurni da li je hrana bila pripremljena na odgovarajući način ili žrtvovana idolima.

Isto važi i za poštovanje određenih dana. To se nije odnosilo na sedmično svetkovanje Subote, budući da znamo da je Pavle redovno svetkovao (Dela 13,14; Dela 16,13; Dela 17,2), nego verovatno na različite jevrejske praznike ili dane posta. Pavlova namera u ovim stihovima jeste da podstakne obzirnost prema onima koji su iskreni i savesni u poštovanju ovih obreda, dokle god ih ne smatraju sredstvom spasenja. Jedinstvo među hrišćanima ispoljava se strpljenjem i uzdržljivošću kada se ne slažemo uvek u svemu, naročito kada ta pitanja nisu važna za našu veru.

Postavite u razredu sledeće pitanje: Postoji li nešto u šta verujemo ili što činimo kao adventistički hrišćani u šta svi koji se izjašnjavaju kao adventisti treba da veruju i čega treba da se pridržavaju?

Uporedite raspoloženje koje je vladalo među učenicima u vreme Večere Gospodnje (vidi: Luka 22,24) sa raspoloženjem kratko pre iskustva stečenog na dan Pedesetnice (vidi: Dela 1,14; 2,1.46). Šta je unelo takvu promenu u njihov život?

U tekstovima Dela 1,14. i Dela 2,46. izraz »jednodušno«, takođe, znači »istrajati jednim umom«. To se dogodilo kao rezultat zajednički provedenog vremena na istom mestu, kada su u molitvi tražili ispunjenje Isusovog obećanja da će im poslati Utešitelja.

Dok su čekali, lako su mogli početi da kritikuju jedni druge. Mogli su da ukažu na Petrovo odricanje Isusa (Jovan 18,15-18.25-27) i na Tomino izražavanje sumnje da je Isus vaskrsao (Jovan 20,25). Mogli su se setiti Jovanovog i Jakovljevog zahteva da dobiju najuzvišeniji položaj u Isusovom carstvu (Marko 10,35-41), ili da je Matej bio bivši prezreni carinik (Matej 9,9).

Međutim, »ovi dani pripreme bili su i dani dubokog ispitivanja srca. Učenici su osetili svoju duhovnu potrebu i žarko se molili Gospodu za sve-to pomazanje, koje će ih pripremiti za delo spasavanja duša. Nisu tražili blagoslov samo za sebe. Bili su zauzeti odgovornošću da spasavaju duše. Shvatali su da Jevanđelje mora biti objavljeno svetu i zato su tražili snagu koju im je Hristos obećao«. (Elen Vajt, *Apostolska crkva – Hristovim tragom*, str. 37. original)

Zajedništvo među učenicima i snažne molitve pripremili su ih za ovo važno iskustvo na dan Pedesetnice. Kako su se približavali Bogu i stavljali na stranu međusobne razlike, Sveti Duh pripremao ih je da postanu neustrašivi i hrabri svedoci Isusovog vaskrsenja. Znali su da im je Isus oprostio mnoge pogreške, i to ih je ohrabrilo da nastave dalje. Znali su šta je Isus učinio za njih. Znali su da obećanje o spasenju počiva na Njemu i »čeznuli su da po karakteru postanu slični Hristu i da rade na širenju Njegovog carstva«. (str. 48 original) Ne čudi onda što je Gospod mogao da učini velika dela preko njih. Kakva pouka za nas kao Crkvu danas!

Uvek je lako pronaći pogreške u životu drugih ljudi. Kako radi uzvišenijeg cilja, izvršavanja Božje volje u ujedinjenoj Crkvi, možemo naučiti da ostavimo na stranu greške drugih?

ZA DALJE PROUČAVANJE

U knjizi Elen Vajt *Evangelizam* pročitajte poglavlje »Jedinstvo u raznovrsnosti«, str. 98-103. original.

Sledeći navod pomoći će nam da otkrijemo kako je Rana crkva, ujedinjena u Hristu, mogla održati jedinstvo uprkos razlikama među vernicima, i tako postati snažan svedok u svetu. »Pismo objašnjava kako je Sveti Duh delovao unutar Crkve i kako je vodio Ranu crkvu prilikom donošenja odluka na najmanje tri tesno povezana načina: 1) otkrivenje (na primer, Duh je rekao određenim ljudima šta da čine: Korniliju, Ananiji, Filipu; i putem bacanja kocke), 2) Pismo (Crkva je donosila zaključke na osnovu Pisma), i 3) saglasnost (Duh je delovao u zajednici, skoro neprimetno, podstičući saglasnost putem dijaloga i proučavanja. Crkva na kraju shvata da je Duh delovao unutar nje). Čini se da je suočen sa kulturološkim, doktrinarnim i teološkim borbama među vernicima, Sveti Duh delovao je na proces donošenja odluka podstičući saglasnost. U ovom procesu vidimo aktivnu ulogu zajednice vernika, a ne samo njenih vođa, i važnost molitve za razborito rasuđivanje. Vođstvo Svetog Duha prepoznamo u shvatanju Božje reči od strane zajednice, u njenom iskustvu i potrebama, i iskustvu njenih vođa u službi. Različite crkvene odluke donete su u okviru procesa vođenog Svetim Duhom u kome su Pismo, molitva i iskustvo bili elementi teološkog razmišljanja.« (Denis Fortin, «The Holy Spirit and the Church» u *Message, Mission, and Unity of the Church* A. M. Rodrigez, str. 321.322)

ZA RAZGOVOR:

1. **Odgovorite u razredu na pitanje iz odeljka od srede o tome kako odlučujemo koja učenja i običaji su važni za nas kao adventističke hrišćane, a koji nisu.**
2. **Kako treba da se odnosimo prema hrišćanima iz drugih verskih zajednica koji, kao i mi, veruju u Isusovu smrt i vaskrsenje?**

Zaključak: Najuverljiviji dokaz jedinstva jeste da braća i sestre pokazuju međusobnu ljubav kao što je Isus činio. Oproštenje greha i spasenje koje delimo kao adventisti najčvršće su veze našeg zajedništva. Prema tome, u Hristu možemo pokazati svetu naše jedinstvo i svedočanstvo o našoj zajedničkoj veri. Pozvani smo da ne činimo ništa manje od toga.

JEDINSTVO I NARUŠENI ODNOSI

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 2. Timotiju 4,11; Filimonu 1,1-24; 2. Korinćanima 10,12-15; Rimljanima 5,8-11; Efescima 4,26; Matej 18,15-17.

Tekst za pamćenje: »Jer kad smo se pomirili s Bogom smrću Sina Njegova, dok smo još bili neprijatelji, mnogo ćemo se većma spasiti u životu Njegovu kad smo se pomirili.« (Rimljanima 5,10)

Odnos između vernika, kao što smo videli, bio je ponekad napet čak i posle Pedesetnice. U izveštajima iz Novog zaveta ponavljaju se primeri kako su se crkvene vođe i pojedini vernici suočavali sa ovakvim izazovima. Ova načela izuzetno su vredna za današnju Crkvu. Ona otkrivaju kakvi pozitivni rezultati se ostvaruju kada koristimo biblijska načela u nastojanju da se izborimo sa sukobima i sačuvamo jedinstvo u Hristu.

U pouci za ovu sedmicu, usredsredićemo se na obnavljanje odnosa i na to kako međuljudski odnosi utiču na naše jedinstvo u Hristu. Služba Svetoga Duga obuhvata dovođenje ljudi bliže Bogu i jedne drugima. To obuhvata rušenje prepreka u našim odnosima. Ukratko rečeno, najveći pokazatelj sile Jevanđelja nije nužno ono što Crkva kaže, već kako Crkva živi.

»Po tom će svi poznati da ste Moji učenici ako uzimate ljubav među sobom.« (Jovan 13,35) Bez ove ljubavi, svi naši razgovori o crkvenom jedinstvu biće uzaludni.

Pavle i Varnava zajedno su svedočili o Isusu. Međutim, imali su nesuglasice o tome da li se mogu osloniti na nekoga tako plašljivog kao što je Jovan Marko (Dela 15,36-39). Moguće opasnosti prilikom propovedanja Jevanđelja uticale su na Jovana Marka da u jednom trenutku napusti Pavla i Varnavu i vrati se svome domu (Dela 13,13).

»Ovo napuštanje dužnosti navelo je Pavla da vrlo nepovoljno, čak i oštro oceni mladog Marka, bar u tom trenutku. Varnava, sa druge strane, bio je sklon da ga opravda zbog njegovog neiskustva. Brinuo se da Marko sasvim ne napusti propovedničku službu, jer je u njemu video osobine koje su ga mogle učiniti korisnim radnikom u Hristovoj službi.« (Elen Vajt, *Apostolska crkva – Hristovim tragom*, str. 170. original)

Iako je Bog upotrebio svu trojicu, trebalo je rešiti problem koji se javio među njima. Apostol koji je propovedao o blagodatima trebalo je da pokaže blagodat mladom propovedniku koji ga je razočarao. Apostol koji je propovedao o opraštanju trebalo je da oprost. Jovan Marko odrastao je uz Varnavinu podršku i njegove savete (Dela 15,39), i na kraju, Pavlovo srce očigledno je bilo dirnuto promenama.

Kako Pavlove poslanice upućene Timotiju i Kološanima otkrivaju njegov obnovljen odnos sa Jovanom Markom i novo poverenje stečeno u ovog mladog propovednika? Kološanima 4,10.11; 2. Timotiju 4,11.

Iako su pojedinosti o Pavlovom pomirenju sa Jovanom Markom možda nepotpune, biblijski izveštaj je jasan. Jovan Marko postao je jedan od apostolovih poverljivih saradnika. Pavle je rado Crkvi u Kolosi preporučio Jovana Marka kao »pomagača«. Na kraju svog života, Pavle je snažno ohrabrio Timotija da povede Jovana Marka sa sobom u Rim zato što je bio »dobar za službu«. (2. Timotiju 4,11) Pavlova služba bila je obogaćena radom mladog propovednika, kome je očigledno oprostio. Pošto je prepreka među njima bila srušena, mogli su da rade zajedno u delu širenja Jevanđelja. Kakav god problem da je postojao među njima, i ma koliko Pavle opravdavao sebe u vezi sa ranijim stavom prema Jovanu Marku, sada su sve nesuglasice bile iza njih.

Kako možemo oprostiti onima koji su nas povredili ili razočarali? Zašto opraštenje istovremeno ne obuhvata uvek potpuno obnavljanje prethodnog odnosa? Zašto to uvek i nije potrebno?

OD ROBA DO SINA

Dok je bio u zatočeništvu u Rimu, Pavle je upoznao odbeglog roba Onisima, koji je pobjegao iz Kolose u Rim. Pavle je shvatio da lično poznaje Onisimovog gospodara. Poslanica Filimonu je Pavlova lična molba upućena prijatelju u cilju obnavljanja odnosa sa odbeglim robom.

Pavlu su bili važni odnosi. Apostol je znao da narušeni odnosi štete duhovnom rastu i crkvenom jedinstvu. Pošto je Filimon bio crkveni starešina u Kolosi, ukoliko bi gajio gorčinu prema Onisimu, to bi se odrazilo na njegovo hrišćansko svedočenje i svedočenje Crkve nevernoj zajednici.

Pročitajte Filimonu poslanicu. Kakva važna načela o obnovljenim odnosima pronalazimo u ovom tekstu? Ne zaboravite, ključna reč je načela.

Na prvi pogled može nas iznenaditi to što Pavle nije snažnije govorio protiv zla ropstva. Međutim, Pavlova strategija bila je uspješnija, jer Jevanđelje ruši sve klasne razlike (Galatima 3,28; Kološanima 3,10.11). Apostol je poslao Onisima Filimonu, ne kao roba već kao svog sina u Isusu i Filimonovog »brata ljubaznoga« u Gospodu (Filimon 1,16).

Pavle je znao da odbegli robovi imaju neizvesnu budućnost. Mogli su biti lišeni slobode u svakom trenutku. Bili su osuđeni na bedan i siromašan život. Ali sada, kao Filimonov brat u Hristu i vredan radnik, Onisim je mogao imati bolju budućnost. U Filimonovom domu mogao je imati sigurnu hranu, smeštaj i posao. Obnavljanje narušenih odnosa dovelo je do velike promene u njegovom životu. Postao je »veran i ljubazan brat« i Pavlov saradnik u objavljivanju Jevanđelja (Kološanima 4,9). Pavle je bio toliko vatren i čvrst u svojoj želji da se pomire da je bio spreman da lično plati ukoliko se pojave bilo kakve novčane poteškoće zbog onoga što se dogodilo između dva vernika u Isusu.

Na osnovu načela Jevanđelja koja ovde uočavamo, šta vam može pomoći da se izborite sa stresom, napetošću, i slomom u odnosima sa drugima? Kako ova načela mogu sprečiti narušavanje jedinstva u vašoj mesnoj crkvi?

DUHOVNI DAROVI ZA JEDINSTVO

Kao što smo videli u prethodnoj pouci, u Crkvi u Korintu vladali su veliki problemi. Kakva načela o izlečenju i obnovljenju, koja su od životnog značaja za crkveno jedinstvo, Pavle izlaže u sledećim tekstovima: 1. Korinćanima 3,5-11; 1. Korinćanima 12,1-11; 2. Korinćanima 10,12-15?

Apostol u ovim tekstovima izlaže presudna načela za crkveno jedinstvo. On ističe da Isus uz pomoć mnoštva različitih radnika izvršava različite službe u svojoj Crkvi, a svi oni zajedno rade na izgradnji Božjeg carstva (1. Korinćanima 3,9).

Bog nas poziva na saradnju, ne u nadmetanje. Svaki vernik prima od Boga dar da saraduje u pomaganju Hristovom telu i služenju zajednici (1. Korinćanima 12,11). Nema većih i manjih darova. Svi su neophodni u Hristovoj crkvi (1. Korinćanima 12,18-23). Od Boga dati darovi ne treba da služe za sebično razmetanje. Sveti Duh ih je dao za delo širenja Jevanđelja.

Sva poređenja sa drugim vernicima su nerazborita, jer će nas to ili obeshrabriti ili uzoholiti. Ako smatramo da su drugi mnogo »bolji« od nas, bićemo utučeni kada se uporedimo sa njima i lako se možemo obeshrabriti kakvu god službu da obavljamo. Sa druge strane, ako smatramo da su naši napori za Hrista uspešniji od rada drugih, osetićemo ponos, a to je poslednje osećanje koje hrišćani treba da gaje.

Oba stava umanjuju našu uspešnu službu za Hrista i međusobno zajedništvo. Dok radimo u sferi uticaja koji nam je Hristos poverio, osetićemo radost i zadovoljstvo u svedočenju za Hrista. Naš rad dopuniće napore drugih vernika i Hristova crkva praviće ogromne korake prema carstvu.

Možete li da se setite nekoga čiji su vas darovi u službi učinili ljubomornima? (Nije previše teško, zar ne?) U isto vreme, koliko često ste bili ponosni na svoje darove u poređenju sa darovima drugih vernika? Suština je u tome da je ovo o čemu Pavle govori uvek prisutna stvarnost u palim ljudskim bićima. Bez obzira kojoj strani naginjemo, kako možemo naučiti da su nesebični stavovi neophodni da bismo održali jedinstvo u Hristu?

OPROŠTENJE

Šta je oprostjenje? Da li oprostjenje opravdava ponašanje osobe koja nam je učinila nažao? Da li moj oprostaj zavisi od pokajanja prestupnika? Šta ako neko zbog koga sam uznemiren ne zaslužuje moj oprostaj?

Kako nam sledeći tekstovi pomažu da shvatimo biblijsku prirodu oprostjenja? Rimljanima 5,8-11; Luka 23,31-34; 2. Korinćanima 5,20,21; Efescima 4,26.

Hristos je preduzeo prvi korak da nas pomiri sa Sobom. »Dobrota Božja« je ta koja nas »na pokajanje vodi«. (Rimljanima 2,4) U Hristu smo bili pomireni sa Bogom još dok smo bili grešnici. Naše pokajanje i priznanje nisu razlog pomirenja. Hristova smrt na krstu je to ostvarila; naše je da prihvatimo ono što je učinjeno za nas. Istina je da ne možemo primiti blagoslove oprostjenja, dok ne priznamo svoje grehe. To ne znači da naše priznanje podstiče oprostjenje u Božjem srcu. Oprostjenje je u Njegovom srcu sve vreme. Priznanje nas osposobljava da ga primimo (1. Jovanova 1,9). Priznanje je izuzetno važno, ne zato što menja Božji stav prema nama, već zato što menja naš stav prema Njemu. Kada se prepustimo uticaju Svetog Duha, pokajemo se i priznamo svoje grehe, postajemo promenjeni.

Oprostjenje je, takođe, veoma važno za naše duhovno dobro. Nespremnost da oprostimo osobi koja nam je učinila nešto nažao, čak i ako ne zaslužuje oprostjenje, može više nas da povredi nego nju. Ako vas je neko povredio i bol se nakuplja u vama zato što niste oprostili, dozvoljavate toj osobi da vas još više povredi. Koliko često su takva osećanja i povređenost uzrok podela i napetosti u Crkvi. Nerešena povređenost između vernika u crkvi šteti jedinstvu Hristovog tela.

Oprostjenje je oslobađanje druge osobe od naše osude, jer nas je Hristos oslobodio svoje osude. To ne opravdava ponašanje drugih prema nama. Možemo se pomiriti sa nekim ko nam je naneo nepravdu, zato što nas je Hristos pomirio sa Sobom, kada smo Njemu naneli nepravdu. Možemo da oprostimo zato što je nama oprosteno. Možemo da volimo zato što smo voljeni. Oprostaj je izbor. Možemo da odlučimo da oprostimo uprkos delima ili stavovima druge osobe. To je pravi Isusov duh.

Kako nam usredsređivanje na oprostjenje koje imamo u Hristu pomaže da naučimo da oprostimo drugima? Zašto je oprostjenje važan vid našeg hrišćanskog iskustva?

OBNAVLJANJE I JEDINSTVO

Pročitajte sledeći tekst: Matej 18,15-17. Kakva tri koraka nam Isus nudi u želji da nam pomogne da rešimo sukobe kada nam drugi vernik nanese nepravdu? Kako ove reči možemo primeniti u sadašnjim prilikama?

Isusova želja prilikom davanja saveta u 18. poglavlju Jevanđelja po Mateju bila je da međuljudske sukobe u Crkvi zadrži unutar što manje grupe ljudi. Njegova namera je da dve umešane osobe same reše problem. Zato Isus kaže: »Ako li ti sagriješi brat tvoj, idi i pokaraj ga među sobom i njim samijem.« (Matej 18,15) Kako se broj osoba uključenih u sukob između dve osobe povećava, može doći do još većih rasprava, i u većoj meri moguće je uticati na zajedništvo drugih vernika. Ljudi se opredeljuju za određenu stranu, i povlače se borbene linije. Međutim, kada hrišćani nastoje da reše svoje razmirice sami, u duhu hrišćanske ljubavi i međusobnog razumevanja, stvara se atmosfera pomirenja. Takva atmosfera omogućava Svetom Duhu da radi sa njima, dok se trude da reše razmirice.

Ponekad su lični pozivi na rešenje sukoba bezuspešni. U tom slučaju Isus nas poziva da uzmemo jednog ili dva svedoka. Ovaj drugi korak u procesu pomirenja uvek mora da nastupi posle prvog koraka. Cilj je ujediniti ljude, a ne još više ih udaljiti. Jedna ili dve osobe koje se pridružuju povredenoj strani ne dolaze da dokažu svoje gledište ili da i oni ukoravaju. Dolaze u hrišćanskoj ljubavi i saosećanju kao savetnici ili učesnici u molitvi da bi dali svoj doprinos u mirenju dve sukobljene osobe.

Postoje prilike u kojima su svi pokušaji da se problem reši bezuspešni. U tom slučaju, Isus nas poučava da to pitanje iznesemo pred Crkvu. On sigurno ne govori o tome da prekinemo jutarnje subotno bogoslužjenje pitanjem o ličnom sukobu. Odgovarajuće mesto na kome se može izneti problem, ukoliko prva dva koraka nisu pomogla da se strane pomire, jeste crkveni odbor. Hristova želja je ponovno pomirenje, a ne da jednu stranu krivimo, a drugu opravdavamo.

»Nemoj dozvoliti da se odbojnost pretvori u zlobu. Nemoj dozvoliti rani da se zagnoji i pukne u otrovnim rečima, koje zagađuju misli onih koji ih slušaju. Nemoj dozvoliti ogorčenim mislima da nastave da ispunjavaju tvoj um i njegov. Idi svom bratu u poniznosti i iskrenosti, i razgovaraj s njim o problemu.« (Elen Vajt, *Evandeoski radnici*, str. 499. original)

ZA DALJE PROUČAVANJE

»Kada Hristos bude nastavao u srcima evanđeoskih radnika, kada bude nestala svaka sebičnost, svako suparništvo i težnja za vladanjem, kada budu uspostavili jedinstvo, kada budu posvećeni tako da se njihova međusobna ljubav vodi i oseti, tek tada će pljuskovi sile Svetoga Duha pasti na njih isto tako sigurno kao što će se svako Božje obećanje ispuniti do poslednje tačke i zapete.« (Elen Vajt, *Selected Messages*, 1. sveska, str. 175)

»Ako želimo da u veliki dan Gospodnji stojimo sa Hristom kao svojim utočištem, svojom visokom kulom, moraćemo da odbacimo svaku zavist, svaku težnju za vladanjem. Moraćemo potpuno da iskorenimo te nesvete osobine, da se ne bi ponovo vratile u život. Moraćemo da stanemo potpuno na Gospodnju stranu.« (Elen Vajt, *Događaji poslednjih dana*, str. 190. original)

ZA RAZGOVOR:

1. Pročitajte tekst iz Kološanima 3,12-17. Razgovarajte o hrišćanskim osobinama kakve prema rečima apostola Pavla Kološani treba da traže. Zašto su ove osobine osnova za rešenje svakog sukoba? Kako nam pomažu u izvršavanju načela koja nam Isus daje u tekstu Matej 18,15-18?
2. Pročitajte tekst iz Kološanima 3,12-17. i ponovo se osvrnite na učenja koja pronalazimo u tim stihovima. Zašto su ona toliko važna za jedinstvo Crkve?
3. Ako pogledamo našu Crkvu, odnosno, Hrišćansku adventističku crkvu u celini, šta nas u najvećoj meri sprečava da ostvarimo jedinstvo potrebno da bismo dosegli svet? Da li su to naša učenja i doktrine? Naravno da ne. One su upravo ono što nam je Bog dao da objavljujemo svetu. Možda problem postoji samo u nama, u našim međuljudskim odnosima, sitnim zavistima, prepirkama, sebičnosti, željom da budemo nadmoćni, i mnoštvu drugih pojava. Zašto morate tražiti da sila Svetoga Duha unese promene u vaš život, pre nego što zapazimo jedinstvo u celoj Crkvi?

Zaključak: Jevanđelje Isusa Hrista govori o izlečenju i promeni. Kada se to ostvari, biće izvršen uticaj na naš odnos sa drugima. Biblija nam daje čvrsta načela i primere kako možemo imati dobre i bliske odnose sa drugima, čak i u svetu greha.

JEDINSTVO U SLUŽBI BOGU

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Otkrivenje 4,8.11; Matfej 4,8.9; Danilo 3,8-18; Otkrivenje 14,9; Otkrivenje 14,6.7; Dela 4,23-31.

Tekst za pamćenje: »I vidjeh drugoga anđela gdje leti posred neba, koji imaše vječno Jevandjelje da objavi onima koji žive na zemlji, i svakome plemenu, i jeziku i koljenu i narodu. I govoraše velikijem glasom: Bojte se Boga, i podajte Mu slavu, jer dođe čas suda Njegova; i poklonite se Onome koji je stvorio nebo i Zemlju i more i izvore vodene.« (Otkrivenje 14,6.7)

Ubrzo posle dana Pedesetnice rani hrišćani su mnogo vremena posvećivali bogoslužnju. »I ostaše jednako u nauci apostolskoj, i u zajednici, i u lomljenju hljeba, i u molitvama.« (Dela 2,42) Radost proistekla iz saznanja da je Isus Mesija, ispunjenje starozavetnih proročanstava, ispunila je njihova srca zahvalnošću Bogu. Kakva je prednost bila poznavati tu uzvišenu istinu. Ovi rani hrišćani osećali su potrebu da provode vreme zajedno u druženju, proučavanju i molitvi, da bi zahvalili Bogu što se otkrio u Isusovom životu, smrti i vaskrsenju, kao i za sve što je učinio za njih.

Crkva Isusa Hrista je po definiciji zajednica koja održava zajednička bogoslužjenja, stvorena da se zida u »kuću duhovnu i sveštenstvo sveto, da se prinose prinosi duhovni, koji su Bogu povoljni, kroz Isusa Hrista«. (1. Petrova 2,5) Zahvalnost Bogu izražena u zajedničkom bogoslužnju preobražava srca i umove ljudi u obličje Božjeg karaktera i priprema ih za službu.

Pouka za ovu sedmicu bavi se značajem bogoslužjenja i pitanjem kako ono čuva jedinstvo među onima koji veruju u Isusa.

KLANJATI SE STVORITELJU I OTKUPITELJU

Kada razgovaramo o bogoslužnju, često naglašavamo njegove elemente, šta obuhvata i kako se održava. Međutim, šta je dublje značenje bogoslužnja? Šta znači pokloniti se Bogu? I zašto to činimo? David kaže: »Dajte Gospodu slavu imena Njegova. Poklonite se Gospodu u svetoj krasoti.« (Psalmi 29,2) Ovaj Psalam usmerava nas u pravom pravcu da bismo shvatili šta predstavlja bogoslužnje. Pokloniti se Bogu znači odati Mu slavu i poštovanje koje zaslužuje.

Pročitajte 4. i 5. poglavlje iz Otkrivenja. Kakve razloge nebeski stanovnici navode za klanjanje Bogu i Isusu, Božjem Jagnjetu? Vidi: Otkrivenje 4,8.11; Otkrivenje 5,9.10.12.13.

Ovaj opis bogoslužnja u nebeskoj prestonoj dvorani, kada je Isus predstavljen kao Jagnje Božje i Spasitelj sveta, nadahnjuje nas strahopoštovanjem. Bogoslužnje počinje kada Mu se Božja stvorenja obraćaju rečima divljenja i zahvalnosti za sve što je učinio. Bogoslužnje je odgovor zahvalne osobe za Božje stvaranje i spasenje. Na kraju vremena, otkupljeni će se, takođe, udružiti u obožavanju Boga i na sličan način odgovoriće i na Božje spasenje. »Velika su i divna djela Tvoja, Gospode Bože Svedržitelju, pravedni su i istiniti putevi Tvoji, Care svetijeh. Ko se neće pobožati Tebe, Gospode, i proslaviti ime Tvoje? Jer si Ti Jedini svet; jer će svi neznabošci doći i pokloniti se pred Tobom; jer se Tvoji sudovi javiše.« (Otkrivenje 15,3.4)

Prema tome, bogoslužnje predstavlja odgovor naše vere u Boga za Njegova moćna dela: prvo, što nas je stvorio, i drugo, što nas je otkupio. Na bogoslužnju iskazujemo Bogu divljenje, poštovanje, hvalu, ljubav i poslušnost koje je, kako verujemo, dostojan da primi. Naravno, o Bogu kao svom Stvoritelju i Spasitelju znamo na osnovu onoga što nam je otkrio u Pismu. Takođe, ono što hrišćani znaju o Bogu potpunije je otkriveno u ličnosti i službi Isusa Hrista (vidi: Jovan 14,8-14). To je razlog zašto se hrišćani klanjaju Isusu kao Spasitelju i Otkupitelju. Njegova žrtva, smrt i vaskrsenje nalaze se u samoj srži bogoslužnja.

Kada se hrišćani okupe na bogoslužnju, ono treba da se održi nadahnuo to osećanjem strahopoštovanja i zahvalnosti.

Razmislite šta nam je dato u Hristu kao našem Stvoritelju i Spasitelju, čega nas je poštedeo i šta nam nudi – zato što je dobrovoljno umro umesto nas. Zašto ove istine treba da budu temelj svih naših bogoslužnja?

Pročitajte: Matej 4,8.9. Šta je bilo treće Isusovo iskušenje u pustinji?

Sotona je ponosno i oholo proglasio sebe zakonitim vladarem sveta, vlasnikom svih njegovih blaga i slave, zahtevajući ukazivanje časti i poštovanje od svih koji žive na Zemlji, kao da je on stvorio svet. Kakva uvreda Boga Stvoritelja. Sotona je otkrio da tačno zna šta predstavlja bogosluženje: odati čast i poštovanje pravom Gospodaru univerzuma.

Uporedite iskustvo tri jevrejska prijatelja iz 3. poglavlja Knjige proroka Danila (naročito tekst od 8. do 18. stiha) i silu poslednjeg vremena iz sledećih tekstova: Otkrivenje 13,4; Otkrivenje 14,9-11. Šta je na kocki u poslednje vreme? Šta je suštinsko pitanje u oba izveštaja?

Od Kaina i Avelja do tri jevrejska mladića u Vavilonu, pa sve do poslednjih događaja vezanih za »žig zveri« (Otkrivenje 16,2), sotona nastoji da uspostavi lažan sistem bogoslužnja, da odvoji ljude od pravog Boga i lukavo usmeri bogoslužnja prema sebi. Uostalom, čak i pre pada, želeo je da bude kao Bog (Isaija 14,14). Nije slučajno što će se u poslednjim danima Božji veran narod suočiti sa pretnjom smrću ukoliko se ne pokloni »ikoni« kao što su se tri mladića suočila sa pretnjom smrću jer se nisu poklonila »liku«. Zašto bismo se klanjali »ikoni« kada smo pozvani da služimo pravom Bogu?

»Pouke koje se mogu izvući iz iskustva jevrejskih mladića u polju Duri veoma su važne... Vreme nevolje koje očekuje Božji narod, zahtevaće nepokolebljivu veru. Njegova deca moraće da pokažu da je jedino On dostojan slavljenja i da ih nikakve okolnosti, pa čak ni smrtna opasnost, neće navesti da učine i najmanji ustupak lažnom bogoslužnju. Za verna srca naredbe grešnih, smrtnih ljudi biće potpuno nevažne ukoliko se suprote Reči večnoga Boga. Istina će biti uzdignuta i po cenu tamnice, progonstva ili smrti.« (Elen Vajt, *Istorija proroka i careva*, str. 512.513. original)

Na koje različite načine čak i danas možemo biti kušani da slavimo nekog drugog, a ne jedino Biće dostojno naše hvale? Kako lažno bogosluženje može predstavljati lukaviju pretnju nego što mislimo? Čemu čak i sada možemo biti iskušani da služimo?

PRVA ANĐEOSKA VEST

Adventistički hrišćani Trostruku anđeosku vest iz Otkrivenja 14,6-12. vide kao opis svoje misije i suštinu svoje poruke pred Drugi Isusov dolazak (Otkrivenje 14,14-20). Ove važne poruke treba propovedati »velikim glasom« svim stanovnicima Zemlje.

Pročitajte: Otkrivenje 14,6.7. Kako glasi Prva anđeoska vest i šta govori o Bogu? Zašto se u ovoj poruci spominje reč *pokloniti*?

Prva od tri anđeoske vesti objavljuje poruku celom svetu. To je ispunjenje Isusovog proročanstva iz teksta Matej 24,14. Opis ova tri anđela i njihove misije prožet je osećanjem hitnosti i žurbe. Prva poruka podstiče ljude da se usredsrede na Boga, jer »dođe čas suda Njegova« (Otkrivenje 14,7).

»Bojte se Boga«, kaže anđeo (Otkrivenje 14,7). U umu onih koji ne shvataju Boga ozbiljno, ova poruka i poziv na delovanje probudiće strah. Međutim, u Isusovim sledbenicima ovaj poziv izaziva poštovanje i strahopoštovanje. Oni podižu svoj pogled prema Bogu i vide ispunjenje Njegovih obećanja. Obuzima ih osećanje zahvalnosti i divljenja prema Bogu.

»I poklonite se Onome koji je stvorio nebo i Zemlju i more i izvore vode ne.« (Otkrivenje 14,7) Ove reči nepogrešivo ukazuju na zapovest o Suboti i njen odnos prema stvaranju (vidi: 2. Mojsijeva 20,8-11). Bog Stvoritelj koji je ustanovio Subotu kao sećanje na stvaralačku silu, upravo je Onaj kome se treba klanjati i koga treba obožavati.

Zanimljivo je zapaziti da se na kraju vremena bogoslužjenje prepoznaje kao ključno pitanje u velikoj borbi za vernost ljudskog roda. Ova objava upućena celom svetu predstavlja poziv da se klanjamo Stvoritelju.

»Središnje pitanje u konačnoj krizi biće pitanje bogoslužjenja. U Otkrivenju je jasno zabeleženo da proba neće obuhvatati odbacivanje bogoslužjenja, već pitanje kome služimo. Na kraju vremena, postojaće samo dve grupe ljudi: oni koji se boje pravoga Boga i klanjaju Mu se (Otkrivenje 11,1.18; Otkrivenje 14,7) i oni koji preziru istinu i klanjaju se aždaji i zveri (Otkrivenje 13,4-8; Otkrivenje 14,9-11)... Ako je bogoslužjenje središnje pitanje u poslednjem sukobu, ne čudi onda što Bog šalje Jevanđelje poslednjeg vremena, podstičući stanovnike Zemlje da Ga ozbiljno shvate i služe Mu kao Stvoritelju, jedinom dostojnom hvale.« (Ranko Stefanović, *Revelation of Jesus Christ: Commentary on the Book of Revelation* [Barrien Springs, Mich: Andrews University Press, 2002], str. 444.445)

PROUČAVANJE BIBLIJE I ZAJEDNIŠTVO

Pročitajte tekst iz Dela 2,42. Šta su bili pojedini činioци bogoslužjenja ranih hrišćana?

»I ostaše jednako u nauci apostolskoj, i u zajednici, i u lomljenju hljeba, i u molitvama.« (Dela 2,42) Od najranijih trenutaka postojanja Crkve, bogoslužjenje se odlikovalo proučavanjem Božje reči. Prvi hrišćani bili su revni u proučavanju o tome šta Pismo kaže o Isusu Mesiji. Bili su u stalnoj zajednici. Međusobno su delili blagoslove koje im je Bog darovao i ohrabivali jedni druge u duhovnom hodu sa Bogom. U Reči su pronašli svete istine koje su postale temelj njihove poruke svetu.

Šta sledeći tekstovi govore o važnosti proučavanja Božje reči i zajedništva sa ostalim vernicima?

2. O carevima 22,8-13. _____

Dela 17,10.11. _____

2. Timotiju 3,14-17. _____

»Gde god da se propovedaju evanđeoske istine, oni koji iskreno žele da čine ono što je pravo uvek će biti pokretani da marljivo istražuju Pisma. Da su oni, kojima su u toku završnih prizora istorije ove Zemlje objavljene probne istine, sledili primer stanovnika Verije, da su svakoga dana istraživali Pisma, da su upoređivali Božju reč sa porukama koje su im objavljene, tada bi u mestima u kojima ih je uglavnom malo, danas bilo mnogo onih koji su odlučili da budu verni načelima Božjeg zakona.« (Elen Vajt, *Apostolska crkva – Hristovim tragom*, str. 232. original)

Mi smo kao narod ujedinjeni zahvaljujući istinama koje objavljujemo, istinama koje pronalazimo u Božjoj reči. Tako je bilo u Božjoj crkvi u ranim danima, tako je i danas. Proučavanje Božje reči predstavlja srž i naše službe Bogu i našeg jedinstva kao naroda koji je pozvan da Trostruku anđeosku vest objavljuje svetu. Kada se na bogoslužjenju okupimo kao porodica da negujemo zajedništvo i obožavamo Boga, Pismo nam upućuje Božje reči, vodi naš život i priprema nas za misiju i Isusov drugi dolazak.

Koliko ste čvrsto utemeljeni u onome u šta verujete na osnovu Biblije? Odnosno, da li ste dovoljno utemeljeni da biste suočeni sa smrću poput tri jevrejska mladića mogli ostati postojani?

LOMLJENJE HLEBA I MOLITVA

Sa kakvim god izazovima da se Rana crkva suočavala, vernici su bili ujedinjeni u zajedničkoj veri u Isusa i istini koju im je poverio da šire u svetu. Petar je čak naziva »sadašnjom istinom« (2. Petrova 1,12). Tako ujedinjeni u istini, izražavali su svoje jedinstvo na mnogo načina.

»I ostaše jednako... u lomljenju hljeba i u molitvama.« (Dela 2,42) Lomljenje hleba verovatno se odnosi na zajednički obrok ili redovne obroke deljene među vernicima. U određenom trenutku za vreme zajedničkog obroka, neko bi zatražio poseban blagoslov nad hlebom i pićem u sećanje na Isusovu smrt i vaskrsenje, u očekivanju Njegovog skorog povratka. Rani hrišćani su na taj način posvećivali svoje vreme sećanju na značaj Isusovog života i službe, i o tome su rado razgovarali u vreme zajedničkih obroka. Obroci koje su delili postali su trenuci bogoslužjenja. »I svaki dan bijahu jednako jednodušno u crkvi, i lomljahu hljeb po kućama, i primahu hranu s radosti i u prostoti srca, hvaleći Boga, i imajući milost u sviju ljudi. A Gospod svaki dan umnožavaše društvo onijeh koji se spasavahu.« (Dela 2,46.47) Nema sumnje da je ovo vreme zajedništva u velikoj meri pomoglo da se ojača osećanje jedinstva koje su imali u Isusu.

Kakve primere zajedničkih molitava ranih hrišćana pronalazimo u Delima apostolskim? Za šta su se molili?

Dela 1,14. _____

Dela 4,23-31. _____

Dela 12,12. _____

Vernici Rane crkve cenili su priliku da neposredno razgovaraju sa Bogom. Uvek su Mu upućivali molbe kada se sastanu na bogoslužjenju. Pavle u Prvoj poslanici Timotiju spominje važnost zajedničke molitve (1. Timotiju 2,1). Efescima je, takođe, naglasio potrebu za njom: »I svakom molitvom i moljenjem molite se Bogu Duhom bez prestanka, i uz to stražite sa svakim trpljenjem i molitvom za sve svete, i za mene.« (Efescima 6,18.19)

Na koje načine možemo doživeti dublje jedinstvo zahvaljujući sili posredničke molitve za zajedničke ciljeve? Kako nam ova molitva pomaže da se ujedinito kao Crkva?

ZA DALJE PROUČAVANJE

»Subota kao uspomena na stvaranje je važna zato što nas stalno podseća na pravi razlog obožavanja Boga, jer je On naš Stvoritelj, a mi Njegova stvorenja. 'Subota je prema tome ugrađena u sam temelj bogoslužnja, jer na najuticajniji način uzdiže tu veliku istinu, što nijedna druga ustanova ne čini. Istinski temelj bogoslužnja, ne samo u toku sedmog dana, već svakog bogoslužnja, nalazi se u razlici između Stvoritelja i Njegovih stvorenja. Ta velika činjenica nikada ne sme zastariti niti se sme zaboraviti.' (J. N. Endrus, *History of the Sabbath*, 27. poglavlje) Bog je u Edemu ustanovio Subotu da bi tu veliku istinu zauvek utisnuo u misli ljudi, i sve dok činjenica da je On naš Stvoritelj bude bila razlog da Ga slavimo i obožavamo, i Subota će ostati da bude znak i uspomena. Da su svi ljudi nastavili da svetkuju Subotu, misli čoveka i njegova ljubav bili bi usmereni prema Stvoritelju kao objektu poštovanja i obožavanja, i nikada ne bi bilo idolopoklonika, ni ateista, ni nevernika. Svetkovanje Subote je znak odanosti pravom Bogu, 'Onome koji je stvorio nebo i Zemlju, i more i izvore vodene'. Iz tog proizlazi da će poruka koja poziva ljude da obožavaju Boga i drže Njegove zapovesti, posebno tražiti od njih da drže četvrtu zapovest.« (Elen Vajt, *Velika borba*, str. 437.438. original)

ZA RAZGOVOR:

1. Pošto su biblijski pojmovi bogoslužnja, stvaranja i spasenja tesno međusobno povezani, šta mislite kako slavljenje Subote može biti Božji lek za lažno bogoslužnje? Kakvu ulogu Subota ima u proročanstvu o poslednjem vremenu iz teksta Otkrivenje 14,6.7? Zašto se Subota spominje u Prvoj anđeoskoj poruci?
2. Često razgovaramo o sadržaju bogoslužnja – šta bi trebalo da činimo u toku bogoslužnja a šta ne. Da li je to dovoljno? Šta bogosluženje stvarno predstavlja? Kako vaša mesna crkva održava osmišljena bogoslužnja?
3. U pojedinim društvima, hrišćanska zajednička bogoslužnja polako se zaboravljaju ili napuštaju, čak i među advenističkim zajednicama. Šta vaša mesna crkva može da učini da se suprotstavi ovakvom kretanju.

Zaključak: Bogosluženje je način da hrišćanski vernik izrazi svoju zahvalnost Bogu za dar spasenja. Ono je, takođe, osnovni činilac iskustva jedinstva i zajedništva hrišćanske zajednice. Bez molitve i proučavanja Biblije u želji da saznamo Božje istine, naša zajednica neće uspeti da doživi jedinstvo u Hristu.

CRKVENA ORGANIZACIJA I JEDINSTVO

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Efescima 5,23-27; Matej 20,25-28; Titu 1,9; Matej 16,19; Galatima 6,1.2; Matej 28,18-20.

Tekst za pamćenje: »Ali među vama da ne bude tako; nego koji hoće da bude veći među vama, da vam služi. I koji hoće među vama da bude prvi, da vam bude sluga.« (Matej 20,26.27)

Kao adventistički hrišćani, mi smo protestanti koji veruju da se spasenje dobija samo verom u ono što je Isus Hristos ostvario za čovečanstvo. Nije nam potrebna crkva ili crkvena hijerarhija da bismo primili blagoslove Hristovog dela učinjenog za nas. Ono što primamo od Hrista, primamo neposredno od Njega, kao naše Zamene na krstu i našeg Prvosveštenika koji posreduje za nas u nebeskom Svetilištu.

Crkva je Božje delo. Bog nam je dao Crkvu ne kao sredstvo spasenja, već da nam pomogne da ga izrazimo i pokažemo svetu. Crkva je organizacija koju je Isus stvorio da širi Jevanđelje. Organizacija je važna zato što utvrđuje i omogućava misiju Crkve. Bez crkvene organizacije, Isusova spasonosna poruka ne bi mogla tako uspešno da se objavi drugima. Crkvene vođe su, takođe, važne jer neguju jedinstvo i svojim primerom ukazuju na Isusa.

Ove sedmice proučavaćemo zašto je crkvena organizacija važna za misiju i kako ona podstiče crkveno jedinstvo.

Kao što smo već videli u prethodnoj lekciji, Crkva je u Novom zavetu upoređena sa telom. Crkva predstavlja Hristovo telo. Ovo poređenje upućuje na nekoliko aspekata Crkve i odnosa između Hrista i Njegovog naroda. Pošto je Crkva Hristovo telo, samo njeno postojanje zavisi od Njega. On je Glava (Kološanima 1,18; Efescima 1,22) i Izvor života Crkve. Bez Njega ne bi je bilo.

Crkva, takođe, dobija svoj identitet od Hrista, jer je On Izvor, Temelj, i Začetnik njenih verovanja i učenja. Ipak, ma koliko bila važna za njen identitet, Crkva je više od verovanja i učenja. Hristos i Njegova reč, onako kako su otkriveni u Pismu, određuju šta je Crkva. Prema tome, Hristos daje Crkvi identitet i značaj.

Pavle u Efescima 5,23-27, koristeći odnos između Hrista i Njegove crkve, prikazuje kakav odnos treba da vlada između muža i žene. Šta su ključne ideje ovog odnosa između Hrista i Njegove crkve?

Iako možemo oklevati kad je pojam potčinjavanja u pitanju zato što su ga vođe u proteklim vekovima zloupotrebljavale, Crkva ipak treba da bude podređena Glavi, Hristu, i Njegovoj vlasti. Priznavanje Hrista kao Glave Crkvi pomaže nam da ne zaboravimo kome pripada naša konačna vernost, to je Gospod lično, i niko drugi. Crkva treba da bude organizovana, ali ta organizacija uvek mora biti podređena Isusovom autoritetu, pravom Vođi Crkve.

»Crkva je sazidana na Hristu kao svome temelju i ona sluša Hrista kao svoju Glavu. Ona ne sme da zavisi od čoveka ili da čovek njome vlada. Mnogi tvrde da im položaj poverenja u Crkvi daje vlast da naređuju šta drugi ljudi treba da veruju i čine. Bog ne odobrava ovakvo pravo. Spasitelj izjavljuje: 'Vi ste braća.' Svi su izloženi iskušenju i podložni greškama. Ni na jedno smrtno biće ne možemo se osloniti da nas vodi. Stena vere je živo prisustvo Hrista u Crkvi. Na nju može da se osloni i najslabiji, a oni koji sebe smatraju najjačima, pokazaće se najslabijima ako Hrista ne učine svojom silom.« (Elen Vajt, *Čežnja vekova*, str. 414. original)

Kako možemo naučiti da se oslanjamo na Hrista, a ne na »ograničena bića«, što je vrlo lako učiniti?

VOĐA KAO SLUGA

U toku svoje službe koju je obavljao sa učenicima, Isus se verovatno iznova osećao ogorčenim zbog njihove želje za moći. Činilo se da su apostoli bili željni da postanu moćne vođe u Isusovom carstvu (Marko 9,33.34; Luka 9,46). Čak i dok su zajedno jeli Poslednju večeru, ova želja za prevlašću i nadmoći jasno se osećala među njima (Luka 22,24).

Isus je jednom prilikom jasno izrazio svoje mišljenje u vezi sa duhovnim vođstvom u svom narodu. Kakva načela vođstva zapažamo u Isusovoj opomeni u tekstu Matej 20,25-28? Kako možemo ispoljiti ovo načelo u svom životu, a naročito u svojoj crkvi?

»U ovom sažetom tekstu Isus predstavlja dva modela vlasti. Prvi predstavlja rimsku ideju vlasti. Prema ovom modelu, elitno društvo u hijerarhijskom smislu nalazi se iznad drugih. Ono ima vlast da donosi odluke i očekuje da mu se pokore svi koji su ispod njih. Isus je jasno odbacio ovakav model vlasti kada je izjavio: 'Ali među vama da ne bude tako.' Umesto toga, On je predstavio učenicima novi model vlasti, koji se ogledao u potpunom odbacivanju, ili preokretanju, hijerarhijskog modela koji su poznavali.« (Darius Jankevič: «Serving Like Jesus: Authority in God's Church», *Adventist Review*, 13. maj 2014, str. 18)

Koncept vlasti koji Isus predstavlja u ovom izveštaju temelji se na dve ključne reči: *sluga* (*diakonos*) i *rob* (*doulos*). U određenim verzijama Biblije prva reč, *sluga*, često se prevodi kao »pomagač«, a druga kao »sluga«. Na taj način obe mnogo gube na snazi značenja koje je Isus želeo da istakne. Iako Isus nije želeo da ukine sve strukture vlasti, ono što je želeo da naglasi jeste da crkvene vođe prvenstveno moraju biti sluge i robovi Božjem narodu. Njihov položaj ne služi da vladaju narodom, da gospodare njim ili da sebi grade ugled i čast. »Hristos je uspostavio carstvo na drugačijim načelima. On je pozivao ljude ne da vladaju, već da služe, jaki da nose nemoći slabih. Onaj koji poseduje silu, položaj, darove, obrazovanje, ima veću obavezu da služi svojim bližnjima.« (Elen Vajt, *Čežnja vekova*, str. 550. original)

Pročitajte: Jovan 13,1-20. Kakav primer vođstva je Isus dao svojim učenicima? Čemu Isus i dalje pokušava da nas nauči u ovom tekstu? Kako možemo ispoljiti ovo načelo u svim svojim postupcima prema drugima, u i izvan Crkve?

OČUVANJE CRKVENOG JEDINSTVA

Pročitajte: 2. Timotiju 2,15; Titu 1,9. Kakvi važni zadaci, prema Pavlovim savetima upućenim Timotiju i Titu, predstavljaju odgovornost vernih crkvenih vođa i starešina?

Zapazite koliko Pavle pridaje važnost tome da se doktrina i učenje ne pokvare. To je veoma važno za jedinstvo, naročito zato što su naša učenja, mogli bismo reći, ono što nas više od svega ujedinjuje kao Crkvu. Da ponovimo, kao adventisti, kao ljudi koji potičemo iz različitih kultura i sredina, naše jedinstvo u Hristu počiva na našem shvatanju istine koju nam je Hristos poverio. Ako smo zbunjeni u vezi sa učenjem, onda mogu nastupiti samo metež i podele, naročito kako se bližimo kraju.

»Zaklinjem te, dakle, pred Bogom i Gospodom našijem Isusom Hristom, koji će suditi živima i mrtvima, dolaskom Njegovijem i carstvom Njegovijem: Propovijedaj Riječ, nastoj u dobro vrijeme i u nevjeme, pokaraj, zaprijeti, umoli sa svakijem snošenjem i učenjem; jer će doći vrijeme kad zdrave nauke neće slušati, nego će po svojijem željama nakupiti sebi učitelje, kao što ih uši svrbe, i odvraćće uši od istine, i okrenuće se ka gatalicama.« (2. Timotiju 4,1-4)

Pavle ovim rečima usredsređuje svoje nadahnute misli na Drugi Isusov dolazak i dan suda. Apostol koristi svu Bogom danu vlast (vidi: 1. Timotiju 1,1) da uputi Timotiju ovaj važan savet. U okviru poslednjih dana, kada lažnih učenja bude sve više i kada se nemoralnost bude širila, Timotije treba da propoveda Božju reč. To je služba na koju je pozvan.

Kao deo svoje propovedničke službe, Timotije treba da osvedoči, ukori i opomene. Ovi glagoli podsećaju na ulogu koju Pismo ima (2. Timotiju 3,16). Jasno je da je Timotijev rad da sledi, poučava i primenjuje pouke koje otkriva u Pismu i da to čini istrajno i strpljivo. Oštri i grubi prekori retko dovedu grešnika Hristu. Čineći onako kako mu je Pavle pisao, čineći to pod uticajem Svetog Duha, i u stavu vođe koji služi, Timotije je u Crkvi predstavljao snažnu silu koja gradi jedinstvo.

Na koje praktične načine možemo pomoći našim crkvenim vođama da održe jedinstvo u Crkvi? Kako možemo biti sigurni da smo uvek sila koja gradi jedinstvo, čak i usred rasprava?

Jedno od glavnih pitanja crkvene organizacije tiče se discipline. Kako disciplina pomaže očuvanju crkvenog jedinstva ponekad je osetljiva tema i lako se može pogrešno shvatiti. Međutim, sa biblijske tačke gledišta, crkvena disciplina usredsređuje se na dve važne oblasti: očuvanje čistote učenja i očuvanje čistote crkvenog života i prakse.

Kao što smo već videli, u Novom zavetu istaknuta je važnost očuvanja čistote biblijskih učenja usred otpadništva i lažnih učenja, naročito na kraju vremena. Isto važi i za očuvanje ugleda zajednice čuvajući je od nemoralnosti, nepoštenja i izopačenosti. Iz tog razloga, za Pismo se kaže da je »korisno za učenje, za karanje, za popravljavanje, za poučavanje u pravdi«. (2. Timotiju 3,16)

Pročitajte sledeće tekstove: Matej 16,19; Matej 18,15-20. Kakva načela je Isus dao Crkvi u vezi sa disciplinom i ukoravanjem onih koji greše?

Biblija podržava koncept discipline i odgovornosti jednih prema drugima u duhovnom i moralnom životu. U stvari, jedno od upečatljivih obeležja Crkve je njena svetost, ili odvajanje od sveta. U Bibliji svakako nalazimo mnogo primera teških prilika koje su zahtevale da Crkva deluje odlučno protiv nemoralnog ponašanja. Moralna merila moraju se sačuvati u Crkvi.

Kakva načela prema sledećim tekstovima treba da sledimo kada se suočimo sa teškim pitanjima u Crkvi? Matej 7,1-5; Galatima 6,1.2.

Ne možemo poreći biblijsko učenje o potrebi za crkvenom disciplinom. Ne možemo biti verni Reči bez nje. Međutim, zapazite da se u mnogim od ovih opomena nalazi težnja da se drugima pruži pomoć. Koliko god je to moguće, disciplina treba da nas spase od pogrešaka ili zla. Ne treba da zaboravimo, takođe, da smo svi grešnici i da nam je svima potrebna blagodati. Prema tome, kada ukazujemo na disciplinu, treba to da uradimo ponizno i u jasnoj svesti o svojim padovima.

Kako u svom odnosu sa onima koji greše možemo naučiti da postupamo tako da u svom stavu više pokažemo želju da pomognemo nego da kaznimo?

ORGANIZOVANJE MISIONSKOG RADA

Kao što smo videli u ovom tromesečju (što je potrebno ponavljati), kao Crkva organizovani smo i ujedinjeni zbog misioniskog rada. Mi nismo samo društveni klub u kome se istomišljenici sastaju i utvrđuju jedni druge u onome u šta veruju (mada je i to, takođe, važno). Mi smo okupljeni da bismo svetu objavili istinu koju smo lično zavoleli.

U tekstu Matej 28,18-20, Isus je dao svojim učenicima poslednja uputstva u vezi sa misijom u svetu. Prepoznajte ključne reči u Isusovom nalogu. Šta ove reči znače za Crkvu danas?

Isusov veliki nalog upućen učenicima obuhvata četiri ključne reči: *ići, stvarati* učenike, *krštavati* i *poučavati*. Prema grčkoj gramatici u ovim stihovima, glavni glagol je *stvarati* učenike, a ostala tri ukazuju kako se to može ostvariti. Učenici se podižu kada vernici svim narodima propovedaju Jevanđelje, krštavaju ljude i poučavaju ih da drže što je Isus naložio.

Kada Crkva ispunjava ovaj nalog, Božje carstvo se uvećava i sve veći broj ljudi iz svih naroda pridružuje se redovima onih koji prihvataju Isusa kao Spasitelja. Zahvaljujući njihovoj poslušnosti Isusovom nalogu da se krste i pridržavaju Njegovih učenja, stvara se nova sveopšta porodica. Novi učenici, takođe, su uvereni u Isusovo svakodnevno prisustvo dok lično podižu nove učenike. Isusovo prisustvo je obećanje o Božjem prisustvu. Jevanđelje po Mateju počinje izjavom da se Isusovo rođenje tiče činjenice da je »Bog sa nama« (Matej 1,23) i završava se obećanjem da će Isus neprestano biti sa nama sve do Drugog dolaska.

»Hristos nije rekao svojim učenicima da će njihovo delo biti lako... Uveravao ih je da će biti s njima; i ako verom budu išli napred, koračaće pod zaštitom Svemogućega. Pozvao ih je da budu smeli i jaki; jer će Neko moćniji od anđela biti u njihovim redovima – Vojvoda vojske nebeske. On je obavio potpunu pripremu za obavljanje njihovog rada i uzeo na Sebe odgovornost za njegov uspeh. Sve dok budu slušali Njegovu reč, sve dok budu radili zajedno s Njim, neće doživeti neuspeh.« (Elen Vajt, *Apostolska crkva – Hristovim tragom*, str. 29. original)

Razmišljajte o tome šta znači obećanje da će Isus biti sa svojim narodom do svog Drugog dolaska. Kako stvarnost ovog obećanja utiče na nas, dok nastojimo da ispunimo nalog koji nam je Isus dao?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Pročitajte sledeća poglavlja u knjizi Elen Vajt *Evandeoski radnici*: »Jedinstvo u raznolikosti«, str. 483-485. original; »Crkvena disciplina«, str. 498 -503. original.

»Načela dobrog vođstva primenjuju se u svim oblicima društva, uključujući i Crkvu. Međutim, vođa u Crkvi mora biti više od vođe. On mora biti i sluga.

Postoji očigledna protivrečnost između uloge vođe i sluge. Kako neko može biti vođa i služiti u isto vreme? Zar vođa ne zauzima počastvovan položaj? Zar on ne zapoveda i ne očekuje da ga drugi slušaju? Kako, onda, zauzima niži položaj sluge, kako prima i ispunjava naredbe?

Da bismo rešili ovu protivrečnost, moramo se osvrnuti na Isusa. On je u potpunosti predstavio načelo vođe koji služi. Njegov ceo život je bio posvećen službi. A istovremeno je bio najveći vođa koga je svet ikada upoznao.« (G. Artur Keoug, *Our Church Today: What It Is and Can Be* [Washington, D. C., and Nashville: Review and Herald, 1980], str. 106)

ZA RAZGOVOR:

1. Razmišljajte o ideji vođa – sluga. Kakve primere možemo pronaći u sekularnom svetu?
2. Pročitajte ponovo: Matej 20,25-28. Šta nam ovaj tekst govori o tome kako Bog shvata značenje reči »veći« (Matej 20,26) u poređenju sa tim kako svet shvata ovu reč?
3. Ako je jedan od zadataka crkvenih vođa da sačuvaju jedinstvo, šta treba da činimo kada se crkvene vođe spotiču, kada ih njihova ljudska priroda sprečava da budu savršen primer?
4. Zašto je važno da sprovodimo crkvenu disciplinu duhom blagosti i ljubavi prema onima koji greše? Zašto tekst Matej 7,12. uvek treba da bude na prvom mestu u našem umu u toku tog procesa?

Zaključak: Dobra crkvena organizacija je neophodna za misioni rad Crkve i jedinstvo vernika. Hristos je glava Crkve, a crkvene vođe treba da slede Njegov primer dok vode Božji narod. Jedinstvo se čuva vernim proučavanjem Božje reči i vernim životom u skladu sa tom Rečju.

KONAČNO OBNAVLJANJE JEDINSTVA

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Jovan 14,1-3; Isaija 11,1-10; Otkrivenje 21,1-5; 1. Solunjanima 4,13-18; Otkrivenje 22,1-5; Isaija 35,4-10.

Tekst za pamćenje: »Ali čekamo po obećanju Njegovu novo nebo i novu Zemlju gdje pravda živi.« (2. Petrova 3,13)

Jedno od najvećih obećanja u Bibliji jeste Isusovo obećanje da će ponovo doći. Sva naša nada počiva na tom obećanju i onome što ono znači za nas. Kada se Hristos vrati na nebeskim oblacima, sve što je zemaljsko, što je čovek stvorio, i što je, prema tome, prolazno i u nekom trenutku beznačajno, biće uništeno. Posle hiljadugodišnjice na Nebu, Zemlja na kojoj vladaju ratovi, glad, bolesti i nesreće biće obnovljena i postaće mesto boravka otkupljenih, konačno sjedinjenih sa Gospodom i jedni sa drugima.

Nada u Drugi Hristov dolazak glavna je tema Novog zaveta i vekovima hrišćani čeznu za ispunjenjem ovog obećanja. Mi kao adventistički hrišćani, takođe, čeznemo za Njegovim povratkom. I zaista, samo naše ime objavljuje tu nadu.

U ovoj poslednjoj lekciji, osvrnućemo se na to obećanje i šta ono znači za hrišćansko jedinstvo. Naše jedinstvo u Hristu često se nađe pred izazovima zbog naše ograničenosti i slabosti. Međutim, više neće biti potrebe da tražimo rešenja za međusobne podele, jer ih više neće biti. Prilikom Drugog Hristovog dolaska postaćemo jedno u Gospodu, konačno kao ujedinjena i obnovljena porodica.

SIGURNOST HRISTOVOG POVRATKA

Najpoznatije obećanje o Isusovom drugom dolasku zabeleženo je u tekstu Jovan 14,1-3. Šta ovo obećanje govori o tome kakvim će životom otkupljeni živeti na novoj Zemlji?

Rani hrišćani smatrali su Hristov ponovni dolazak »blaženom nadom«. (Titu 2,13) Očekivali su da se sva proročanstva i obećanja iz Pisma ispune prilikom Drugog dolaska, jer je to cilj hrišćanskog putovanja. Svi koji vole Hrista željno iščekuju dan kada će moći da ostvare zajednicu sa Njim licem k licu. Njegove reči u ovim stihovima nagoveštavaju bliskost i prisnost koju će deliti, ne samo sa Njim, već i međusobno.

Hrišćani veruju u ovo obećanje zato što nas Biblija uverava da će se ispuniti. Sigurni smo u to jer verujemo Isusovim rečima: »Opet ću doći.« (Jovan 14,3) Kao što je Hristov prvi dolazak bio prorečen, tako je i Njegov drugi dolazak predskazan, čak i u Starom zavetu. Bog je pre Potopa rekao patrijarhu Enohu da će Mesijin dolazak u slavi uništiti greh. Enoh je prorekao: »Gle, ide Gospod s hiljadama svetijeh (anđela) svojijeh da učini sud svima, i da pokara sve bezbožnike za sva njihova bezbožna djela kojima bezbožnost činiše, i za sve ružne riječi njihove koje bezbožni grješnici govoriše na Nj.« (Juda 1,14.15)

Hiljadu godina pre nego što je Isus došao na ovu Zemlju, car David je, takođe, predskazao da će Mesija doći i sjediniti Božji narod. »Ide Bog naš, i ne mući; pred Njim je oganj koji proždire, oko Njega je bura velika. Doziva nebo ozgo i Zemlju, da sudi narodu svojemu: 'Skupite mi svece Moje, koji su učinili sa Mnom zavjet na žrtvi.'« (Psalmi 50,3-5)

Isusov drugi dolazak je tesno povezan sa Njegovim prvim dolaskom. Proročanstva koja najavljuju Njegovo rođenje i službu (na primer: 1. Mojsijeva 3,15; Mihej 5,2; Isaija 11,1; Danilo 9,25.26) predstavljaju temelj naše nade i poverenja u obećanja o Njegovom drugom dolasku. Hristos »javi se da svojom žrtvom satre grijeh...Tako se i Hristos jednom prinese, da uzme mnogijeh grijeh; a drugom će se javiti bez grijeha na spasenije onima koji Ga čekaju«. (Jevrejima 9,26.28)

Na koje načine čak i sada možete primati nadu i utehu iz obećanja o Drugom Hristovom dolasku?

OBEĆANJE O OBNOVLJENJU

Pročitajte tekst Isaija 11,1-10. Kakvo obećanje je dato Izrailju, i šta ono govori o večnom boravištu otkupljenih?

Biblija počinje izveštajem o stvaranju Zemlje (1. Mojsijeva 1. i 2. poglavlje). On predstavlja opis lepog i skladnog sveta poverenog našim praroditeljima, Adamu i Evi. Bog je stvorio savršen svet i dom za ljudski rod. Poslednja dva poglavlja u Bibliji takođe govore o Božjem stvaranju savršenog i skladnog sveta za otkupljeno čovečanstvo (Otkrivenje 21. i 22. poglavlje), ali ovog puta bilo bi tačnije reći o ponovnom stvaranju, obnavljanju Zemlje uništene grehom.

U Bibliji se na mnogo mesta kaže da će ovaj večni dom otkupljenih biti stvarno mesto, ne plod mašte ili san. Otkupljeni će moći da vide, čuju, omirišu, dodirnu i osete novo iskustvo, novi život. Proročanstvo iz 11. poglavlja Knjige proroka Isaije je predivan tekst koji proriče dolazak Mesije, koji će pokrenuti novo razdoblje. On će prekinuti svako nasilje i uvesti večni mir. Božja vladavina na novoj Zemlji uspostaviće sveopšti sklad.

Šta će zauvek nestati kao rezultat ovog novog sklada? Otkrivenje 21,1-5.

Elen Vajt je zabeležila šta čeka otkupljene: »Godine večnosti, kako budu tekle, donosiće sve slavnija i bogatija otkrivenja o Bogu i Hristu. Umnožavanjem znanja umnožavaće se ljubav, poštovanje i sreća. Što više budu upoznawali Boga, ljudi će se sve više i više diviti Njegovom karakteru. Isus će im otkrivati bogatstva otkupljenja i zadivljujuća dostignuća u velikoj borbi sa sotonom, a srca otkupljenih plamteće sve vatrenijom odanošću, i sve većom radošću podizati svoje zlatne harfe; a deset tisuća puta deset tisuća i tisuću tisuća glasova sjedinjavaće se u silan hor.« (The Story of Redemption, str. 432.433. original)

Kako čak i sada možemo shvatiti Božji karakter? Kako život u skladu i jedinstvu sa drugima otkriva deo Božjeg karaktera i prirode?

VASKRSENJE I OBNOVLJENI ODNOSI

Od najranijih dana Crkve obećanje o Hristovom povratku je, možda više od bilo čega drugog, krepilo srca Božjeg vernog naroda, naročito u vreme nevolje. Sa kakvim god zastrašujućim borbama da su se suočavali, kakve god neutješne tuge i boli da su doživeli, imali su nadu u Hristov ponovni dolazak i sva uzvišena obećanja koje Drugi dolazak obuhvata.

Pročitajte tekst iz 1. Solunjanima 4,13-18. Kakva obećanja su obuhvaćena ovim tekstom? Šta je rečeno o nadi u obnovljene odnose?

Hristov drugi dolazak snažno će uticati na celo čovečanstvo. Važan deo uspostavljanja Božjeg carstva je okupljanje izabranih. »I poslaće anđele svoje s velikijem glasom trubnijem; i sabraće izbrane svoje od četiri vjetra, od kraja do kraja nebesa.« (Matej 24,31) U trenutku sabiranja, pravedni mrtvi vaskrsnuće i primiće besmrtnost (1. Korinćanima 15,52.53). »Mrtvi u Hristu vaskrsnuće najprije.« (1. Solunjanima 4,16) Ovo je trenutak koji svi čekamo. Vaskrsli će se sastati sa onima koji su čeznuli za njihovim prisustvom i ljubavlju. Ovako se Pavle radovao razmišljajući o tom događaju: »Gdje ti je, smrti, žalac? Gdje ti je, pakle, pobjeda?« (1. Korinćanima 15,55)

Prilikom vaskrsenja neće ustati bolesna, stara, izobličena tela, koja su spuštena u grob, već nova, besmrtna, savršena tela, koja više nisu obeležena grehom koji je bio uzrok njihovog propadanja. Vaskrsli sveti doživeće završetak Hristovog dela obnavljanja, odražavajući savršeno Božje obličje predviđeno prilikom stvaranja (1. Mojsijeva 1,26; 1. Korinćanima 15,46-49).

U trenutku Isusovog drugog dolaska, kada otkupljeni mrtvi vaskrsnu, pravedni živi biće preobraženi i dobiće nova, savršena tela. »Jer ovo raspadljivo treba da se obuče u neraspadljivost, i ovo smrtno da se obuče u besmrtnost.« (1. Korinćanima 15,53) Dakle, ove dve grupe otkupljenih, vaskrsli i preobraženi pravedni, biće »uzeti u oblake na susret Gospodu na Nebo, i tako ćemo svagda s Gospodom biti.« (1. Solunjanima 4,17)

U sadašnjem naučnom dobu, čak i pojedini hrišćani pokušavaju da pronađu prirodno objašnjenje za sve, čak i za »čuda«. Šta obećanje o vaskrsenju uči o tome zašto nas jedino Božje natprirodno delo može spasiti?

NOVA ZEMLJA ZA OTKUPLJENE

»Jer, gle, Ja ću stvoriti nova nebesa i novu Zemlju, i što je prije bilo neće se pominjati niti će na um dolaziti.« (Isaija 65,17) I Isaija i Jovan (Otkrivenje 21,1) videli su u viđenju obećanu novu Zemlju.

Iz teksta Otkrivenje 21,2.9-27, razmotrite Jovanov opis neverovatnog grada otkupljenih, Novog Jerusalima. Šta ovi stihovi nagoveštavaju o jedinstvu i skladu koji će vladati u gradu?

Pročitajte: Otkrivenje 22,1-5. Reka života koja teče od Božjeg prestola i drvo života sa obe njene strane su sledeće dve važne odlike novog grada. Kakva je njihova svrha na novoj Zemlji?

Drvo života, kome Adam više nije imao pristup zbog prestupa (1. Moj-sijeva 3,22-24), Hristos će obnoviti u Novom Jerusalimu. Pristup ovom drvetu jedno je od obećanja dato onima koji pobede (Otkrivenje 2,7). To što će rađati dvanaest rodova, novi rod svakog meseca, možda je razlog zašto će na Novoj Zemlji »od Mladine do Mladine, i od Subote do Subote dolaziti svako tijelo da se pokloni preda Mnom, veli Gospod«. (Isaija 66,23) Izraz »isceljivanje narodima« takođe naglašava Božju nameru da ukloni sve prepreke među ljudima i obnovi ljudski rod prema prvobitnoj nameri: da dovede sve ljude, plemena i narode u jednu jedinstvenu porodicu, koja će živeti u skladu i miru, i odavati slavu Bogu.

»Isceljivanje narodima« odnosi se figurativno na uklanjanje svih nacionalnih i jezičkih prepreka i podela... Lišće sa drveta života leči razdor među narodima. Narodi više nisu 'neznabošci' već su ujedinjeni u jednu porodicu kao pravi Božji narod (uporedite: Otkrivenje 21,24-26). Ono što je Mihej predvideo vekovima ranije sada se ispunjava: 'Neće dizati mača narod na narod, niti će se više učiti ratu. Nego će sjediti svaki pod svojom vinovom lozom i pod smokvom, i neće biti nikoga da ih plaši.' (Mihej 4,3.4; uporedite: Isaija 2,4). Na obalama reke života otkupljeni će zvati 'svaki bližnjega svojega' da sedne (Zaharija 3,10) sa njim ispod drveta života. Isceljujuća osobina lišća ovog drveta lećiće sve rane – rasne, etničke, plemenske ili jezičke – koje su vekovima delile i razdvajale čovečanstvo.« (Ranko Stefanović, *Revelation of Jesus Christ: Commentary on the Book of Revelation*, str. 593)

ŽIVOT NA NOVOJ ZEMLJI

Pročitajte sledeće tekstove: Isaija 35,4-10; Isaija 65,21-25. Koliko će se život tada razlikovati od onoga koji smo ovde imali?

U Knjizi proroka Isaije nekoliko puta čitamo o nečem novom: »nešto novo, novi događaji« (42,9; 48,6; 43,19), »nova pesma« (42,10), »novo ime« (62,2). U 65. poglavlju javlja se novi poredak stvari. Mir i sklad vlada među svim Božjim stvorenjima. Zavetne kletve za neposlušnost i pobunu (vidi: 3. Mojsijeva 26,14-17; 5. Mojsijeva 28,30) zauvek će biti ukinute, jer više nema greha. Umesto toga, biće blagoslova u obilju, domova da se u njima živi i hrane da se u njoj uživa.

Kako će izgledati život na takvom, lepom mestu? Pojedini ljudi se pitaju da li ćemo moći da prepoznamo svoje prijatelje i porodicu, pošto naša tela prime besmrtnost i u potpunosti budu obnovljena po Božjem obličju. Posle Hristovog vaskrsenja Njegovi učenici mogli su da Ga prepoznaju. Marija je prepoznala Njegov glas (Jovan 20,11-16). Toma je prepoznao Isusov fizički izgled (Jovan 20,27.28). Dva učenika iz Emausa prepoznala su Njegovo vladanje za stolom u vreme večere (Luka 24,30.31.35). Prema tome, ako će naša tela biti slična Isusovom vaskrslom telu, sigurno ćemo moći da prepoznamo jedni druge. Možemo se radovati večnosti u kojoj će vladati obnovljeni odnosi. Takođe, možemo sigurno pretpostaviti da ćemo nastaviti odnose sa onima koje znamo i volimo, i koji će tamo biti sa nama.

»Tamo će otkupljeni sve upoznati, kao što su i sami bili poznati (1. Korinćanima 13,12). Ljubav i naklonost, osećanja koja im je sam Bog usadio u dušu, dobiće tamo svoj najlepši izraz. Neporočno druženje sa svetim bićima, skladan zajednički život sa blaženim anđelima i vernima iz svih vekova, koji su oprali i ubelili haljine svoje u krvi Jagnjetovoj, svete veze koje povezuju 'svu čeljad i na nebesima i na zemlji' (Efescima 3,15), sve to doprinosiće sreći otkupljenih.« (Elen Vajt, *Velika borba*, str. 677. original)

»Zato nam se ne dosađuje... Jer naša laka sadašnja briga donosi nam vječnu i od svega pretežniju slavu, nama koji ne gledamo na ovo što se vidi, nego na ono što se ne vidi; jer je ovo što se vidi, za vrijeme, a ono što se ne vidi, vječno.« (2. Korinćanima 4,16-18) Kako u svetu koji je privremen i prolazan možemo naučiti da posegnemo za onim što se ne vidi i što je večno?

ZA DALJE PROUČAVANJE

»Vaskrsenje i vaznesenje našeg Gospoda je nepobitan dokaz da će sveti Božji pobediti smrt i grob, to je garancija da je Nebo otvoreno za sve one koji operu haljine svoga karaktera i izbele ih u krvi Jagnjetovoj. Isus se vazneo k Ocu kao Predstavnik ljudskog roda, i Bog će one u kojima se ogleda Njegov lik isto tako dovesti tamo da gledaju Njegovu slavu i učestvuju u Njoj.

Postoje domovi za one koji su na Zemlji bili samo putnici i došljaci. Bele haljine s krunama slave i palmama pobjede očekuju pravednike. U svetu budućnosti konačno će nam postati jasno sve ono što nas je zbunjivalo u Božjem providenju. Tada će biti objašnjene pojave koje je danas teško razumeti. Pred nama će se otkriti tajna milosti. Tamo gde je naš ograničeni um video samo pometnju i neispunjena obećanja, zapazićemo najsavršeniji i najbolji sklad. Uvidećemo da je beskrajna ljubav odredila da preživimo ono što nam je izgledalo teže od svega. Kada shvatimo nežnu brigu Onoga koji čini da sve što nas snađe bude za naše dobro, onda ćemo osetiti neizrecivu radost i zahvalnost.« (Elen Vajt, *Counsels for the Church*, str. 358)

ZA RAZGOVOR:

- 1. Iako i drugi hrišćani (mada ne svi) veruju u doslovan Drugi Isusov dolazak, šta je jedinstveno u vezi sa adventističkom nadom u Hristov drugi dolazak?**
- 2. Dok su plivale, jedna riba obratila se drugoj i upitala: »Kakva je voda?« Druga riba je odgovorila: »Šta je to voda?« Suština je da možemo toliko da se naviknemo na određene prilike da ne shvatamo koliko preovlađuju. Na primer, kako možemo mi, kao bića rođena u grehu, zaokupljena grehom, i koja žive u grešnom svetu, zaista da shvatimo kakav ćemo lep novi život imati na novim Nebesima i novoj Zemlji? Zašto, onda, bez obzira na ograničenja, i dalje treba da se trudimo da zamišljamo kako će to izgledati?**
- 3. Nema sumnje da ćemo, bez obzira kako život izgledao na novoj Zemlji, živeti u jedinstvu sa svima. Šta možemo učiniti upravo sada da se pripremimo za te trenutke?**

Zaključak: Biblija uverljivo govori o vremenu kada će naša Zemlja biti ponovo stvorena i kada će greh sa svojim razornim posledicama zauvek biti uništen. Ljudski rod najzad će biti obnovljen u skladu sa prvobitnom namerom, i svi ljudi živeće skladno. Naše trenutno duhovno jedinstvo u Hristu, iako sada nije u potpunosti ostvareno, tada će biti živa i večna stvarnost.

OKTOBAR

BOŽJI HEROJI

Gospod je moj Pomoćnik

1. P Psalam 40, 17. Upućeno lično meni
2. U Osija 10, 12. Rad na plodnom zemljištu srca
3. S Jakov 1, 12. Duhovni mišići i snaga
4. Č 2. Korinćanima 12, 9. »Dosta ti je moja blagodat...«
5. P Jevrejima 13, 5. 6. Gospod je moj Pomoćnik
6. S Psalam 145, 18. 19. Osećanja nisu dokaz odbacivanja

Sreća u poslušnosti

7. N Luka 22, 32. »Ja se molih za tebe...«
8. P Jevrejima 2, 10. Cena savršenstva
9. U Matej 11, 27. Živeti prema Božjem zakonu
10. S Matej 5, 17. 18. Božji zakon je nepromenljiv i večan
11. Č Priče 16, 3. Proveravanje naših dela
12. P Kološanima 1, 12. 13. Sreća u poslušnosti
13. S Jovan 15, 10. Sila za poslušnost

Božji zakon u srcu

14. N Jovan 14, 15. Dokaz naše vernosti
15. P Psalam 19, 7. Čudesna jednostavnost zakona
16. U Jakov 1, 25. Božja moralna lupa
17. S Jovan 15, 14. Povlastice poslušnih
18. Č 1. Jovanova 5, 3. Motivacija za poslušnost
19. P Rimljanima 13, 10. Temelj Božje vladavine
20. S Jevrejima 8, 10. Božji zakon u srcu

Ispravna mera karaktera

21. N Isaija 8, 20. Ispravna mera karaktera
22. P 1. Korinćanima 16,13. Igra života
23. U Efescima 3, 19. Ispunjeni Njegovom puninom
24. S Matej 7, 13. 14. Različiti i odvojeni putevi
25. Č Luka 13, 24. Izazov poteškoća
26. P Jovan 17, 15. Vidljiva razlika
27. S Jovan 17, 16. 17. Hristovi predstavnici u svetu

Čiji smo prijatelji

28. N Kološanima 3, 1. 2. Gde postavljate svoj šator?
29. P Jakov 4, 4. Čiji smo prijatelji?
30. U Matej 6, 24. Bog ili mamon?
31. S 2. Korinćanima 6, 17. 18. Uslov posinjenja

NOVEMBAR

VERA I BOŽJA OBEĆANJA

Svakodnevno samoodricanje

1. Č 1. Jovanova 2, 15. Odbacujte zadovoljstva ovog sveta
2. P 1. Petrova 3, 3. 4. Ukrašavanje koje ne bleđi
3. S Rimljanima 12, 1. Svakodnevno samoodricanje

Radosno hodanje sa Isusom

4. N Priče 20, 1. Borba protiv neumerenosti
5. P 1. Korinćanima 9, 24. 25. Hrišćanska trka
6. U Titu 2. 11. 12. Primer vernika
7. S Titu 2, 14. Božji poseban narod
8. Č Filibljanima 2, 15. Pokušaj da postaneš drugačiji!
9. P Psalam 1, 1. Prednosti bez granica
10. S 1. Mojsijeva 5, 24. Radosno hodanje sa Isusom

Izbacite sve idole

11. N Marko 8, 35-37. Izračunajte gubitke
12. P Matej 4, 10. Izbacite sve idole
13. U Marko 13, 34. Niti u mreži čovečanstva
14. S Matej 25, 15. Trgovanje Božjim darovima
15. Č Matej 25, 23. Religija koja se sastoji od malih stvari
16. P Matej 25, 29. Dan obračuna
17. S 1. Korinćanima 7, 7. Iskoristi darove za rad

Služite Gospodu celim srcem

18. N Rimljanima 6, 13. Oružje pravde
19. P 2. Timotiju 2, 20. 21. U Gospodarevu korist
20. U Matej 20, 4. 5. Radite tamo gde se nalazite
21. S Luka 16, 10. »Koji je veran u malome...«
22. Č Sudije 5, 23. Nema mesta za kolebljive
23. P Kološanima 3, 23. 24. Služite Gospodu celim srcem
24. S Jakov 2, 15. 16. »Nosite bremena jedan drugoga...«

Punina Božanstva

25. N Matej 25, 40. Divna muzika na Nebu
26. P Dela apostolska 4, 13. Putevi svetlosti i blagoslova
27. U Otkrivenje 22, 17. Hristov poziv koji se ponavlja
28. S Kološanima 2, 2. 3. Neiscrpno skladište
29. Č 1. Korinćanima 2, 2. Hristos je naša poruka!
30. P Otkrivenje 5, 13. Punina Božanstva

DECEMBAR
VERA I BOŽJA OBEĆANJA

Uzdignimo Čoveka sa Golgote

1. S Jovan 3, 14. 15.   Uzdignimo Čoveka sa Golgote

On ponovo dolazi!

2. N Isaija 60, 1.   Sada je vreme da svetlimo
3. P Isaija 60, 2. 3.   Svetlost za svet koji je u tami
4. U Dela apostolska 1, 8.   Zavet božanske sile
5. S Psalam 68, 35.   Hristos pomaže u krizi
6. Č Efescima 6, 10.   Utvrdivanje duše
7. P Priče 4, 18.   Sve sjajnije i sjajnije
8. S Otkrivenje 22, 12.   On ponovo dolazi!

Kvalifikacije za nebesko članstvo

9. N 2. Petrova 3, 8. 9.   Zašto Gospod kasni
10. P Matej 25, 10.   Otkrivanje karaktera
11. U Marko 13, 35-37.   Stražite! Stražite! Stražite!
12. S 1. Petrova 4, 7.   Čvrsto stajati u danima nevolje
13. Č Otkrivenje 22, 14.   Kvalifikacije za nebesko članstvo
14. P Jeremija 30, 7.   Najveća kriza svih vekova
15. S Otkrivenje 3, 10.   Sigurno mesto za skrivanje

Ne boj se, dete Božje

16. N Isaija 26, 20.   Neće proći još mnogo
17. P Titu 2, 13.   Najbolji pokret koji možemo da nađemo
18. U Matej 24, 44.   Stalno spremni
19. S Otkrivenje 20, 12.   Dan konačnog poravnanja računa
20. Č Otkrivenje 1, 17. 18.   Ne boj se, dete Božje
21. P 1. Jovanova 2, 28.   Ogrnuti Njegovim savršenstvom
22. S 1. Korinćanima 15, 54.   Prag večnosti

Pobeda Božje ljubavi

23. N Jovan 14, 1-3.   Vaše mesto za život
24. P Otkrivenje 22, 4.   Mi ćemo videti Njegovo lice
25. U Efescima 3, 9.   Tajne koje tek treba otkriti
26. S Psalam 97, 1. 2.   Pobeda Božje ljubavi
27. Č Efescima 3, 10. 11.   Ispunjenje Božje namere
28. P Jevrejima 12, 2.   Radost određena Njemu
29. S Isaija 53, 11.   Rezultat Hristovog stradanja

Najzad u kući!

30. N Psalam 84, 7.   Večnost je pred nama
31. P Jovan 17, 24.   Najzad u kući!

ČITANJE BIBLIJE REDOM

Oktobar		Novembar		Decembar	
1. Amos	1-3	1. Luka	7-8	1. 1. Korinćanima	10-12
2. ”	4-6	2. ”	9-11	2. ”	13-16
3. ”	7-9	3. ”	12-14	3. 2. Korinćanima	1-5
4. Avdija i Jona	1-4	4. ”	15-17	4. ”	6-9
5. Mihej	1-4	5. ”	18-20	5. ”	10-13
6. ”	5-7	6. ”	21-22	6. Galatima	1-3
7. Naum	1-3	7. ”	23-24	7. ”	4-6
8. Avakum	1-3	8. Jovan	1-3	8. Efescima	1-6
9. Sofonija	1-3	9. ”	4-6	9. Filibljanima	1-4
10. Agej	1-2	10. ”	7-9	10. Kološanima	1-4
11. Zaharija	1-3	11. ”	10-12	11. 1. Solunjanima	1-5
12. ”	4-6	12. ”	13-15	12. 2. Solunjanima	1-3
13. ”	7-10	13. ”	16-18	13. 1. Timotiju	1-6
14. ”	11-14	14. ”	19-21	14. 2. Timotiju	1-4
15. Malahija	1-4	15. Dela	1-3	15. Titu i Filimonu	1-3
16. Matej	1-5	16. ”	4-6	16. Jevrejima	1-5
17. ”	6-8	17. ”	7-9	17. ”	6-9
18. ”	9-11	18. ”	10-12	18. ”	10-13
19. ”	12-13	19. ”	13-15	19. Jakov	1-5
20. ”	14-15	20. ”	16-18	20. 1. Petrova	1-5
21. ”	16-17	21. ”	19-23	21. 2. Petrova	1-3
22. ”	18-20	22. ”	24-26	22. 1. Jovanova	1-3
23. ”	21-25	23. ”	27-28	23. ”	4-5
24. ”	26-28	24. Rimljanima	1-3	24. 2. i 3. Jovanova	
25. Marko	1-3	25. ”	4-6	25. Judina poslanica	
26. ”	4-6	26. ”	7-9	26. Otkrivenje	1-4
27. ”	7-9	27. ”	10-12	27. ”	5-9
28. ”	10-13	28. ”	13-16	28. ”	10-13
29. ”	14-16	29. 1. Korinćanima	1-5	29. ”	14-16
30. Luka	1-3	30. ”	6-9	30. ”	17-19
31. ”	4-6			31. ”	20-22

VEČERNJE BOGOSLUŽENJE U PORODICI

Oktobar	Novembar	Decembar
1. Psalam 79.	1. Psalam 105,1-15.	1. Psalam 121.
2. Psalam 80.	2. Psalam 105,16-31.	2. Psalam 122.
3. Psalam 81.	3. Psalam 105,32-45.	3. Psalam 123.
4. Psalam 82.	4. Psalam 106,1-16.	4. Psalam 124.
5. Psalam 83.	5. Psalam 106,17-32.	5. Psalam 125.
6. Psalam 84.	6. Psalam 106,33-48.	6. Psalam 126.
7. Psalam 85.	7. Psalam 107,1-21.	7. Psalam 127.
8. Psalam 86.	8. Psalam 107,22-43.	8. Psalam 128.
9. Psalam 87.	9. Psalam 108.	9. Psalam 129.
10. Psalam 88	10. Psalam 109,1-16.	10. Psalam 130.
11. Psalam 89,1-13.	11. Psalam 109,17-31.	11. Psalam 131.
12. Psalam 89,14-26.	12. Psalam 110.	12. Psalam 132.
13. Psalam 89,27-39.	13. Psalam 111.	13. Psalam 133.
14. Psalam 89,40-52.	14. Psalam 112.	14. Psalam 134.
15. Psalam 90.	15. Psalam 113.	15. Psalam 135.
16. Psalam 91.	16. Psalam 114.	16. Psalam 136,1-14.
17. Psalam 92.	17. Psalam 115.	17. Psalam 136,15-26.
18. Psalam 93.	18. Psalam 116.	18. Psalam 137.
19. Psalam 94.	19. Psalam 117.	19. Psalam 138.
20. Psalam 95.	20. Psalam 118,1-14.	20. Psalam 139.
21. Psalam 96.	21. Psalam 118,15-29.	21. Psalam 140.
22. Psalam 97.	22. Psalam 119,1-14.	22. Psalam 141.
23. Psalam 98.	23. Psalam 119,15-29.	23. Psalam 142.
24. Psalam 99.	24. Psalam 119,30-43.	24. Psalam 143.
25. Psalam 100.	25. Psalam 119,44-56.	25. Psalam 144.
26. Psalam 101.	26. Psalam 119,57-90.	26. Psalam 145.
27. Psalam 102,1-14.	27. Psalam 119,91-117.	27. Psalam 146.
28. Psalam 102,15-28.	28. Psalam 119,118-143.	28. Psalam 147.
29. Psalam 103.	29. Psalam 119,144-176.	29. Psalam 148.
30. Psalam 104,1-18.	30. Psalam 120.	30. Psalam 149.
31. Psalam 104,19-35.		31. Psalam 150.

Predlažemo vernicima da ove tekstove čitaju u toku večernjeg bogoslužjenja u svojoj porodici.

POČETAK SUBOTE U OKTOBRU 2018. GODINE

MESTO	DATUM			
	5.	12.	19.	26.
Kladovo, Negotin	18,02	17,50	17,38	17,27
Bor, Zaječar, Pirot, Strumica	18,04	17,52	17,40	17,29
Vršac , Paraćin, Niš, Leskovac, Vranje, Radoviš, Kavadarci, Đevdeliija , Jagodina	18,06	17,54	17,42	17,31
Kikinda , Srpska Crnja, Alibunar, Kovin, Smederevo , Požarevac, Smederevska Palanka, Kruševac , Kumanovo , Veles	18,08	17,56	17,44	17,33
Senta, Bečej, Zrenjanin , Pančevo, Beograd , Arandelovac, Kragujevac , Kraljevo, Kosovska Mitrovica, Priština , Tetovo, Skoplje , Prilep, Bitolj	18,10	17,58	17,46	17,35
Subotica , Bačka Topola, Kula, Vrbas, Novi Sad , Ruma, Valjevo, Čačak, Novi Pazar, Đakovica, Prizren, Ohrid	18,12	17,00	17,48	17,37
Sombor , Bačka Palanka, Šid, Srem. Mitrovica, Bogatić, Šabac , Užice, Berane, Peć , Debar	18,14	18,02	17,50	17,39
Beli Manastir, Osijek , Dalj, Vukovar, Vinkovci, Bijeljina , Loznica, Pljevlja, Kolašin	18,16	18,04	17,52	17,31
Tuzla, Foča, Podgorica , Ulcinj	18,18	18,06	17,54	17,43
Podravska Slatina, Slavonska Požega, Slavonski Brod, Derventa, Doboij, Sarajevo , Bileća, Zelenika	18,20	18,08	17,56	17,45
Koprivnica, Bjelovar, Virovitica , Daruvar, Bosanska Gradiška , Nova Gradiška, Zenica, Mostar , Trebinje, Dubrovnik	18,22	18,10	17,58	17,47
Murska Sobota, Ormož , Čakovec, Varaždin , Prijedor, Banja Luka , Jajce, Metković, Pelješac, Mljet	18,24	18,12	17,00	17,49
Maribor , Livno, Hvar, Korčula, Ptuj , Krapina, Zagreb , Sisak, Drvar	18,26	18,14	18,02	17,51
Dravograd, Slovenj Gradec, Rogaška Slatina, Celje , Zidani Most, Karlovac, Slunj, Bihać, Knin, Split , Brač	18,28	18,16	18,04	17,53
Mežica, Gospić , Šibenik, Vis	18,30	18,18	18,06	17,55
Jesenice, Kranj, Ljubljana , Crikvenica, Krk, Rab, Pag, Zadar, Dugi Otok, Biograd na moru	18,32	18,20	18,08	17,57
Kranjska Gora, Postojna, Rijeka , Cres, Lošinj	18,34	18,22	18,10	17,59
Gorica, Koper, Rovinj, Pula	18,36	18,24	18,12	18,01

Podaci iz ove tabele izvedeni su po letnjem računanju vremena.

POČETAK SUBOTE U NOVEMBRU 2018. GODINE

MESTO	DATUM				
	2.	9.	16.	23.	30.
Kladovo, Negotin	16,17	16,08	16,02	15,56	15,52
Vršac , Bor, Zaječar, Knjaževac, Pirot	16,19	16,10	16,04	15,58	15,54
Kikinda , Srpska Crnja, Alibunar, Požarevac, Niš	16,21	16,12	16,06	15,00	15,56
Subotica, Senta, Bečej, Zrenjanin , Pančevo, Kovin, Smederevo , Sm. Palanka, Jagodina, Paraćin, Kruševac , Leskovac, Vranje, Radoviš, Strumica	16,23	16,14	16,08	16,02	15,58
Bačka Topola, Kula, Vrbas, Novi Sad , Ruma, Beograd , Arandelovac, Kragujevac, Kumanovo, Kavadarci, Đevdelija	16,25	16,16	16,10	16,04	16,00
Sombor , Bačka Palanka, Srem. Mitrovica, Bogatić, Šabac , Valjevo, Čačak, Kraljevo, Kosovska Mitrovica, Priština , Skoplje , Veles	16,27	16,18	16,12	16,06	16,02
Beli Manastir, Osijek , Vinkovci, Bijeljina , Loznica, Užice, Novi Pazar, Prizren, Tetovo, Prilep	16,29	16,20	16,14	16,08	16,04
Tuzla, Berane, Peć, Đakovica, Bitolj	16,31	16,22	16,16	16,10	16,06
Virovitica, Podr. Slatina, Slav. Požega, Sl. Brod, Derventa , Doboj, Pljevlja, Kolašin	16,33	16,24	16,18	16,12	16,08
Murska Sobota, Čakovec, Varaždin, Koprivnica, Bjelovar, Daruvar, Bos. Gradiška, Nova Gradiška, Zenica, Sarajevo , Foča, Podgorica	16,35	16,26	16,20	16,14	16,10
Maribor , Ormož, Ptuj , Banja Luka , Bileća, Bar, Ulcinj	16,37	16,28	16,22	16,16	16,12
Slovenj Gradec, Celje , Krapina, Zagreb , Sisak, Prijedor, Jajce, Mostar , Trebinje, Dubrovnik, Zelenika	16,39	16,30	16,24	16,18	16,14
Dravograd, Mežica, Rogaška Slatina, Zidani Most, Karlovac, Drvar, Livno, Metković, Pelješac, Mljet	16,41	16,32	16,26	16,20	16,16
Kranj, Ljubljana , Slunj, Bihać, Knin, Split , Brač, Hvar, Korčula	16,43	16,34	16,28	16,22	16,18
Kranjska Gora, Jesenice, Postojna, Crikvenica, Gospić , Šibenik, Biograd na moru	16,45	16,36	16,30	16,24	16,20
Gorica, Rijeka , Krk, Cres, Rab, Zadar, Pag, Dugi Otok, Vis	16,47	16,38	16,32	16,26	16,22
Koper, Lošinj	16,49	16,40	16,34	16,28	16,24
Rovinj, Pula	16,51	16,42	16,36	16,30	16,26

Podaci iz ove tabele izvedeni su po zimskom računanju vremena.

POČETAK SUBOTE U DECEMBRU 2018. GODINE

MESTO	DATUM			
	7.	14.	21.	28.
Kladovo, Negotin	15,50	15,51	15,53	15,58
Srpska Crnja, Vršac, Bor, Zaječar	15,52	15,53	15,55	16,00
Senta, Kikinda, Zrenjanin , Alibunar, Kovin, Požarevac, Knjaževac, Piro t	15,54	15,55	15,57	16,02
Subotica , Bačka Topola, Bečej, Pančevo, Beograd, Smederevo , Smederevska Palanka, Jagodina, Paraćin, Niš, Leskovac	15,56	15,57	15,59	16,04
Sombor , Kula, Vrbas, Novi Sad , Ruma, Arandelovac, Kragujevac , Kruševac, Vranje, Radoviš, Strumica	15,58	15,59	16,01	16,06
Dalj, Vukovar, Šid, Sremska Mitrovica, Bogatić, Šabac , Valjevo, Čačak, Kraljevo , Kumanovo, Kavadarci, Đevdelija	16,00	16,01	16,03	16,08
Beli Manastir, Osijek , Vinkovci, Bijeljina , Loznica, Užice, Novi Pazar, Kosovska Mitrovica, Priština, Skoplje, Veles	16,02	16,03	16,05	16,10
Podravska Slatina, Tuzla, Peć , Đakovica, Prizren, Tetovo, Prilep	16,04	16,05	16,07	16,12
Murska Sobota, Čakovec, Koprivnica, Bjelovar, Virovitica , Daruvar, Slav. Požega, Slav. Brod, Derventa , Doboj, Pljevlja, Berane, Bitolj	16,06	16,07	16,09	16,14
Ptuj , Ormož, Varaždin , Bosanska Gradiška, Nova Gradiška, Zenica, Sarajevo , Foča, Kolašin , Debar, Ohrid	16,08	16,09	16,11	16,16
Maribor , Celje, Krapina, Zagreb , Sisak, Prijedor, Banja Luka, Podgorica	16,10	16,11	16,13	16,18
Dravograd, Mežica, Rogaška Slatina, Zidani Most, Jajce, Mostar , Bileća, Trebinje, Zelenika , Bar, Ulcinj	16,12	16,13	16,15	16,20
Slovenj Gradec, Karlovac, Slunj, Bihać, Drvar, Livno, Metković, Dubrovnik	16,14	16,15	16,17	16,22
Jesenice, Kranj, Ljubljana , Knin, Pelješac, Mljet	16,16	16,17	16,19	16,24
Kranjska Gora, Postojna, Rijeka , Crikvenica, Krk, Gospić, Šibenik, Split , Brač, Hvar, Korčula	16,18	16,19	16,21	16,26
Gorica, Koper, Cres, Rab, Pag, Zadar, Biograd na moru, Vis	16,20	16,21	16,23	16,28
Rovinj, Pula , Lošinj, Dugi Otok	16,22	16,23	16,25	16,30

Podaci iz ove tabele izvedeni su po zimskom računanju vremena.

ЕЛЕН Г. ВАЈТ

МИСЛИ СА ГОРЕ

БЛАГОСЛОВА

MISLI SA GORE BLAGOSLOVA

Elen G. Vajt

Propoved na Gori je nebeski blagoslov svetu. Blaženstva su Hristov pozdrav, upućen ne samo onima koji veruju, već celoj ljudskoj porodici. Hristos u svoje zaštitničko naručje poziva siromašne duhom, krotke, smerne, žalosne, prezrene i prognane, govoreći:

»Hodite k Meni... i Ja ću vas odmoriti.«

ROĐENI ZA VRH

Džon Grac

Ovo je knjiga o uspehu. Vi postojite da biste bili uspešni. Nemojte dozvoliti da vas sumorni i malodušni, koji sve vide sivo, pokolebaju, jer smatraju da je uspeh sačuvan samo za elitu ili za ljude sa određenim sposobnostima. Uspeh vam je dostupan, pruža vam ruke. Na vama je da odgovorite na njegov poziv. Kroz ovu knjigu naučićete da se suočavate sa obeshrabrenjem, promenom, problemima, strahom i neuspehom. Zakoračite u svet uspeha i otkrijte 10 načela, koja vode uspehu!

РОЂЕНИ

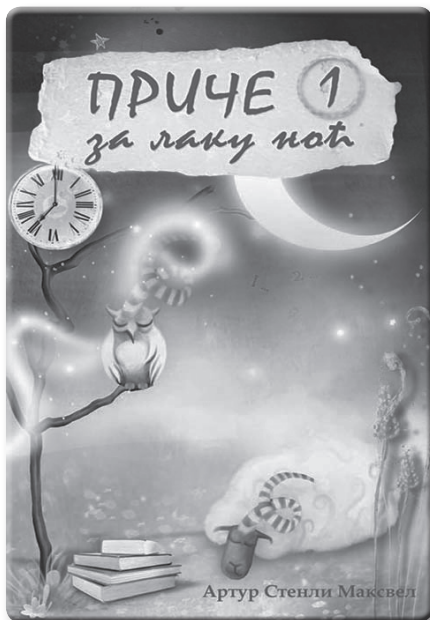
ЗА ВРХ

PRIČE ZA LAKU NOĆ

Artur Stenli Maksvel

Čika Artur je pisao *Priče za laku noć* u razdoblju dugom pedeset godina. Deci širom sveta ove su najomiljenije, između stotina koje je napisao. One imaju posebno mesto u osećanjima dece, roditelja i baka i deka u gotovo stotinu država. One su istinite i doprinose izgradnji stabilnog karaktera.

БОГ ЈЕ ЛЈУБАВ, А ТИ?

Daglas Kuper

Mного је досад pisano о љубави, правој, исконској, савршеној... Можемо ли да волимо, уживамо ли у pružanju исто толико као и у primanju љубави? Imamo ли смелости да прихватимо такав изазов? Да ли праštамо и заборављамо? Voleti nije uvek tako teško i može biti zanimljivo. Voleti je ponekad najdelikatnija akcija na svetu, ali zato donosi sjajnu i uzvišenu nagradu. Ova knjiga će vam pomoći ne samo da volite već i da upoznate nešto neobično čime ćete obogatiti svoj život.